

Pavel Hudík

Adam

z

Brumlanu

Obsah

0. Předcházelo	004
Shrnutí první knihy a jména, s nimiž se musíte seznámit.	
1. Bručoun v koutě	006
Kterak Brumla ke svému jménu a Hopsince přišel.	
2. Kopej, Ede!	013
Jen robot dokáže okopat náhorní plošinu a nepřijít o nohu.	
3. Hopsal a Newman	018
Nebyl by to Newman, aby neotočil plány vzhůru nohama.	
4. Dostaveníčko na Zemi	030
António a Miranda Hermanovi si užívají nastávající podzim.	
5. Klam, kam se podíváš!	039
Adama čeká řada zařizování, jednání a rozčilování...	
6. Senátor Arabera	045
Že by senát po roce 2100 fungoval jinak než dnes?	
7. Rádoby detektiv	052
Adam neposlechne dobré rady přátel a přihlásí se na policii.	
8. První zaměstnanci	059
Adam se vrací na Doru a Newman je samé překvapení.	
9. Kde lišky dávají dobrou noc	069
Adam s Amandou letí na Azerii uzavřít jednu životní kapitolu.	
10. Wynn Lucien	076
Projektant předkládá Adamovi betaverzi budoucí kolonie.	
11. Kopretiny také létají	082
Tanker a nosič nádrží je hotov. Musí se to otestovat!	
12. Země, den první	088
Adam jedná s výrobcem ADN88 a neví, že si vyrobil problém.	

13. Země, den druhý	096
Den začne a skončí dobře. Ale ten cirkus mezi tím!	
14. Plnou nádrž, prosím!	108
KOPRETINA letí na Hopsinku. Wynn prezentuje orbitální výtah.	
15. Vystřízlivění	116
Adam zjišťuje, jak málo lze realizovat za půl miliardy.	
16. První kopnutí	120
Adam na Hopsince připravuje přistávací plochu pro Tlustocha.	
17. Zemní práce	125
Přeprava lidí a techniky na Hopsinku. ADN88 se mění na šrot.	
18. Svatební kytice	133
Adam plus devět rozvrací svatbu Roberta Klama.	
19. Potíže v ráji	137
Starosta lkárie sice žertuje, ale situace je k pláči!	
20. Stavíme základnu!	142
Jednou tady všude kolem bude město, ale něčím se začít musí.	
21. Amanda na stopě	147
António poštou informuje Adama, ale přečte si to Amanda.	
22. Výletní kolonie	151
Jeden problém plus jeden problém rovná se budoucí potíže.	
23. Hodina býka	159
To takhle spíte na prázdné planetě a najednou někdo zabuší...	
24. Malý špuntík	167
Sranda končí! Jde do tuhého a přichází ke slovu laser.	
25. Oceán problémů	173
Retrospektiva o tom, co lidé neví a už se nikdy nedoví.	
26. Rudá záře nad údolím	178
Newman posílá jezdce z Apokalypsy, aby odstranili problém.	

Předházelo

Adam Hopsal žil spokojeně na Azerii, kolonii Země. Žil by i nadále, kdyby dramatický rozchod s dcerou generálního ředitele kosmických dílen nevedl k jeho propuštění.

Adam se ale na Zemi nevrátil, nýbrž si zřídil živnost a založil prosperující soukromé vrakoviště. António Herman, technický ředitel dílen, a jeho žena Miranda se stanou jeho přáteli a pomáhají mu v jeho snahách.

Milan Hrabal, pozemský velkopodnikatel s nevybíravými metodami ochrany svých investic, největší akcionář SPGV (společnost pro Galaktický výzkum), havaruje na Azerii při obchodní cestě a vrak jeho pětimístného hvězdoletu je převezen k Adamovi na vrakoviště k likvidaci.

Adam však loď opraví a pojmenuje ji Amina. Udělá si pilotní průkaz a podepíše smlouvu s firmou SPGV na průzkum přidělených hvězdných soustav. Na jedné planetě pak objeví duhové kameny, na Zemi neznámé, vhodné do šperků.

Jednou v noci se situace vyvine tak, že Adam vlastní jediný použitelný hvězdolet na Azerii. Letí zachránit výletní hvězdolet pozemské cestovky XMKT (Xavier Mortimer & Klára Turasová), který zasáhl meteoroid. Kámen je malý, ale vytéká z něj zelené svinstvo, které leptá konstrukci.

Adam látku nazve 'Sirup' a odebraný vzorek předá k rozboru laborantce v dílnách Editě Salachové. Právě Edita přijde s nápadem na jeho využití jako paliva pro subprostorové motory hvězdoletů. Jen kdyby ho měl víc, než tu jednu skleničku!

Po průzkumu pro SPGV se Adam letí podívat na hvězdnou soustavu, která ve hvězdném katalogu podivně bliká. A tady objeví zdroj Sirupu, celou nasáklou planetu, kterou nazve 'Hopsinkou'. Rozhodne se založit další firmu a Sirup prodávat jako palivo do hvězdoletů.

Při bližším zkoumání Hopsinky však Adam hned napoprvé neomylně trefí obsazený oceán Sirupu, kde za dlouhá století vznikl z biologické složky Sirupu superinteligentní obří mozek. Adam s ním naváže kontakt a dostane povolení k těžbě Sirupu na zbytku planety. Bytost pojmenuje Fil.

Když je António Herman z dílen propuštěn, Adam ho zaměstná a vyšle ho na Zemi, aby začal jednat s výrobcí motorů o úpravách pro Sirup. Hrabal má dlouhé prsty a tuto aktivitu zaznamená. Antónia unese a mučením z něho dostane potřebné informace. Potom nechá unést z Azerie na Zemi Editu Salachovou a také Adamovu milou Amandu Fairovou.

Adam s pomocí Xaviera Mortimera dokáže Antónia a ženy osvobodit a sám se stane Hrabalovým rukojmím. Na usedlost však zaútočí teroristická organizace 'Nebojácné kočky', kterou vede Milie, matka Edity Salachové.

Adam vyřeže Hrabalovi do stolu souřadnice Hopsinky a ve snaze zabránit masakru se vydá do rukou Milie. Neuvědomí si, že vyřezané souřadnice následně najde policie a novináři.

Adam dovede Nebojácné kočky až nad Hopsinku. Tam mu předvedou

bombu dvaadvacátého století, kterou Fila zabijí. Dojde k boji, v němž je Milie zabita. Do toho se ještě připele Hrabal. A protože rakety už došly, navedou Nebojácné kočky svůj hvězdolet ke srážce s Hrabalovým.

V té době, v jiné galaxii, zjistí jistý Bog, kontrolor junior, že došlo k porušení zákona a biologicky aktivní odpad z továrny na exoskelety není deponován do místní singularity, ale již pět set let poslán někam do vedlejší galaxie, Mléčné dráhy. Letí se tam podívat a objeví Hopsinku a Hopsala.

Díky Bogovi přežije Adam srážku hvězdoletů nad Hopsinkou. Bog ho vysadí na Zemi, na astroportu SPGV, kde zůstala jeho Amina. Aby se s ním mohl Adam kdykoliv spojit, daruje mu transgalaktický vysílač, zabudovaný do půlmetrového modelu Aminy.

Bog souhlasí s tím, že Sirup Adamovi ponechají, ale když už Adam souřadnice Hopsinky prozradil, rozhodne Dian, kontrolor senior, Bogův nadřízený, že s odpadem smí nakládat jedině Adam. A celou soustavu zablokuje lidem neznámými silami.

Šílící novináři, kteří nemohou vystát, když má někdo nějaké tajemství, šíří zprávu, že Adam kolaboruje s mimozemšťany a na Hopsince skrývá nevyčísitelné bohatství. Adamovi je jasné, že jemu, Amandě i jeho přátelům hrozí vážné nebezpečí od kdejakého dobrodruha s hvězdoletem, a odveze Hermanovy na Zemi, kde je Xavier uklidí.

S Amandou Fairovou pak letí na Hopsinku – a blokáda je propustí. Bog se chlubí, co všechno jejich civilizace umí. Tím přivede Adama na nápad: řešením všech problémů bude přesunutí Hopsinky k jiné hvězdě. A mimozemšťané kupodivu s touto ‘drobností’ souhlasí...

1. Bručoun v koutě

Představte si trpaslíka. Červeného...

Smutné je, že lidské oko není na světlo od červeného trpaslíka stavěné. V dalekohledu ta rudá koule vypadá možná hezky, ale padesát milionů kilometrů od něj se všechno kolem zdá tmavé a na člověka padá tíseň. Adam vydržel pozorovat ty 'chladné' protuberance jen o pár sekund déle než Amanda. Pak se odvrátil a poručil zatemnit okna.

„Pro dlouhodobý pobyt bude třeba použít okna s filtry, aby byl Brumla trochu žlutější.“

„Rozumím dobře?“ podivila se Amanda, „Kam chodíš na ty názvy?“

„Přesuneme sem Hopsinku a budeme tu nasávat hopsinkovou šťávu. Tahle dlouhověká, usedlá, pomalu bublající hvězda je jako bručoun v koutě. Také my v tom koutě budeme ještě dlouho tiše sedět. Táta tomu říká 'dělat mrtvého brouka'.“

Adam se postavil, zvedl pravou ruku směrem k hvězdě za oknem, chvíli prsty něco montoval ve vzduchu a tvářil se, že se přehrabuje v neviditelné hromadě. Amanda to nevydržela a začala se řehnat (dámy necht' prominou).

Pak Adam z té neviditelné skrumáže vytáhl imaginární lejstro, držel ho v natažené ruce a tvářil se nesmírně vážně. Ukazoval ho všem v okolí, a když už ho ruka bolela, lejstro sroloval, hodil ho za sebe a konstatoval zřejmou skutečnost:

„Brumla!“

Amanda se začala znovu smát. Přiskočila k Adamovi a se slovy „Ty můj komiku“ mu vlepila pusou. Přešla přes pilotní kabinu, vytáhla ze skříně půlmetrový model Aminy a podala ho Adamovi.

„Tak zavolej. Jsem zvědavá, co na to řekne Bog. Víš, jak se to ovládá?“

„Ne. Předpokládám, že je někde skryté tlačítko,“ prohlásil lehkovážně. Ale tlačítko bylo skryté opravdu dobře a ať model převracel a mačkal, jak chtěl, reakce veskrze žádná. Podržel si model za špičku před očima, jako by studoval nějaký detail na obtížném hmyzu, a přitom si pomyslel:

Sakra Bogu, nedals mi návod k použití!

„Adame, co takhle dát Bogovi čas! Určitě má svou práci. Navíc si uvědom, že my bychom do jiné galaxie letěli subprostorem celý rok. Proč očekáváš, že se tu Bog hned zjeví?“

„Pravda. Ale ten vysílač by měl dát vědět, že signál odeslal.“

„Bezpečnostní opatření.“

„Je tu jiný problém: Bog říkal, že budou muset vybudovat retranslační stanice po Mléčné dráze a že to tak rok bude trvat. Možná to s tím voláním nedomyslel... Dobře, chvíli počkáme. Zatím se podíváme na ty dva mrazáky, Rampouch a...“

„...Vločku,“ vpadla Amanda, aby taky bylo něco podle ní.

Adam se usmál a vydal povel počítači:

„Evo, zaeviduj jména pro druhou a třetí planetu. Aby to mělo nějakou logiku, bude se druhá jmenovat Vločka a ta třetí, zmrzlejší, Rampouch.“

* * *

Bog se ukázal až po půlhodině, když se Amina dopracovala nad poslední planetu, Rampouch.

Už jste si vybrali? zaznělo jim v hlavách a oba se otočili do místnosti.

Vybrali, odpověděl Adam, a když se otočil, překvapeně konstatoval:

Tak vy jste tu dva.

Můj nadřízený, Dian. Chtěl se přesvědčit o vašem výběru a...

...Pravdomluvnosti? dokončil Adam.

Adam se zastyděl, ale hned mu došlo, že to není jeho stud. To Bog.

Ale Bogu, díky tomu, co jste museli vidět na Zemi, se ani nedivím. Mohu vám říkat Diane?

Můžete. Dobrý den. Telepatický hlas byl pomalejší, vyzrálejší. Byl z něho cítit odstup a Adam pochopil, že tohle je šéf, který velmi dobře pochopil nuance jazyka pozemšťanů a vykání je na místě.

Nezkazím vztah s jinými bytostmi nějakým lhaním a podvody, byť bych tak získal bůhvíjaké výhody. Bylo by to hloupé, zvláště když se chystají v můj prospěch investovat několikasetou energetickou spotřebu celé Země. Já si vážím každé správněné duše, ať má nohy, nebo chapadla. O přátelství musí člověk... každá bytost... pečovat. Věřím, že má partnerka má obdobný charakterový rys.

Důvěřuj, ale prověřuj, se říká i u nás... prohlásil Dian. *Pokračuj, Bogu.*

Kam chceš Hopsinku umístit, Adame?

Může být první planetou? Ideální by bylo, kdyby dostávala tolik energie, jako od Běžce.

Těžko! Má-li být Hopsinka v rozumné vzdálenosti, počítej tak s poloviční energií. Navíc takhle blízko bude nutná vysoká oběžná rychlost. Astronomové u vás doma si toho brzy všimnou.

Všimnou si toho nejdříve za čtyřicet let. To už tady bude kompletní infrastruktura včetně ochrany. Snad to zvládnou – hanba by mě fackovala, kdybych od vás chtěl nekonečné vedení za ručičku.

Dobře, domluveno. Zůstaňte nad touhle planetou, ať se nepřipletete do cesty transdimenzionálnímu kanálu. Mobilní transmitter¹ je už u Hopsinky a do tří hodin bude nabitý. Tak...

Počkej Bogu! Nedal jsi mi návod k tomu vysílači. Jak zprávu odešlu? Stejně jako teď.

Ani nevím, že bych nějakou odeslal!

Podržíš si vysílač u hlavy a on tvé myšlenky odešle. Ani nemusíš vědět, kde jsi, vysílač se lokalizuje sám.

No jo, něco takového jsem udělal. Ale nevím, co jsem si v tu chvíli myslel. Raději mi to neříkej. Ale zajímalo by mě, jak je možné, že funguje – říkal jsi něco o retranslačních stanicích po Galaxii do dvou let.

Bylo mi jasné, že z ekonomických důvodů si vybereš hvězdu někde poblíž. Jednu stanicí jsme už instalovali přímo na Zemi. Funguje do pěti set parseků. Dál se asi nikdy toulat nebudeš, ne?

Pravděpodobně ne. Mockrát vám děkuji, Bogu a Diane.

Děkujeme. Na shledanou, přidala se Amanda, protože díky Bogově iniciativě mohla sledovat Adamův rozhovor.

* * *

Adam sestavoval plán dalšího vývoje, Amanda procházela seznam kolonií a s Evou se snažila vybrat ty, které by jim mohly být užitečné.

Za padesát let subprostorové epochy jich vzniklo na šest desítek – každý rok jedna! Dobrá polovina však u svého jména měla poznámku PCM, tj. 'Pod Civilizačním Minimem'. Druhá půlka neměla nic, jen Dora a tři další kolonie měly u jména poznámku MSE, tj. 'Možnost Samostatné Existence'.

A je hotovo! ozval se jim v hlavách Bog.

Že jsme nic nezaznamenali, protestoval Adam.

Pár minut to potrvá, změny se šíří jen rychlostí světla.

Byly nějaké problémy? Myslím u trojhvězdy.

Ne. Nějaký čas si budou lámat hlavu záhadným zmizením planety, ale pak se to snad uklidní a lidé zapomenou.

Lidi nezapomenou. Oficiálně potvrzené setkání s jinou civilizací, která se nenamáhala jednat s lidstvem z očí do očí, to nás bude pronásledovat pěkných pár století. A jako obvykle hlasy rozumu, nabádající ke zpytování vlastního svědomí, budou zašlapány hlasitým řevem pravěkých emocí. Věř mi, Bogu, že budete zneužiti ve všech oblastech: nové zbraně na obranu, nové zboží pro masy, nová náboženství pro ovečky.

Myslím, že taková nedůvěra v soukmenovce taky není správná.

Viš, Bogu, povzdechla si Amanda, vychází to z každodenní zkušenosti. Na své cestě udělalo lidstvo mnoho chyb, ale za největší považuju to, že jsme

1 Oblíbené zařízení v románové sérii *Perry Rhodan*, jejímž obdivovatelem autor je.

dovolili našim záporům volně pozřít naše klady. Ještě to maskujeme vznešenými myšlenkami a vzletnými slovy.

Vy dva jste se teda hledali, až jste se našli!

Děkujeme ti, prohlásil Adam zcela upřímně, čímž Boga šokoval. Pak se vrátil k věcem důležitějším, než je filozofie:

Jakou teď bude mít Hopsinka oběžnou dobu?

Tři měsíce. Ale u práce jsme přemýšleli: je to přesně čtvrtina oběžné doby Země, aby se vám to dobře počítalo. Ve shodě s tím jsme upravili pozici Hopsinky a také rychlost její rotace. Hopsinka je synchronizovaná se Zemí a pár tisíc let by to mělo vydržet. Místem, kde je ten havarovaný hvězdolet, prochází nultý poledník. Na konci každého čtvrtého oběhu zde bude půlnoc jednatřicátého prosince na Zemi s přesností setiny sekundy... No, rozloučíme se. Ještě chvíli tu budeme dohlížet na změny v soustavě, ale máme už s přesouváním planet dost zkušeností, aby žádný zásah nebyl potřeba. Pravidelně pozorujte Brumlu i planety, a kdyby se objevila nějaká anomálie, ozvi se mi.

Bog se na chvíli odmlčel a pak opatrně prohlásil:

Chápeme důvody, proč jste zvolili právě tuhle hvězdu, ale bylo třeba přemýšlet trochu dál. Naštěstí máme hlavu na správném místě, ignoroval Adamův smích a pokračoval: „Z vaší fyziologie nám bylo jasné, že kolonie na Hopsince bude muset mít antiradiační ochranu. K řešení byste asi přistoupili, až budete stavby navrhovat. Co jste ale nedomysleli, je náš odpad – než byste se ke stavbě dostali, byl by jako palivo nepoužitelný! Nemuseli jsme dělat žádné složité pokusy, do tří dnů by biologická složka byla mrtvá a rozklad by byl nevratný.

Spokojeně se pásl na šoku lidí, ale dlouho to nevydržel. Pokračoval nadšeně:

Proto jsme hned po ustálení podmínek v rozšířené soustavě vytvořili ochrannou clonu. Má tvar kulové úseče se středem v libračním bodě L1 a průměrem Brumly, čímž Hopsinku zcela zastíňuje. Klidně byste po planetě mohli pobíhat bez skafandru. Dokumentaci jsme nahráli Evě pod heslem ‘Brumlova clona’.

Ach, Bogu, nikdy vám nemůžeme být dost vděční, natož vám to oplatit, pomyslel si dojatě Adam, ale pak se vyděsil: To, co říkáš, by znamenalo, že na Hopsince je tma a teplota kosmického prostoru. Všechno zmrzlo.

Podceňuješ nás! Ta clona viditelné frekvence propouští. Z větší části také propouští infračervené záření. Viditelné světlo má navíc filtr nastavený tak, aby se výsledek co nejvíc blížil dennímu světlu na Zemi.

„Vy jste úplní kouzelníci!“ zvolal Adam nahlas. Hned si ale pomyslel:

Takže je bílé?

Není, je žluté! Brumlovi chybí modrá složka... Udělejte si na oběžné dráze modrý reflektor a budete ho mít bílé. Ale musel by to být reflektor vpravdě

kosmických rozměrů.

Říkal jsi 's průměrem Brumly'? To si nedokážu ani představit. Jak ta clona funguje?

Jako vždy je princip jednoduchý: v libračním bodě je referenční družice, která synchronizuje dvanáct družic po obvodu základny úseče. Ve skutečnosti má základna tvar šestiúhelníku, v každém vrcholu je dvojice družic. Dvojice proto, že by bylo příliš složité jednu udržet na místě. Mezi nimi je SP pole, přesněji průmět pole v subprostoru do našeho vesmíru. Těžko ti vysvětlím multifrekvenční strukturu SP pole, ale podle teorie strun – jak tomu u vás říkáte – má každá částice svou rezonanční frekvenci, na jejímž základě některé částice polem projdou úplně nebo částečně. Některé neprojdou vůbec a ty se pak buď stanou součástí vířivých proudů, z nichž celý systém čerpá energii, nebo se odrazí zpět do prostoru. Co ale SP pole neumí, je zvýšení energie procházejících částic – jinak bychom zesílili modrou složku a měli byste pravé pozemské světlo. Nejsem fyzik, ale není to naše neznalost: řekli mi, že to nejde, protože by došlo k destabilizaci pole a otevřelo by se subprostorové okno. Asi trvale.

Takže na nás je, abychom vedli provoz v soustavě mimo tyto družice. Ale co úmyslné zničení?

Se vsí skromností tě ujišťuju, že se vám to nejméně následujících pět set let nemůže povést!

A co udělat díru do toho vašeho pole? SP pole tomu říkáš? Třeba interferencí!

Říkal jsem, že v našem vesmíru je to jen průmět. Neřekl jsem ale, že 1 ku 10 – nemáte, ani hned tak nebudete mít zdroj takové síly. Asi bych měl zdůraznit, že ani hvězdolet tím polem nepronikne. Musíte být opatrní!

Mockrát ti děkujeme, příteli! Dál si vystačíme sami. Žij blaze!

Měj se hezky, Bogu. A občas se k nám přijď podívat – jen tak, i když nebudeme nic chtít, dodala Amanda vesele.

* * *

Amina přešla na stacionární oběžnou dráhu Hopsinky – pověsila se nad moře, u něhož havaroval ADN.

„Evo, co Ed a ADN?“

„Spojení navázáno... Špatné zprávy, Adame. ADN je poškozený opravdu vážně. Oprava by byla náročná! Hlavní problém ale je gravitace a příliš řídká atmosféra. Veškerá manipulace by se musela provádět složitou hydraulikou. Letmý výpočet jasně ukazuje, že by zcela nový autonomní hvězdolet byl levnější.“

„Hmm, to jsi mě nepotěšila. A co NSH – je funkční?“

„Ten je psychicky zcela v pořádku. Ale tělo má na odpis.“

„Co s ním uděláme?“

„Logicky by bylo správné ho vypnout, aby se netrápil. Ale rozhodnout stejně musí člověk.“

„Co si myslíš ty, Amando?“

„Nevím,“ zakroutila sklesle hlavou, „přeci jen je to inteligentní bytost. Je mi ho tak líto...“

„Ano, ale na rozdíl od nás zná svého stvořitele a také důvod své existence... No, zatím ho vypínat nebudeme, dejte mi čas něco vymyslet, dámy!“

Adam se zvedl, sevřel ruce v pěst a rozpažil. Předvedl řvoucího tygra a padl zpět do křesla. Podíval se na monitor se svým výtvořem a řekl:

„Evo, seznam ADN s dosavadním vývojem událostí. A přistaň. Naložíme Eda a vyrazíme do Galaxie.“

Znovu se podíval na soupis dalších kroků a zkoumavě pohlédl na Amandu. Všimla si toho a usmála se. To ho povzbudilo:

„Miláčku, Bog říkal, že budeme skvělá dvojka. Sestavil jsem střednědobý plán, který ti pošlu a ty ho zkontroluješ. Můžu ti ho poslat?“

„Můžeš,“ usmála se Amanda a přikývla, „projdu si ho.“

* * *

Amina přistála. Adam pozoroval moře Sirupu, ve filtrovaném světle Brumly brčálově zelené. Pár set metrů od břehu ležel ADN, pomačkaný jako plechovka od limonády.

„Evo, spoj mi ADN.“

„Buďte zdrav, pane.“

„Zdravím tě. Je mi líto, už nikdy létat nebudeš. Nicméně nemusíme ukončovat tvou existenci, dostal jsem výborný nápad. Nejdřív mi ale řekni: nebylo by lepší, abys všechny dosavadní události – havárii a odstavení, chátřání na měsíci Ikárie, sestřelení a pád na Hopsinku – zapomněl?“

„Předpokládám, pane, že se ptáte na to, zda tohle všechno nebude destabilizovat moji psychiku. Ne. Není podstatné, z čeho jsme konstruovaní, vzpomínky jsou to nejcennější, co máme. Vysvětlují nám samým, proč jsme právě takoví, a ne jiní.“

„Varuju tě, ADN, jestli budeš dál filozofovat, vlastnoručně tě vypnu,“ prohlásil Adam, ale pak se zasmál a pokračoval, „Vymyslel jsem toto: mimozemšťanům jsi vyznačil místo jedinečné na celé Hopsince a oni ho zvolili za nultý poledník. Tím je místo předurčeno pro založení prvního, a předpokládám, že hlavního, města planety. Tady bude první nasávací stanice, první byty pro dělníky, které najmeme. Jednou však bude z Brumlanu velké město, které bude potřebovat centrální inteligenci. A tou budeš ty. Postavíme kolem tebe město. Co tomu říkáš, ADN?“

„Že je to dobrý nápad,“ počítal krátce zaváhal, „ale kde jste přišel k tomu názvu?“

„Myslíš Brumlan? Odvodil jsem ho z názvu místní hvězdy: Brumla. To je

základní věc, která ustanovuje město a jeho CI. Povinností městského počítače je evidovat jeho obyvatele: já budu první, ostatní jsou zvaní.“

Amanda po něm šlehla výmluvným pohledem, protože přece ženy mají mít přednost. Adam tu výtku zachytil a provokativně nasadil přemýšlivý výraz. Pak se zatvářil zklamaně, protože odpověď nenašel. A tiše, spíš jen pohybem rtů, naznačil otázku:

„Proč???“

+ + +

2. Kopej, Ede!

Adam posadil Eda na sklápěcí sedátko v pilotní kabině a nařídil Evě start.

„Uděláme si návštěvní den,“ usmál se na Amandu, aby konečně překonal to uražené ticho, „vezmu tě na pár zajímavých míst. Evo, letíme na P7.5.“

„Myslíš, Adame, tu planetu se zaraženým wolframovým meteoritem?“

„Ano, přesně tu. Pevně doufám, že když největší akcionář² SPGV způsobil takové pozdvižení, že SPGV musela omezit své aktivity na minimum a ještě tam nestihla poslat těžažskou skupinu. Jak dlouho poletíme?“

„Sedmdesát tři minut.“

„Dobře... A co říkáš mému plánu, Amando?“

„Začátek dobrý, ale tak od poloviny dost naivní a od poslední třetiny nereálný!“

„Moc děkuju... Teď toho necháme, Ami. Připravíme se na překvapení. Pokud tam někdo bude, musíš být překvapená, kde jsme se to vynořili. Ba dokonce bys mi měla vynadat, že jsem neměl nastavovat souřadnice ručně. Zčervenám, budu blekotat a omlouvat se na všechny strany... a hned odletíme. Pokud tam nikdo nebude, přistaneme a půjdeme si zakopat.“

Amanda byla zmatená. Co myslí tím 'kopáním'? Pak ale spokojeně přijala zjištění, že na planetě ani nikde v okolí nikdo není. Ostatní se uvidí.

„Pojď si vzít skafandr, Amando... Ede, ty pojď taky s námi. Budeš kopat.“

„Jaké si mám vzít nářadí?“

„Žádné, nohy budou stačit!“

Amanda si oblékala střední skafandr poprvé, a tak si užili v přechodové komoře trochu zábavy. Adam poručil přistát dvě stě metrů od místa, kde dříve přistáli s Robim – aby bylo co rozkopávat. Vysvětlil Edovi, co má dělat. Ed neprotestoval, ale tvářil se zaraženě. Amanda se smála, protože stále nepochopila, co bude výsledkem. Teprve když byl Ed úspěšný a podal Adamovi pěkný duhový kámen, zůstala zírat.

„Tak odtud máš ty kameny... Ani ses nepochlubil, kolik jsi za ně dostal.“

„Uvážím-li jeho velikost,“ podržel Adam kámen Amandě před očima, „nárůst zájmu, který nemohl být uspokojen – řekněme dvacet milionů. Možná pětadvacet.“

Úmyslně řekl polovic, aby Amanda nezačala šítet. Ale Amandě spadla brada, až to cinklo o přílbu. Rázem však našla vysvětlení:

2 Je tím myšlen únosce Amandy, Milan Hrabal, jehož děd tuto firmu zakládal.

„Děláš si ze mě srandu, vid'.“

„Ne,“ odpověděl Adam pevně.

„Takže jsi mi dal,“ představila si prstýnek a náramek, jež nechala na lodi, „nějakých pět až osm milionů. Sice jsi v tu dobu jejich cenu neznal, ale i tak jseš děsně lehkovážnej!“

„Víš, dělal jsem to ze zjištěného důvodu: chtěl jsem, abych měl tu nejkrásnější dívku v Galaxii... Pojd', pomůžeme Edovi. Mysli si třeba, že hledáme investory.“

* * *

S pomocí robota 'vytěžili' za tři hodiny celou náhorní plošinu nad wolframovým meteoritem. Adam to odhadoval přibližně na miliardu, ale nechal si to pro sebe. Amanda na Adamovu výzvu pojmenovala planetu 'Duhová'.

Adam promýšlel další postup. Samozřejmě to nehodí na trh najednou, protože by cena klesla. Postupně však vybudí poptávku a cenu ještě zvýší. Vlastně ani neví, za kolik to ten zlatnický vydřiduch doopravdy prodal. Ale času je dost. Teď ještě provedou průzkum ostatních náhorních plošin na planetě, protože data z průzkumu pro SPGV jim zůstala.

Ale nikde jinde ony krystalické keříky už nenašli. Zřejmě se jednalo o anomálii, důsledek dopadu obrovského meteoritu. Tím se duhová kapitola pro Adama uzavřela. SPGV klidně může přijít těžit.

„Co dál, Adame?“ zeptala se Amanda, když po těžkém boji svlékli skafandry a usedli v pilotní kabině.

„Zaletíme se podívat do kolonie zvané Ikárie. Tak, Evo, startuj.“

Amandě se to moc nelíbilo.

„Proč? Ten název si pamatuju, ale jsou malí, začínající. Ani nemají připojení na GWW³. Vyřadily jsme ji s Evou jako nevýznamnou.“

„To je první důvod, proč bych tam postavil překladiště. Jsou stranou zájmu. Mám ale ještě ekonomický důvod: Ikárie leží v podstatě mezi Zemí a Hopsinkou, jen necelý parsek stranou.“

„Moment, tohle jsi při debatě nad plánem taktně vynechal! Proč chceš dělat překladiště. Jsou to jen další nemalé náklady a stejně musíš udělat nádrže u čerpací stanice. Jen budou větší. V beztřížném stavu je to jedno.“

„Nechtěl jsem ti ten názor vnucovat, ale čím víc nad plánem přemýšlím, tím víc to považuju za důležité! Budou dvě skupiny posádek: jednu budou tvořit pozemšťané, pro které bude zdrojem Ikárie. Ani jim nebudeme říkat, že je Sirup odjinud. Ti budou mít na Zemi rodiny a bude je vyplácet firma sídlící na Zemi. Ti budou v dosahu vojenských a policejních složek a taky různých Hrabalů – s malým i velkým há. Druhou skupinu budou tvořit lidé žijící na Hopsince. Lidé, kteří utekli ze Země a nijak zvlášť netouží po návratu. My totiž budeme přijímat jen jednotlivce bez příbuzných a především páry. Pro ty bude největším trestem vyhoštění z Brumlanu. Poučíme se u Chammurapiho

3 Galactic Wide Web, spojení planet realizují kurýři, autonomní hvězdolety.

a dáme Brumlanu vlastní kodex.“

„Chceš si hrát na boha?“

„Ne, na zákonodárce. A myslím to zcela vážně – nejdůležitější zákony už mám sepsané dávno. Dostal jsem za to plný počet bodů.“

„O čem to mluvíš – už na škole ses připravoval na budoucí dráhu velkopodnikatele, spráhnutého s mimozemšťany?“

„Na Všeobecné jsme probírali zákony naší společnosti, které se nabalují už celá století. Samozřejmě tak, abysme se v nich utopili – pak jsme totiž dostali za úkol sestavit minimalizovaný zákoník nanejvýš ve sto paragrafech. Ten úkol mě zcela pohltil: tři dny jsem nad tím seděl, dvě noci nespál. Taky jsem byl nejlepší ze třídy – stačilo mi pětadvacet paragrafů. A nemysli si, že šlo o dětské hraní, učitelé to brali velmi vážně. Tak vážně, že to na konci školy zahrnuli do profilu žáka, když se rozhodovali, kdo může absolvovat bojový výcvik.“

* * *

Ignác Forseti, starosta mladé kolonie, si tentokrát nemyslel, že jde o zemětřesení, když se mu u oběda začal třást stůl. Poznámku své ženy o přistávající návštěvě už ani neslyšel, tak rychle se vyřítit ze dveří.

Vyběhl před radnici a v poledním slunci se zahleděl k astroportu, rozlehlé louce s dvacetimetrovým ohnivzdorným diskem, ukrývajícímu všechnu elektroniku. Podvědomá touha znovu spatřit toho výstředního chlapa byla naplněna. Bachratý hvězdolet s obrovskými rudými písmeny byl jedinečný.

Nemusel žhavit komunikátor, chvění půdy od přistávajícího hvězdoletu určitě zaznamenali i radní a přijdou, přestože jsou ještě na poli. Stejně by přišli na oběd. Přivítání ale zastane sám.

Než Forseti došel k astroportu, vystoupily z lodi dva skafandry. Adam si ho už všiml a zahlaholil do vysílačky:

„Dobrý den, pane starosto.“

„I vám, pane Hopsale. Rozdvojil jste se?“

„Svým způsobem... Představuji vám svoji ženu,“ řekl, když Forseti došel až k nim.

„Ignác Forseti, madam. Moc mě těší... Pojdte, posadíme se na radnici do zasedačky, chvíli bude trvat, než se radní sejdou. To víte, zrovna jsou žně.“

Radnice byla tři sta metrů od astroportu – bílá stavba jen o málo větší, než prefabrikované domy kolonistů. Zato podzemí bylo rozsáhlé. Sestoupili po schodech za starostou. Ten otevřel první dveře z mnoha na dlouhé bílé chodbě a pustil návštěvu napřed.

„Támhle na tu stranu prosím, paní Hopsalová.“

Adam by dal kdovíco, kdyby teď mohl vidět Amandě do obličeje. Ale Amanda nijak neprotestovala. Starosta jim ukázal vpravo, sám šel vlevo a usedl za svůj velký stůl v čele úzkého stolu. Z obou stran úzkého stolu bylo po šesti židlích. Adam popadl jemně Amandu za ruku, vedl si ji kolem židlí a posadili se na první dvě židle u starostova stolu, čelem ke dveřím.

„Tak co vás k nám přivádí, pane Hopsale?“

„Především jsem vám chtěl představit ženu a blíž se s vámi seznámit. Na síti je informací velmi málo. Můžete nám, prosím, vyprávět o Ikárii. Než se radní sejdou. Vlastně bych prosil, aby se nakonec sešli všichni. Půjde to?“

„Samozřejmě sem přijdou všichni, rádi se s vámi seznámí. Chcete jednat o něčem důležitém?“

„Ano, pane starosto.“

„Tak to já je raději obešlu, ať je to jisté.“

Začal manipulovat s komunikátorem na levém zápěstí a zároveň vyprávěl o nalezení hvězdné soustavy, o stavební přípravě kolonie, kterou zajistilo ministerstvo, o planetě a její přírodě. Když se další radní začali trosit, dopracoval se starosta k tomu, jak jejich společnost funguje. Zmínil se o své rodině a v krátkosti i o rodinách radních, jak postupně přicházeli. Pak vešli dva najednou a omlouvali se za zpoždění. Vysvětlovali, že od hor se žene bouřka, tak chtěli dostat pod střechu co nejdříve.

„Tak, pane Hopsale, víc nás nebude. Je řada na vás.“

„Přeji všem dobrý den. Chtěl jsem se s vámi blíže seznámit a také se pochlubit, jaký v Galaxii jedinečný drahokam jsem našel. Jmenuje se Amanda. Dovolte, abych vám vyprávěl svůj příběh. Přiznám se, že se na to připravuju od včera, takže to nebude hodinová báje, ale nějakých osm minut. Budou to jen podstatné informace, které pak vyústí v moji nabídku spolupráce,“ rozhlédl se, zda nikdo neprotestuje, a spustil: „Kdysi dávno jsem byl zaměstnancem dílen na Azerii...“

Vylíčil, jak se stal jedinou podnikající fyzickou osobou na Azerii, jak jistý Hrabal havaroval a vrak lodi dal k likvidaci na jeho vrakoviště, jak si ten vrak zamiloval a koupil, opravil a pak udělal pilotní zkoušky. Popsal, jak objevil Hopsinku a zjistil, že zelený sajrajt, kterému říká Sirup, bude skvělým palivem pro hvězdný pohon pozemských lodí. Potom vyprávěl o únosu Amandy, přestřelce s Nebojácnyými kočkami, boji nad Hopsinkou, ze kterého unikl jen o vlásek. Mimoszemšťany ovšem vynechal! Také o situaci doma informoval jen ve spojitosti se skandálem kolem stíhaček na Marsu, kterým Hrabal unikl.

„Co ADN88? Bude ještě použitelný?“ zajímal se starosta.

„Ten už létat nebude. Ale postavíme kolem něj těžařskou kolonii a on to bude řídit.“

„To je příběh na filmový trhák! A jaké máte plány s námi?“

„Rád bych ve vaší soustavě postavil překladiště, ideální by byla synchronní dráha s ostrovem orbitálního výtahu. Nabídl bych práci pár vašim lidem. Cesta na orbitu bude na půl dne. Šetřili bychom náklady a prostředím tím, že by vaši lidé na překladišti zůstali celý týden. Když budou mít spojení s domovem, nebude to pro ně tak drastické... Není to nic, co byste museli rozhodnout hned teď. Ještě dlouho potrvá, než se to všechno vybuduje. Také jednání s úřady bude šílené – především se musí nové palivo homologovat.“

Ale na přemýšlení je toho hodně – například kdo bude výtah provozovat? Čím budu platit lidem za práci? Peníze na Ikárii moc smysl nemají, ale to se může změnit. Uvědomte si, že tanker bude pendlovat mezi Zemí a námi.

Nabízím vám kousek jeho kapacity: může převážet informace a zboží. Ze začátku by aktualizace GWW mohla být směnou hodnotou. Sice si nemůžete zaletět na Zemi na sobotní nákupy, ale bude možné si něco objednat. Tanker také může přivážet ze Země další kolonisty... Ikárii čeká zářná budoucnost!“

* * *

Amina se vynořila ze subprostoru a desetinou rychlosti světla mířila k Doře, první a nyní největší zcela soukromé kolonii, kterou založil Altar Newman před téměř padesáti lety.

„Identifikovala jsem nás,“ konstatovala Eva, „Volá strážní křižník, kapitán Dlabanec.“

„Ahoj, Adame,“ řekl vážně velitel vojenské lodi, která teď letěla souběžně s Aminou, vzdálena jen tři světelné sekundy, „kde se touláš? Čekali jsme tě už dřív. Na Doře jsem tě už ohlásil. Bylo nám jasné... panu Newmanovi bylo jasné, že nás navštívíš. Už tě čeká.“

„Ahoj, kapitáne! Rád tě vidím. Má snad pan Newman křišťálovou kouli?“
Šest sekund.

„Asi jo, nejmíň tři... Divil by ses, jak mu to v osmdesáti myslí... Koukám, že i ty jsi podlehl. Dobrý den, madam... Víš, jak to, Adame, říkali na škole: jednej slušně a slušně s tebou bude zacházeno. Tady to platí!“

„Díky. Doneslo se mi, že jsi se oženil. Kolik už máš dětí? Jak to máš se službou? Nevadila by ti návštěva? My si promluvíme s Newmanem a pak se musíme jít vyspat. Alespoň šest hodin.“

Šest sekund.

„Mám dvě holky. Říkáme jim demoliční četa... Jak sis asi všiml, máme tady ráno. Za půl hodiny mě vystřídají. Jsem po noční, takže budu taky pár hodin spát. Co takhle lehce brzká večeře? Přijdete oba, doufám... Za chvíli jsi v dosahu Dory, tak ti přeju hodně úspěchů a pozdravuj mimozemšťany.“

Prakticky okamžitě vystřídala Dlabance na obrazovce nějaká slečna z řízení provozu. Upjatě řekla:

„Dobré ráno. Pošlu vám souřadnice. Počkáte u lodi, dokud si pro vás nedojde robot a neodvede vás k panu Newmanovi. Dora konec!“

+ + +

3. Hopsal a Newman

Altar Newman, majitel kolonie, je s úsměvem přijal ve své kanceláři. Byl to zachovalý čtyřicátník – šuškal se, že každých deset let prodělává revitalizační kůru dle vlastního návrhu. Evidentně fungovala, protože ve skutečnosti mu táhlo na osmdesátku.

To samé muselo platit pro jeho ženu Magdu, která velela bezpečnostním složkám Dory. I v 'osmdesáti' měla hezkou tvář, ale tuctovou a nevýraznou. Adam si nedovedl představit, že ta tichá a skromná blondýnka velí jedné z nejefektivnějších vojenských organizací. Vlastně – ona tu organizaci vybudovala!

„Tak, pane Hopsale, začněte tím, co je pravda a co ne,“ pokynul Newman ke křeslům, „Troufám si předpokládat, že dvě třetiny našich informací jsou vybájené novináři.“

„Jsem z Azerie. Mám tam vrakoviště, napojené na dílny KKM. Akcionář SPGV, jistý Hrabal, unesl Amandu, aby mě donutil prozradit pozici Hopsinky, jak říkám planetě, kde se shromáždily tuny Sirupu. Nazývám tak tekutinu, vhodnou jako palivo pro hvězdný pohon. Při vyšetřování tohoto masakru se policie dostala k souřadnicím Hopsinky. Hned se tam nahrnuli novináři a armáda. Nadřízený mého mimozemského přítele uvalil na soustavu trojhvězdy blokádu, kterou lidé nedokázali proletět. Strhla se mela, před kterou jsme uprchli. To asi víte. Co ale nevíte, protože máte tří denního kurýra GWW, je, že blokáda byla zrušena a Hopsinka zmizela.“

„Jak mohla zmizet?“

„Tak tato otázka právě zaměstnává všechny novináře, vědce i vojáky.“

„Ale vy víte, co se stalo, že?“

„Ano. Ale je to tajemství... Z toho, co jsem o vás slyšel a četl, usuzuji, že mě teď nedáte mučit, abyste se zmocnil mého tajemství. Snad to není příliš naivní, jsme vám vydáni na milost... Děkuji,“ kývl hlavou, když Altar nijak nereagoval, „prozradím vám víc jen v případě, že budete souhlasit s budoucí spoluprací. Pokud si myslíte, že je pro vás nepřijatelné či snad nebezpečné se se mnou zahazovat, zase odletíme.“

„Jakou spoluprací máte na mysli?“

„Pro začátek by stačil čistě dodavatelský vztah. Potřebuji stavební firmu se zkušenostmi z vesmíru. Očekávám znalosti a kvalitu, nabízím nové výzvy.“

„Co chcete stavět?“

„Zpracovatelský závod a kolonii s dobrou obranou. K tomu dva orbitální výtahy a tři čerpací stanice v kosmu. Také jsem si myslel, že od vás koupím vyřazené hvězdolety, kterými jste dopravoval před čtyřiceti lety kyslík na Zemi... Mezi šroťáky funguje šeptanda a subprostor to zpomalil jen trochu, pane. Mám přehled o všech skládkách v Galaxii,“ reagoval na Altarův údiv.

„Řeknu to takhle,“ nadechl se Altar na dlouhý proslov, „Žádný zemák mi nebude přikazovat, s kým se můžu kamarádit a s kým ne! Takže vaše otázka je bezpředmětná. A vaše tajemství vám sebrat nemíním! Už dávno jsem zjistil, že není žádná výhra dělat úplně všechno. Něco jako ‘vyrábím klozety pro celou Galaxii’. Když budu mít díky vaší aktivitě práci pro své továrny, potřebuji vás, ne vaše tajemství. Tak, prosím, odpovězte – kde máte tu planetu?“

„Mí přátelé z jiné galaxie jsou nějaký ten rok před námi a přesunuli Hopsinku k jiné hvězdě. Prostě jen tak. Nazvali to ‘transdimenzionální kanál’. Na Hopsince to vypadá jako milionkrát zvětšená silnice po dešti – rybníky, jezera, moře a dokonce jeden oceán sirupu. Na nultém poledníku bude kolonie a závod na čištění a dopravu Sirupu k Zemi.“

„A ty čerpací stanice? Proč tři?“

„Jedna bude na orbitě Hopsinky, druhá pro zákazníky někde v soustavě Slunce, ještě neví kde. Třetí bude v půli cesty k Zemi. V soustavě zbrusu nové kolonie s názvem Ikárie bude překladiště – asi přímo na oběžné dráze jejich planety. Už jsem s nimi mluvil, zatím nad tím uvažují. Překladiště proto, že hodlám utajit pozici Hopsinky co nejdéle. Na Zemi založím firmu, která to bude mít všechno pod palcem: nechá Sirup homologovat jako další palivo a pak s jedním tankerem a pozemskou posádkou bude brát Sirup z Ikárie. Druhý tanker, s posádkou lidí, žijících na Hopsince a majících averzi k Zemi, bude dopravovat Sirup z Hopsinky do překladiště na Ikării.“

„Máte to dobře promyšlené, pane Hopsale. Ale není to úkol na rok. Vidím to tak na deset let... Když vám nepomůžu. Ještě drobnost – jak to chcete zaplatit?“

„První věc budou hvězdolety. U těch chci zopakovat kouzlo, kterým jsem z vraku za pár tisíc získal Aminu za miliony. S pomocí přátel a vrakovišť jsem ji vlastnoručně opravoval rok. V případě tankerů jsem počítal s vašimi dílnami, nemůžu se v těch strojích hrabat několik let. Nakonec bude jejich homologace čtvrtinou nákladů. Homologace paliva bude taky pěkná páłka, ale víc mě trápí utajení složení Sirupu. Vyrobit ho uměle nebude jednoduché, ale ne nemožné. V tom se spoléhám na přátele. Pak tu máme překladiště a pumpu. Už jsem zjistil, že existují dvě firmy, které se něčím podobným zabývají. Sice ne v takovém rozsahu, ale lze využít jejich znalostí a jejich stavebnice. Počítám řádově s cenou nového hvězdoletu na obě. Co se týče Brumlanu, tam mám jen mlhavé představy. Napadlo mě získávat energii z metanu, který se bude těžit na vedlejší zmrzlé planetě.“

Altar se chytil nejméně podstatné části sdělení:

„Vím, jak nelehký úkol je vymyšlení jmen pro nové věci,“ zatvářil se chápavě a povzdechl si, „ale Brumlan? Co je to za název?“

Amanda s Magdou si spolu tiše povídaly – Magda obdivovala Amandiny

duhové šperky a poslechla si přednášku o výrobě prstenu. Teď však Amanda zareagovala:

„Já mu to taky říkala! Konečně rozumný člověk – ale stejně ho asi nepřesvědčíte.“

Altar si poslechl Adamovo vysvětlení a pokrčil rameny:

„Proč bych ho přesvědčoval – všechno má svou logiku, jen si zvyknout.“
Se zájmem se zahleděl na prsten: „Můžu se taky podívat?“

Chvilí si prohlížel duhové odlesky a pak udělal něco, co by Adama ani Amandu nenapadlo ani ve snu. Při letu na Doru spolu probírali informace o kolonii, samotném Newmanovi a jeho ženě. Dlouho diskutovali o těžko představitelném padesátiletém manželství. Manželé Newmanovi se brali v pětaosmdesátém, ještě na Zemi, rok před dobudováním kolonie.

Altar poposedl a levou rukou si přitáhl Magdu k sobě. Pravou rukou zvedl prsten do výše očí a něžně, jako by byli v kanceláři sami, se zeptal:

„Mohu po tobě chtít, abys vyměnila to zašlé rodinné dědictví, co máš na ruce, za něco tak krásného? Myslím, že Amanda by dokázala vyrobit něco podobného. Má-li ovšem pan Hopsal další materiál,“ zvedl hlavu od prstenu a podíval se vyzývavě na Adama.

Adam i Amanda ale zírali na Magdu. Po Altarově otázce Magda úplně rozkvetla, celá se rozzářila. Z tuctové ženy, za kterou by se na ulici muži asi neotočili, tu najednou seděla zlatovláska s tváří bohyně. Altar se jejich šokovanému výrazu tiše zasmál a podíval se Magdě do očí. Odpovídat nemusela. Znovu pohlédl na Adama:

„Máte ještě další kameny?“

Dlouhou sekundu se Adam vzpomínal, než odpověděl:

„Mám, pane. Ovšem v surovém stavu. Prodal jsem dva jistému zlatníkovi na Zemi, ten je naporcoval, vybrousil a rozprodal. Leda byste měl na Doře také nějakého zlatníka...“

Adam se konečně probral ze šoku a mozek se mu zase rozběhl:

„To také souvisí s otázkou mých prostředků – většina peněz, co mám na účtě, je z prodeje těch šperků. Ale možná tam nemám nic, pokud se přátelům na Zemi nepovedlo je z účtu včas dostat. Předpokládám totiž, že mi ho banka na požádání policie či vojáků zablokovala.“

„Zlatníka mám,“ řekl Altar a vstal. Přešel ke stolu s komunikátorem a nechal si počítačem kolonie spojit zlatníka. Zlatník věděl, kdo volá, protože se ozvalo jen:

„Malý moment, pane.“

Hlas byl Adamovi povědomý, ale nedokázal ho přiřadit. Až když se na stole zobrazil asi půlmetrový hologram, poznal ho – zlatník ze Země!

„Dobrý den, pane.“

„I vám. Mám tady šperk s duhovým kamenem,“ řekl Altar a strčil Amandin prsten před kameru, „už jste něco takového viděl?“

„Ano. Hmm... pěkná amatérská práce. Zajímá-li vás, rovnou vám řeknu, že je vzácný a hodně drahý!“

A než tomu snad mohl Adam zabránit, vypálil odhad od boku:

„Počítejte deset milionů.“

Když Adam viděl, jak Amandě lezou oči z důlků, jen si odevzdaně vzdychl a obrátil oči v sloup. Altar si ničeho z toho nevšiml a pokračoval:

„Ten prsten ne, ale mám tu jeden surový kus, který bych vám poslal k ohodnocení. Budete mít čas?“

„Pošlete kurýra hned, mohu-li prosit. Do oběda mám čas.“

„Pošlu. A chci reálný odhad, žádné škuslení... Děkuju.“

Ukončil spojení a obrátil se na Adama:

„Jak jsem vás stihl poznat, pane Hopsale, soudím, že nejméně jeden duhový kámen máte v kapse.“

Adam se usmál a vylovil největší z těch, co ‘nakopali’ před pár hodinami na Duhové. Podal ho Altarovi a ten ho předal robotovi, co po povelu počítači do kanceláře vstoupil.

„Víš, kam máš jít?“

„Ano, pane.“

Co naplat, i na Doře je člověk obestřen neviditelnou pavučinou pánů, které si stvořil a kteří slyší každé jeho slovo. Dokud ale příkazy poslouchají, je to ještě dobré.

„Zlatník ti řekne cenu a ty ten kámen zase přineseš zpět.“

„Provedu, pane.“

Altar vrátil prsten Amandě a zkoumavě se na ni zahleděl. Adamovi řekl:

„Bude to chvíli trvat. Nechete si odpočinout?“

„Pane, jsme na nohách už dlouho, potřebujeme se vyspat. Asi to je na nás i vidět,“ podíval se na kruhy pod Amandinými očima, „Potom máme domluvenu večeři u kapitána Dlabance doma. Můžeme pokračovat zítra ráno?“

„Myslím, že by to bylo úplně ideální. Připravím soupis hvězdoletů na odkladišti, jak tomu tady říkáme, a vy mi přineste nějaké konkrétnější návrhy, pokud možno s předpokládanými náklady. Taky nějaký finanční plán v čase.“

„Připravím to, pane. Mám ale jednu zvědavou otázku.“

„Povídejte!“

„Ten zlatník: vypadal jako ten, se kterým jsem jednal na Zemi. Jen tu byl malý rozdíl – tenhle má vlasy. Má ale o duhovém kameni podezřele přesné informace.“

„Galaxie je malá, pane Hopsale. Víím, že má na Zemi bratra, taky zlatníka. A byl tam před třemi týdny na dovolené.“

„To opět potvrzuje poučku o náhodě. Dokud je mi příznivě nakloněna, je to dobré... Mohu mít ještě prosbu, zcela osobní?“

„Prosím.“

„Je tu pan Tichý⁴? Rád bych se s ním seznámil.“

„Odkud ho znáte?“

„Z tátova vyprávění. Otec byl nejmladším technikem na Objeviteli, kterému Karel Tichý velel. Chtěl jsem ho poznat.“

„Bohužel, pane Hopsale, je na cestách. A netuším, kdy se vrátí. Setkáte se

4 Dále zmíněné události patří do prvního příběhu K.T. s názvem „Tajemství hada“.

s ním někdy jindy. Řeknu mu, že jste fanoušek... Tak jsme domluveni zítra na osmou. Na shledanou.“

* * *

Adam se vzbudil v pozdním odpolední. V dobré náladě vstoupil do pilotní kabiny a Eva hlásila novinky:

„Dobré ráno. Před dvěma hodinami mi bylo počítačem kolonie řečeno, že byl zaktualizován obsah GWW. Prošla jsem zprávy ze Země a jsou velice příznivé. Připravila jsem ti index. Jako první jsem dala na pobavení video ze zmizení Hopsinky a zrušení blokády. Hlavní je, že zatykač na tebe byl odvolán. Jsi hledán jen jako svědek přestřelky mezi Hrabalem a Nebojácnyými kočkami.“

„Příliš krásné, než aby to byla pravda. To bude podraz, Evo. Ale projdu si to, děkuju.“

Po chvíli přišla také Amanda. Byla sice trochu pomačkaná, ale nabitá energií a hned chtěla něco dělat. Tak jí Adam přenechal zhodnocení situace na Zemi a ve spolupráci s počítačem se pustil do finančního plánu.

Po hodině vyšli z lodi. Přidělený robot už seděl vedle vchodu do kolonie. Návštěvník nemohl jen tak běhat po základně bez doprovodu. Jiné věci se tím ale zjednodušily. Během necelé půlhodinky dorazili bez bloudění do bytu kapitána Dlabance a robot zůstal na chodbě.

Večeře byla vynikající, hostitelé milí a dvojice malých děvčat se mírnila a šla spát bez křiku. Chvilí si jen povídali, ale pak se vytáhly karty. Boj Dlabancových proti Hopsalovým byl urputný, ale nálada skvělá. Pozdě večer se Hopsalovi vrátili do lodi, ale protože měli poledne, začali přemýšlet nad obědem.

Adam celou místní noc pracoval na finančním plánu. Když byl spokojen s výsledkem, shledal, že je čas vydat se za majitelem kolonie. V rychlosti dal rozpočet ještě přečíst Amandě. Zdálo se jí to ale nabubřelé, megalomanské a vůbec šílené. Prorokovala, že s nimi Newman vyběhne.

Šli za robotem a Amanda vyprávěla Adamovi o tom, jak se situace na Zemi uklidnila a že by tam měli hned po jednání zaletět. Zcela věřila informacím na síti.

K Altarově kanceláři dorazili pár minut před osmou a on je hned přijal. Byl plný elánu, usadil je a vysvětloval, že Magda má povinnosti jinde. Pak položil na stůl duhový kámen a řekl:

„Čtyřicet jeden milion.“

Amanda málem omdlela, ale Adam už byl zvyklý. Jen přikývl a kámen strčil do kapsy.

„Rozkopali jsme celou náhorní plošinu na jedné planetě. Jiné naleziště jsme však nenašli. Takových mám sedm – i s tímhle. Plus desítku menších.“

„To je slušná zásoba... Ukažte, podívám se na ten váš rozpočet.“

Adam mu podal epap s otevřeným rozpočtem. Altar se do něho zahloubal, mružel u toho a počítal, ale úsměv mu z tváře nezmizel. To bylo dobré znamení. Pak ladnou otočkou s ukazovákem v rohu obrazovky přesunul

epap před Adama a vyjádřil se:

„Největší pozitivum vašeho rozpočtu je, že si nic nenalháváte. A přesto, nebo právě proto, není přesný... Podívejte se na můj.“

Sáhl na stolek za křeslem pro malý epap, chvíli s ním manipuloval a pak ho podal Adamovi. Toho udivila hned první položka – a z údivu už nevyšel. Opakovaně zvedal hlavu a díval se na Altara, zda to myslí vážně. Ten se ale tvářil jako sfinga a klidně čekal, až Adam dojde na konec.

„Podívejte se na fotky hvězdoletů pod jejich názvem.“

Adam otevřel nejprve fotku hvězdoletu, který nabízel Altar pro dopravu mezi Hopsinkou a Ikáříf. Vzdáleně připomínal bubínek v revolveru: co komora náboje, to samostatná nádrž. Střed nesl motory a prostory pro posádku. Palivo bylo v malých nádržích v mezerách velkých nádrží u středového válce. Altar nechal fotku zobrazit na telestěně a přidal další informace:

„Tehle tanker je sice nejstarší, ale nejzachovalejší. Poctivá práce. Vypadá divně, ale uveze dvojnásobek toho, co ten druhý. Ani jeden z nich ale nemůže naložený přistát nebo odstartovat z planety, proto se na Hopsince bude muset vybudovat přepravní systém. Neefektivnější je kosmický výtah, přesnější systém na jeho principu... Ale možná ještě vymyslíme něco lepšího.“

„Děkuji, pane Newmane. Vysvětlete mi, jak jste přišel k jejich cenám. A co jejich homologace – vždyť počítáte pouhou desetinu. To neodpovídá realitě!“

„Je to velmi reálné, mladíku!“

„Nechtěl jsem vás urazit, pane. Jen... můžete mi vysvětlit souvislosti?“

„Lev Petrovič Lenský byl Magdin strýc. Ano, TEN Lenský, který se odvážil sednout do subprostorového člunu, kvůli termínům odzkoušeného jen napúl. Přežil a je po něm pojmenováno kde co, i ten jejich SHULEN. Nestál o to, byl to stejně skromný člověk jako má žena. Ve skutečnosti SHU založil on, protože jako jeden z mála viděl, že svým činem otevřel Pandořinu skříňku. Tvrdil, že je třeba vytvořit instituci, co bude udržovat pořádek ve vývoji subprostorových hvězdoletů. O mnoho let později se Magda vrátila z dálkové výpravy. Přivezla fotky Dory, které mě chytly za srdce. Založili jsme zde kolonii. Krátce před svou smrtí, na oslavě založení kolonie, když zjistil, že Ken Wilson tady staví továrnu na hvězdolety, se Lenský rozhodl, že zde založí druhou takovou instituci. Vymínil si však, po velmi špatných zkušenostech s pozemským SHU, že jeho inspektoři budou pouze roboti. Když o pět let později zemřel, přejmenovali jeho ústav na SHULEN. Zkorumpované vedení se pokusilo ústav na Doře zrušit, ale nám se podařilo tomu zabránit.“

„Tak proto – sami uděláte opraveným hvězdoletům homologaci!“

„Ano,“ přikývl Altar, „ale nemyslete si, že bude odfláknutá! Představuju si to takto: já vám ty dva zchátralé hvězdolety přenechám za tisícovku, což je víc, než činí odhadní cena – finančák bude spokojen. Roboti z ústavu plus všichni další, co se mohli uvolnit, dnes v noci prolezli všechny odstavené hvězdolety a tyhle dva prohlásili za nejzachovalejší. Ty pak prošli tak poctivě, jak to dokážou jen roboti.“

Altar zmlkl a chvíli pozoroval Adama. Viděl mu až do hloubi duše.

„Vidím na vás, že přemýšlíte nad tím, proč už jsem dávno nezkrachoval,

když jednám tak dětinsky. Ve skutečnosti jsem velice prohnáný: tuhle slevu totiž nedostanete zadarmo! Vy totiž zaplatíte mé továrny, mé lidi: od opravy, včetně náhradních dílů, až po homologaci! To, že to nakonec bude polovina toho, co jste spočítal vy, je jen vedlejší efekt. Pravda, dobrá polovina té úspory připadne na vrub toho, že jste svůj odhad raději nadsadil. Ale moje cena je přesná – tedy myslím ty hvězdolety. To je výhoda armády robotů: rychlost a spolehlivost... A taky umí počítat.“

„Jste úžasný, pane! Proč to děláte?“

„Správně, nenecháte se opít rohlíkem. Na druhou stranu je smutné vidět u tak mladého člověka tak velkou dávku cynismu... Budu po vás chtít, abyste předělal mé hvězdolety na nové palivo – hned, jak zprovozníme... hmm... jak pojmenujete ten první tanker?“

„Bubínek,“ prohlásil Adam.

„Kopretina!“ vykřikla ve stejnou chvíli Amanda. Snažila se prosadit svou tak úporně, že celá zčervenala. Po sekundě leknutí se Altarův a Adamův pohled setkaly a oba se začali nahlas smát.

„Co je?“ zapýřila se.

„Ale nic,“ přestal se Adam hned smát a pod dojmem včerejšího Altarova vystoupení s prstenem si před ním dovolil nahlas říct:

„Jseš kouzelná, Ami, miluju tě!“ a pohládl ji po ruce.

Dokonale ji zmátl, ale nečekal na její reakci a Altarovi řekl:

„Toto prvenství jsem slíbil příteli, jistému Mortimerovi, majiteli cestovní kanceláře. Určitě ho znáte, myslím, že je to jediná cestovka, které jste dovolil létat za krásami šesté planety. Jsem mu velmi zavázán... Napadá mě však řešení. Když jste ke mně tak vstřícný, pane Newmane, měl bych taky jeden návrh. Chcete práci pro své lidi? A co kdybyste prováděli úpravu motorů na spalování Sirupu?“

„O tom jsme ještě nemluvili – bez úpravy to nefunguje?“

„Ne, ale ta úprava není moc složitá, bez problémů to lze udělat tak, že si NSH může vybrat, jaké palivo použije. Sám jsem si Aminu upravil, létám zadarmo... Je tu ale jeden větší problém: aby se využil potenciál Sirupu, bude třeba vylepšit kompenzátory inerce. A to o třicet procent... Jsem to ale hlupák – vždyť vy tu stavíte vlastní hvězdolety! To je nápad, pane! Bral byste monopol na nové hvězdolety, které dokážou spalovat i můj Sirup?“

„To je ale zajímavá myšlenka. Vydržte moment,“ zvedl hlavu a oslovil centrální inteligenci kolonie, „Jerry, sežeň mi Kena.“

„Ken,“ ozval se téměř obratem klidný hlas, „Co se stalo?“

„Kene, prosím tě, narazili jsme s panem Hopsalem na otázku úprav hvězdoletů pro jeho palivo... Jak jsme na tom s kompenzátory – zvládli bychom udělat účinnější?“

„Zvládli, ale je to zbytečné, když...“

„O kolik procent účinnější?“

„Určitě pětadvacet... Myslím, že třicet by taky šlo. Je snad jeho palivo lepší než ty stávající břechky?“

„Ano. Už to testoval a bez podrobnějšího výzkumu dosáhl osmadvacet

procent navíc... Zatím ti děkuju, Kene.“

„Hlavně, že to přežil,“ komentoval to Ken a se smíchem ukončil spojení.

„Na Kena Wilsona měl moc mladý hlas,“ ukázal Adam ke stropu.

„Data na síti jsou pravdivá,“ zesmutněl Altar. „Můj přítel je dávno po smrti, revitalizaci odmítl. Prohlásil, že přece bude žít ve svých potomcích. Tohle je jeho syn – pokračuje ve snahách tam, kde jeho otec skončil. Velice zdárně!“

„To je vynikající! Další věc, kterou tady vidím,“ mávl Adam epapem, „je homologace paliva. To můžete udělat také vy?“

„Ano. Nic složitého. A zase – budou to dělat roboti, takže utajení bude absolutní... Nedovím se to ani já, věřte mi.“

Adam pracně potlačil zívnutí, na okamžik zavřel oči a řekl:

„Promiňte, pane, my už máme noc. Navrhuji, že se zítra v osm sejdeme a porovnáme své plány, do kterých zapracujeme vše, na čem jsme se dnes dohodli.“

„Jsem pro... Pak tedy dobrou noc.“

* * *

Celou místní noc pracoval Adam na šedesáté šesté verzi rozpočtu. Bavilo ho to, protože bylo zřejmé, jak se posunuje mílovými kroky k realizaci svého bláznivého snu. Mezi kalkulace vkládal poznámky a nápady a rozpočet začal připomínat itinerář cesty k vybudování další bohaté soukromé kolonie.

Krátce po šesté hodině místního času přišla do pilotní kabiny Amanda. Před dvěma hodinami měla studia GWW dost a řekla, že si jde na pár chvil odpočinout. Evidentně usnula. Nyní její spokojená tvář silně kontrastovala s Adamovým ztrhaným výrazem. Přišla k němu, pohládila ho po vlasech a za ruku ho vytáhla z křesla. Objala ho, odstoupila, znovu se mu podívala do tváře a zeptala se:

„Máš hotovo?“

„Skoro jo.“

„Vypadáš děsně unaveně. Měl by sis dát sprchu... Nebo víš ty co? Pojď do kajuty, před sprchou ti promasíruju záda.“

„Ty a masérka?“ zeptal se Adam se zřejmým podezřením v hlase.

„No jasně! Tak nemel a pojď.“

Jak myslíte, že ta masáž asi dopadla?

* * *

Ráno, minutu po osmé, vstoupil do Altarovy kanceláře Měsíček a Hvězdička. Altar si je s údivem prohlédl, pak se podíval na zářící Magdu a zjistil jistou podobnost. Nemusel se koukat do zrcadla, bylo mu to jasné.

„Zdá se, pane Hopsale, že jsme oba užili stejný doping.“

Hned nato se zasmál, protože se ženy na něj pohoršeně podívaly.

„Ale, dámy, my vám děkujeme – že ano, pane Hopsale?“

Adam s úsměvem a rudýma ušima přikývl a podal Altarovi svůj epap. Ten

zvážněl a zahloubal se do rozpočtu. Přikyvoval, chvíli na svém epapu něco počítal a pak řekl:

„Připravil jsem smlouvu a váš rozpočet, samozřejmě jen věci, které se mě týkají, dáme jako přílohu. Zpřístupněte, prosím, Jerrymu ten soubor. On si to přebere a výsledek vám nahraje. A zatímco vy budete studovat smlouvu, mě Jerry pošle váš rozpočet celý a já si ho pročtu. Abysme něco nepřehlédli.“

Když oba strčili nos do svého epapu, začaly ženy probírat duhový kámen a šperky z něj zhotovené. Najednou se Magda zeptala:

„Uděláte mi, Amando, ten prsten?“

„Ráda bych, Magdo, ale nemám dílnu ani vybavení. Musela bych použít malý kamínek, přibližně odpovídající požadované velikosti, a ten není zkontrolován – na to jsou potřeba přístroje, které nemám. Férové bude, když ho udělá váš zlatník z kamene, který prověřil. Samozřejmě, bude-li ho chtít odkoupit... Když ne... Hmm, asi přesvědčím Adama, aby mi vybavil pořádnou dílnu,“ oči se jí najednou rozzářily, „Dokonce vím čím – za šperky utržíme víc než za surové kameny a já tak přispěju k budování toho jeho impéria. Otevřu si na Zemi obchod se šperky. Víte, Magdo, podle informací z aktualizované sítě se zdá, že se vše vrátí do starých kolejí.“

Ale Magda její nadšení nesdílela. Vstala, obešla své křeslo, konečky prstů pohladila manžela po zátylku, a když zvedl hlavu, něco mu pošeptala. Pak zamířila k východu:

„Necháme je bádát, Amando. Projdeme se a já vám ukážu pár důležitých věcí. Pojdte, prosím.“

Když vyšly z kanceláře, vydaly se vlevo. Vzdalovaly se od astroportu a Magda vysvětlovala:

„Dora je jeden obří, naprosto suchý kus skály. Máme zde ulice, jako je tahle, ve veřejné části je i několik širokých tříd. Ale také jsou zde servisní tunely, kam běžný občan nesmí. Pak jsou zde ještě zkratky, kam můžu jen já, manžel a vyšší důstojníci – ale ti jen v případě bojového poplachu. Kdybysme měli jít veřejnou trasou, i s pomocí chodníků by nám to trvalo přes hodinu. Tak se neděste, půjdeme zkratkama.“

Proslov jí vyšel přesně – s posledním slovem se opřela o stěnu a ta se odsunula. Vstoupily do úzkého, zatuchlého tunelu ve skále. Amanda, coby odborník na kameny, přešla se zájmem rukou po hladké stěně. Udiveně vyjádřila svůj názor:

„Tohle není skála. Vypadá to jako... To je diamant?“

„Velmi nekvalitní, ale ano,“ usmála se Magda.

„To muselo být strašně drahé!“ pohlédla Amanda do nekonečného tunelu.

„Ale vůbec ne. Tunel není ražený či vypalovaný, ale vytlačovaný. Místní skála obsahuje velké množství uhlíku – když se z dvaceti centimetrů roztáhne tunel do průměru dvou metrů, stlačí se materiál tak, že vznikne diamant. Sice jen asi v centimetrové vrstvě, která se stihla prohřát, a je v něm spousta poruch, ale ani cepínem nic neodštípnete. Rozhodně nehrozí, že by nám to spadlo na hlavu.“

Procházely diamantovými tunely asi dvacet minut. Amandě to přišlo

nekonečné, ale najednou byly u cíle. Vyšly do širokého tunelu, zřejmě jedné z hlavních tříd, plné lidí. Amanda se překvapeně rozhlížela, protože za šest let na Azerii takovým ulicím odvykla.

Až na strop, byť vysoký a umně maskovaný 3D kresbou mraků na jasně modrém nebi, si člověk mohl myslet, že je na Zemi začátku jednadvacátého století. Třída se táhla oběma směry asi do nekonečna. Stovky lidí proudily naprosto neorganizovaně oběma směry a mezi nimi se proplétali ti, co přecházeli z jedné strany ulice na druhou. Asi je to bavilo, protože jinak mohli použít nadchod.

Obě strany ulice byly lemované obchody s vývěsními štíty nad vchody a malými výlohami. Amanda brzy vycítila skrytou sílu řádu, stojícího nad zdánlivým chaosem. Systém barev na vývěsních štítech, rámech dveří a výloh působil nenuceně na lidské podvědomí. Nejenže mírnil psychické tlaky z takového množství cizích lidí, ale vytvářel systém, podle něhož se mohl rychle zorientovat i člověk, co zde byl poprvé.

Přibližně každých dvě stě metrů se klenul nad ulicí můstek, který ale nesloužil jen k nerušenému přechodu, byl zároveň vyhlídkovou terasou. Amandě chvíli trvalo, než našla vstup vedoucí na přechod. Točité schodiště nepřekáželo, protože bylo zapuštěno do stěny.

Pak si Amanda všimla další zákonitosti: u každého schodiště byl vchod do nějakého úřadu, samozřejmě bez výlohy. A mezi dvěma schodišti byla malá kavárnička – buď uzavřená, kde lidé seděli 'za výlohou', nebo otevřená. Zřejmě si kavárník mohl vybrat podle nálady.

Ať byla kavárna otevřená nebo uzavřená, vybíhala více než metr do ulice. To způsobilo, že se proud lidí 'netřel' o stěny a lidé postávající u výloh měli na okukování klid. Také u schodišť měl člověk prostor na rozhlédnutí. Všechny tyto drobnosti podporovaly klid a pohodu.

Vystoupily z tunelu, a když se Amanda ohlédla, zjistila, že se za ní zavírá úzký a tři metry vysoký plakát, namalovaný na dveřích bez kliky. Většina lidí měla oči jen pro tu ulici a nevšimla si jich. Místní poznali Magdu, a buď se dívali jinam, nebo s úsměvem kývli na pozdrav.

Ale pár lidí na ně zíralo v šoku různého stupně. To byli turisté, které sem vozila Newmanova cestovka. Jinak Altar Newman zakázal veškeré lety v soustavě. Výjimkou byly registrované lety obchodní či diplomatické. Pouze XMKT⁵ mohla létat s turisty za nočními krásami šesté planety, ale nikam jinam.

„Dobrý den,“ usmála se Magda na turisty a pak se otočila k Amandě, „Pojďte, do muzea kolonie to je už jen tři sta metrů.“

* * *

Altar s Adamem se shodli téměř ve všech bodech připravené smlouvy. Na čem se neshodli, byla obrana Hopsinky proti uchvatitelům. Obrana povrchu

5 Firma Xavier Mortimer a Klára Turasová – matka a syn, cestovní kancelář na Zemi. Adam v předchozím příběhu zachraňoval jejich hvězdolet u Azerie.

byla jedna věc, ale Altar tvrdil, že ve vesmíru je nutný alespoň jeden křižník. Vycházel z vlastní zkušenosti.

Adam ale odporoval, že jeden je málo, protože když si na něj došlápne Sluneční garda, přiletí nejméně dva a ještě desetkrát větší. Takže obrana ano, ale raději několik malých stíhaček se subprostorovým střelami. Alespoň ze začátku.

„Pane Hopsale,“ zakroutil Altar hlavou, „samotná odpalovací komora SP střel je velká jako průměrná stíhačka. Kde budou motory, palivo či energetický zdroj? Ne že by to nešlo, ale hybnost takového stroje vás připraví o manévrovací schopnosti, které patrně očekáváte.“

„Ne, pane Newmane. Chápu, že konstruktéři křižníku chtěli mít všechno pod kontrolou. Zkrátka kompaktní stroj. Přece ale není nutné odpalovat SP z nějakých komor – klidně mohou být podvěšené jako rakety na křídlech starých vojenských letadel. Opravdu je to jedno, protože jakákoliv změna se šíří jen rychlostí světla. Když na křižníku uvidí její odpálení, bude už pozdě.“

„SP střely jsou velké, na stíhačku rozumné velikosti jich moc nedáte.“

„Jen dvě. A ten nejmenší typ – na poškození křižníku stačí.“

„Pak bude hodně záležet na strategii. Máte nějakou představu?“

„Mám stejnou školu a výcvik jako mladý Dlabanec, takže už dávno před objevem Hopsinky jsem věděl, jak by měl vypadat vítězný boj stíhačky s křižníkem. Filmoví tvůrci speciálních efektů by měli radost... Odpuště mi, pane, ale víc neprozradím ani vám.“

„Strategie postavená na klamu by mohla fungovat,“ zamyslel se Altar, „musí se ale najít skulinka mezi vnímáním lidí a počítačů. Nevím, jestli vůbec existuje!“

„Neexistuje. Proto je třeba ji vytvořit. A já vím jak.“

Vtom se otevřely dveře a Amanda s Magdou se vrátily z exkurze. Posadily se na svá místa a Adam se Amandy zvědavě zeptal:

„Kdepak jste byly?“

„Budu ti to vyprávět, ale později. Teď si poslechni Magdu, vymyslela plán tvého dalšího postupu.“

„Nebud' tak skromná, Amando, i ty jsi měla dobré nápady...“

Magda jim vysvětlila všechny souvislosti a trvala na tom, že na Zemi poletí Adam jako kopilot nákladního hvězdoletu. Bez Amandy. Když se namaskuje, bude mít čtyřicet až šestatřicet hodin, než ho identifikuje globální systém.

„Tolik času ani nebude třeba,“ odporoval Adam, „jakmile začnu cokoliv vyřizovat, např. budu chtít srovnat své finance, prozradím se. Stejně tak, když půjdu na policii.“

„Ano, přesně tak. Budete ale mít čas promluvit si s přáteli, a kdyby se ukázalo, že po vás jdou oficiální složky, mohl byste včas odletět. S jinými organizacemi ale nic neuděláme, pořád budete v nebezpečí. Fénix alias Gefem sice už neexistuje a podle zpráv byly Nebojácné kočky rozprášeny, ale jim podobných je tam pořád dost. Například agenti některých kolonií by vás rádi viděli na své straně. Nebude-li manžel proti, dáme vám pilota, co zvládá ochranu osob. Ale stejně byste se tam moc dlouho neměl zdržovat.“

„Magda ještě navrhla, že nám pronajmou byt – abych nebydlela na lodi,“

doplnila Amanda, „Říkala jsem si, že bychom mohli nějaký čas žít tady. Ta mrňavá kajuta na Amině, s věčně se chvějící postelí, mě už nebaví!“

„Nejsem proti... Budeš tu jako můj velvyslanec. Pokusím se přesvědčit Hermanovy, aby zůstali na Zemi. Založí dopravní společnost a začnou budovat infrastrukturu. Já se pustím do budování Brumlanu. Co tvůj byt na Azerii?“

„Je města, a jakmile na radnici předáš mou výpověď, do týdne ho musím uvolnit. Vyřídíš to, Adame?“

„Budeme to řešit spolu, Ami. Ale nejdřív se vyrovnáme se Zemí. Zatím máš dovolenou.“

„A taky ti udělám seznam, který by mohli vyřídít Hermanovi – chci si zřídit a vybavit šperkařskou dílnu. Máš něco proti?“

„Vůbec ne... Nebude vám, pane, vadit vznik konkurence?“

„Nebude,“ prohlásil Altar, „když Amanda zůstane jen u šperků z duhového kamene.“

„Ano, pane,“ přikývla Amanda s úsměvem, „navíc si myslím, že při jejich cenách moc zákazníků nenajdu. Klidně by je mohl nabízet váš zlatník za malou provizi ve svém obchodě. Hlavním odběratelem stejně bude Země.“

„Jen si nemyslete: turisté, co si kupují pobyt na Doře, jsou spíše ti majetní. Možná, že nakonec to bude výhodné i pro mě.“

Altar se krátce zamyslel. Ty kalkulace, jež mu táhly hlavou, byly málem viditelné. Hned ale pokračoval:

„Mohlo by to fungovat takto: duhové šperky se budou prodávat jen na Doře a bohatí pozemšťané budou okupovat moji cestovku, aby si je tu mohli koupit. Provizi zlatníkovi dáte minimální, protože se mu zvýší obrat. Zvýšený počet bohatých turistů prospěje celé kolonii. Bude mi stačit vaše slovo: slíbíte mi embargo na vývoz šperků z Dory – řekněme... na půl roku?“

„Jste skvělý obchodník, pane. Samozřejmě souhlasím,“ prohlásila Amanda nadšeně, „Po půl roce to vyhodnotíme a dohodneme se, co dál.“

„Moment,“ zasáhl Adam, „vzhledem k objemu finančních toků bych navrhoval, abyste nám odpustil nájem za byt – dejme tomu od čtvrtého měsíce, až budeme mít první signály, že systém takto funguje.“

„Podceňujete mě,“ usmál se Altar, „bude to fungovat! A souhlasím, odpustíme vám nájem úplně... Co ty na to, Magdo?“

„Nevidím v tom problém,“ řekla, vstala a přes stůl podala ruku Amandě, „Jerry všechno zaznamenal a vydá pokyny robotovi, který vás ubytuje. Já mám práci. Zatím na shledanou.“

Ještě podala ruku Adamovi a odešla. Hopsalovi se rozloučili také s Altarem. Už se těšili do postele.

+ + +

4. Dostaveníčko na Zemi

Bylo pošmourno a vlhko se zadíralo za nehty. Podzim se hlásil o vládu nad střední Evropou a Hermanovi byli raději zalezlí uvnitř. António se věnoval práci pro Adama, Miranda z nudy začala studovat aktuální stav účetních zákonů. Změn bylo relativně málo a ona s radostí zjišťovala, že za dlouhá léta na Azerii nezapomněla skoro nic.

António, nezávisle na Adamovi, dospěl k podobným závěrům. Jakmile se roznesla zpráva, že Hopsinka zmizela, propukla v Antóniově mozku nezastavitelná smršť nápadů. Vycházel ze zcela logické úvahy, že Adamovi přátelé Hopsinku přesunuli někam jinam a obchod s palivem bude pokračovat.

Probral se z letargie a počítačem usedlosti, kam je Xavier Mortimer uklidil, si nechal shromáždit relevantní informace z GWW a teď je od časného rána procházel. Bylo jasné, že Adam by se stále měl Zemi vyhýbat a že bude potřebovat na Zemi prostředníka. Naprosto přirozeně mu vyplynulo, že by to měl být on. Hned včera ten nápad probral se ženou a nesetkal se s žádným odporem. Bez přemýšlení prohlásila, že má Azerie plné zuby.

Informace, že Adama shání policie, připadala počítači důležitá, takže ji umístil na první místo v soupisu. Když se k ní António vrátil už potřetí, vyžádal si podrobnosti a došel k závěru, že další skrývání by Adamovi mohlo uškodit. Protože ale nemá, jak to Adamovi říct, pokusí se ho zastoupit. Zkontroloval čas. O půl deváté by už mohla být policie použitelná!

Vyžádal si spojení a přes dva prostředníky se dopracoval až do aparátu na stole detektiva, co měl případ na starosti:

„Rádoby, přijem.“

António udělal tu nejlepší věc, co udělat mohl – před hovorem si vyhledal informace o detektivovi s takovým jménem a dosyta se vysmál. Pročetl si jeho profil a zjistil, že to není nějaký začátečník. Nebyl to žádný oslinivý krasavec, ale přísný vzhled vzbuzoval respekt. Byl na něj připraven:

„Herman, dobrý den. Jsem...“

„Paměť mi slouží, díky – vím, kdo jste. Mě ale zajímá Hopsal. Je snad na Zemi?“

„Ne, pane.“

„A můžete se s ním spojit?“

„Nemám jak – subprostorové spojení je nad naše technické možnosti. Ani já nejsem výjimkou.“

„Paktujete se s mimozemšťany, kteří si přesouvají planety, jak se jim zlíbí, a budete mi tvrdit, že nemáte spojení se svým nadřízeným?“

„Ani nevím, kde teď je, pane,“ snažil se António udržet hladinu uctivosti, přestože ho právě Rádoby tou parafrází novinářského šilenství pěkně naštvál. Ale detektiv mu to viděl na očích a zatvářil se omluvně:

„Promiňte, měl to být vtip. Nedošlo mi, jak už toho musíte mít plné zuby... Tak, pane Hermane, co jste potřeboval?“

„Chtěl jsem prokázat dobrou vůli za Hopsala a informovat vás o situaci. Také nabídnout potřebnou součinnost, tedy něco jako 'jsem vám k dispozici, detektive'.“

„Děkuji. O vaší činnosti před incidentem a vaší roli oběti mám nadbytek informací z několika stran, které si – světe div se! – neodporují. Pokud nechcete žádat po rodině pana Hrabala nějaké odškodnění, vznést další žaloby nebo nějak zásadně měnit vyznění událostí, pak vás nepotřebuji.“

„Ne, nic z toho nechci. Ale blázinec, který z toho vznikl, nám brání v podnikání. Napadlo mě, že navázáním komunikace s policií nějak přispěje k jejímu uklidnění.“

„Je mi líto, nevlastním kouzelný proutek, který by uklidnil rozbouřené moře. Uklidnil jste akorát mě... Částečně... Mohu se na vás spolehnout, že hned, jak se vám Hopsal ozve, pošlete ho za mnou?“

„Spolehnout se můžete, ale právě k tomu jsem se chtěl dopracovat: prosím, prosím, smutně koukám – mohl byste vy přijít sem k nám? Řekl bych, že Adam by se po Zemi moc toulat neměl. Nejméně nejbližších deset let... Pokud by vás to neobtěžovalo.“

Rádoby se nad tím zamyslel a pak, byť tím nebyl nijak nadšený, přikývl:

„Ano, souhlasím... Dáte mi svou adresu?“

„Právě jsem ji poslal... Zatím je to vše, pane... Na shledanou.“

„Mějte se,“ pokynul mu detektiv a ukončil spojení.

Ani jednoho z nich nenapadlo, jak logické by bylo odposlouchávat právě detektivovo číslo...

* * *

Hermanovi poobědvali ve dvou. Sporadický rozhovor se točil kolem společnosti, kterou zde založí, a Miranda bude dělat účetnictví, a až se to rozjede, bude řídit účetní oddělení.

Oběd byl zajisté zdravý a výživný, ale mdlý. I tak to byl malý zázrak, vzhledem k téměř nulovému vybavení místní kuchyně. Usedlost s pár hektary polí a malým sadem, o který se staral jen kuchař-zahradník a technik-strážný, kuchyň ani nepotřebovala. Kuchař byl totiž robot a strážný měl tak velký plat, že si mohl dovolit denně si nechat dopravit jídlo létajícím robotem z nedalekého města.

Strážný byl sice živý, ale ani tak nepřekypoval aktivitou. O to větším

prekvapením bylo, když se vřítel do jídelny a řval jak na lesy:

„Už jsou tady!!! Přepadli nás!“

„Kdo?“ vyděsil se António.

„Novináři!“

António se podíval z okna a viděl mnoho aut, blížících se velkou rychlostí po příjezdové cestě a vířících tuny prachu. Vyskočil a vyběhl na vyvýšenou dřevěnou verandu. Miranda a technik za ním. Opřel se oběma rukama o masivní zábradlí a rozhlédl se. To již první auta vjela na dvůr a začal z nich proudit pokřikující dav všech barev, velikostí i pohlaví.

António je nechal shromáždit pod zábradlím a předpokládal, že ztichnou a pustí ho ke slovu. Do dvora vjel opozdilec na dýchavičné motorce z poloviny minulého století a zaparkoval jejím opřením o kůlnu. António zaznamenal, že pod přílbou byl schovaný sotva dvacetiletý mladík. Nějaké novinářské ucho.

Chumel se evidentně nemínil zklidnit, tak António zařval:

„Ticho, obtížný hmyze!“

Nebyla to slova, která by očekávali, a skrumáž začala vřít. Začali na něj pokřikovat. Padla nějaká sprostá slova a pár nadávek.

„Ztichnete konečně?“ zeptal se zcela normálním hlasem. Ti, co ho slyšeli, začali uklidňovat další a vzruch se nakonec dopracoval až na okraj. Když konečně mohl být slyšen, řekl hlasitě:

„Pan Hopsal na Zemi není! Lítá někde po vesmíru, netuším kde. Nemám s ním spojení a s mimozemšťany taky ne. Nevím o nic víc než vy. Přestaňte konečně vymýšlet nesmysly! Taky si laskavě uvědomte, že tady nemáte co dělat. Vnikli jste bez povolení na cizí pozemek a obtěžujete nás.“

„Jsme novináři a naši čtenáři...“ vykřikl kdosi z davu.

„Ani miliarda čtenářů vás neopravňuje porušovat zákony. Takže první a poslední varování: seberte se a vypadněte. Máte čas, než si dojdou pro pušku!“

Miranda se na svého muže podívala s obavami. Jednak netušila, kde by přišel k nějaké zbrani, jednak se jí nelíbil vývoj situace. António to řekl tak sebejistě, že by to mohla být pravda. Pár slabších povah ale už opouštělo dav a vraceli se ke svým autům. Dva vrtulníky a desítky dronů však kroužila nad usedlostí dál.

António beze slova odešel, ale po chvíli se na verandě objevil s dvouhlavňovou loveckou puškou. Už to přimělo další, aby se rychle vzdálili. António jim dal čas, ale pak před zraky vyjevených zpravodajů pušku zlomil a vložil dovnitř náboje. Zase ji zaklapl.

„Tak kdo bude první mrtvola?“

Dobrá polovina mu stále nevěřila. Vzájemnými pohledy, plnými pochybností, si dodávali odvahy. Napětí prudce stouvalo.

„Tak vy mi nevěříte,“ prohlásil klidně António a zbraň natáhl. To byl ten zlomový okamžik: většina lidí dvaadvacátého století viděla pistoli či pušku jen ve filmu nebo v muzeu, ale ten zvuk byl výmluvný. Nadávajícím vzorům společnosti naskočila husí kůže, rozutekli se a v prachu opouštěli dvůr.

Pod verandou nakonec zbyl jediný člověk – mladík, co přijel na motorce

jako poslední. Nejistě se rozhlížel, pak ale zvedl hlavu a usmál se na Antónia s puškou. Přesvědčeně řekl:

„Dobrý den. Jsem tu za planetární magazín ‘Na slovíčko’... Nemáte v tom náboje. To, co jste do hlavní nacpal, byl jen vzduch!“

A bylo to! Miranda a technik na mladíka mlčky zírali, ale António na něj pohlédl se zájmem.

„Jak to můžete vědět?“

„Víte, můj otec je myslivec – zase jsou na Zemi potřeba. Korpuskulární zbraně mají proti laseru určité výhody. A jejich zvuk se mírně liší podle toho, zda je zbraň nabitá, nebo ne. Podle všeho máte obě hlavně prázdné.“

„Líbíte se mi, mladíku... Pojdte za mnou do jídelny,“ mávl na něj a šel vrátit nenabitou pušku do komory, kde ji náhodou objevil hned první den krátce po příjezdu. Pak šel do jídelny za Mirandou, lehce směřující mladíka chodbou. Za nimi se loudal technik – strážný. António udělal dva rychlé kroky a chytil ho za rameno:

„Do jednání s tím hochem vám nic není! Jste tu angažován jako strážný – okamžitě zavolejte, koho chcete, ale nikdo další už nám sem nevleze. Nezapomeňte dát vyčistit také vzdušný prostor... Ihned, sakra!“ vykřikl, když se technik nerozhodně zastavil.

„Ano, pane,“ odpověděl technik pomalu, ale moc ochotně se netvářil. Otočil se a líným krokem se šoural pryč. António počkal, až vyjde na verandu, a přikázal centrální inteligenci:

„Počítači, uzamkni vchodové dveře!“

Pak šel do jídelny, kde už Miranda zpovídala to novinářské ucho.

* * *

Dva dny po incidentu Hermana s novináři dorazil Xavier Mortimer, majitel jedné z největších cestovních kanceláří v lidském vesmíru, do své vily. Klára Turasová, spolumajitelka a jeho matka, se toulala s Mořskou vílou a patnácti sty cestujícími po Galaxii.

Xavier byl notně ztrhaný, a tak si poručil kávu a aktivoval filtraci došlých hovorů. Teď nápoj pomalu usrkával a vychutnával si jak kávu, tak skutečnost, že ho za ty hlasité zvuky nikdo nepeskuje. Do dalšího nepřístojného srknutí horké tekutiny mu vstoupil počítač:

„Pane, přijal jsem důležitý hovor. Člověk od pana Newmana oznámil, že hned po setmění sem přijede a že musí osobně s vámi projednat lety v soustavě Dory.“

„Děkuji. To si to kafe stihnu dopít.“

Ale moc se na něj nesoustředil. Přemýšlel nad tím, co Newmanovi přelítko přes nos. Nikdy neporušil dohodu, díky níž měly jeho výletní hvězdolety povoleny návštěvy u jeho šesté planety. Ale ta smlouva už běží několik let a teď najednou... Hmm, tohle bude maskování! To je určitě Adam – však mu říkal, ať Doru navštíví. Newman má nepřeborné možnosti a jeho továrny v mnohém předčí ty pozemské. Mohla by z toho být rozsáhlá spolupráce.

Nechal si spojit Hermana a řekl mu:

„Dobrý večer. Pane Hermane, budu mít návštěvu z Dory. Naše jednání bude asi zdlouhavé, vidím to na pár dní. Myslím, že neodmítne přespání. Budeme jednat zítra po snídani – počítače tvrdí, že bude hezky. Nechte, prosím, připravit můj pokoj a další dvě postele, protože má s sebou ochranku. Možná by nebyla od věci nějaká drobnost k zakousnutí. Vyčkejte na náš příjezd, asi tak do hodiny. Zatím na shledanou.“

* * *

Podivné oznámení vrtalo Antóniovi i Mirandě hlavou. Nechali si od robota vysvětlit, co má společného Mortimer s Newmanem, ale ve skrytu duše doufali, že dorazil Adam.

Asi za hodinu přijela Xavierova limuzína, vysadila tři lidi a zase odjela. António měl v hlavě zmatek: podle hlasu identifikoval Adama, ale muž, který přijel s Xavierem, byl spíše jeho otec. Z pod velkého kovbojského klobouku vykukovaly bělavé vlasy a pronikavé zelené oči. Při každém slově sebou jeho velký knír směšně zamrskal. António poznal lidi na dálku jen podle chůze, byl v tom stejně dobrý jako globální identifikační systém, ale ani to neodpovídalo. Muž měl mírně pokřivenou pravou nohu, ale dokázal to kompenzovat natočením těla při každém kroku.

Přesto to byl on! V jídelně odložil klobouk, odtrhl si kníry, postavil se rovně a usmál se na ně:

„Co říkáte na můj herecký výkon?“

António se k němu se smíchem vrhl, podal mu ruku a levačkou ho poplácal po rameni. Prohlédl si ho a zeptal se:

„Máš v očích implantáty?“

„Ale ne, jen obyčejné kontaktní čočky. Vlasy jsou přebarvené, žádná paruka. Je těžké nekulhat s kratší nohou, ale ještě těžší je při zdravých nohách vzbuzovat dojem, že mám jednu nohu kratší, ale nekulhám jen silou vůle. Rád vás vidím, přátelé... Mohu k nim počítat i tebe, drahá Mirando?“

„Samozřejmě,“ přikývla a na provokaci odpověděla provokací – svůdně se na Adama usmála a jeho poplašená reakce jí jako satisfakce stačila. Ještě že ji António neviděl! Samou radostí nespustil z Adama oči.

„Pojďte ke stolu,“ chopila se role hostitelky, „kuchař připravil studenou mísu a vyhrabal ve skladu další židle. Budeš nám, Adame, vyprávět, nebo to bude spíš nějaká bojová porada?“

„Ve zkratce vám povím, co se dělo, a pak to bude bojová porada. Xaviere, ty prosím promysli to, co jsem ti řekl, já převyprávím události také ostatním.“

Adam v rychlosti popsal Hermanovým vývoj událostí. Když skončil, měl Xavier připraveny hrubé obrysy dalšího postupu a začal Adamovi vysvětlovat, jak to zařídili s penězi. Potom porovnali Antóniovu a Adamovu představu budoucí pozemské firmy.

Jako nejkomplicovanější se ukázal její název. Všem se HOGAS líbil, ale Adam prohlásil, že lidský vesmír je tak směšně malá část Galaxie a že mu

přijde trapné, dávat to do názvu. Že úplně stačí, když to bude Hopsalova dopravní společnost a že HODOS je taky dobrý název.

„Říká ti, Adame, něco název Rhodos?“ zeptala se Miranda, „Nebo třeba Rhódský kolos?“

„Hmm... Místo na Zemi. Nějaká báje?“

„Rhodos je velký ostrov v Egejském moři. Když to má být pozemská firma, chce to název víc se Zemí spojený. Er by mohlo znamenat třeba 'Rodinný'.“

„To bych vnímal jako provokaci. Raději dejme 'Rychlá',“ navrhl Xavier.

„Nesnáším názvy s příslovci, které nemusí odpovídat realitě – například 'Čerstvá vejce'!“ ohradil se Adam, „Lepší bude slovo 'Raketová'. Těžko to budeme dělat něčím jiným.“

Chtěli pokračovat dalšími problémy, ale Xavier požádal, aby jim Adam podrobně vysvětlil, jak to má fungovat. Adam vylíčil své sny, ovšem podložené jednáním s Newmanem. Když skončil, pokýval Xavier vážně hlavou a řekl:

„Myslím, Adame, že budeš potřebovat podstatně větší kapitál. Nabízím ti spoluúcast v RHODOSu: řekněme čtyřicet procent. Cestovka běží bez větších problémů, začal jsem se trochu nudit. Navíc si myslím, že matka by už mohla s tím poletováním přestat – ona bude řídit cestovku, já rád uvítám nové výzvy.“

Když viděl vlnku zklamání, která přeběhla Antóniovi po tváři, zasmál se a uklidnil ho:

„Nemějte obavy, pane Hermane, práce budete mít pořád dost.“

„Děkuju, Xaviere, s radostí přijímám,“ usmál se Adam a pocítil potřebu se postavit a podat přes stůl Xavierovi ruku, „Určitě bych tě žádal o pomoc, ale takhle to bude legitimní a já nebudu pocíťovat výčitky, že mi pomáháš a nic za to nechceš. Bude to pětáctyřicet k mým pětapadesáti, ano?“

* * *

Vlhké pozemské ráno. Robot sklídl ze stolu a Adam mu poděkoval. António zatím vzal ze židle epap, několikrát do něj ťukl a přistrčil ho k Adamovi.

„Protože prostor kolem Země je přeplněný a palivo je potenciálně nebezpečné, nedovolí nám čerpačku nikde v okolí. Už dávno se začaly využívat heliocentrické oběžné dráhy mezi Zemí a Marsem. Na Xavierovo doporučení jsem kontaktoval firmu KODI ALFA, která má na dráze alfa dílenské ostrovy. Začínali s jedním na pozici nula stupňů, teď jich mají šest pravidelně rozmístěných kolem Země. Budeme postupovat stejně – nejprve tu první na nule a potom každých šedesát stupňů. Postupně tak pokryjeme všechny hlavní směry. Nejlepší na tom je, že jsem se trefil do jednání představenstva a můj návrh je nadchnul natolik, že zařadili další bod jednání a schválili spolupráci s námi. Vzali to vážně a vyčlenili na to člověka – a není to žádný jelimánek, jak už jsem zjistil.“

„Už jsem nad tím několikrát bádala,“ přikývl Adam, „Začal bych dvěma čerpačkama ve dvou protilehlých bodech. V tomto případě tedy nula a sto osmdesát stupňů. Další čerpačky postavíme až ze zisku.“

„Jak si přeješ – když budou stačit peníze... Tak dál: ten člověk od KODI to navrhl tak, že bychom čerpačku umístili hned vedle, a tak by bylo možné využívat jejich systémy pro zachycení hvězdoletů našich zákazníků. Za těch třicet let existence vypírali své magnetickogravitační manipulátory tak, že jiní jen závidí. Hodně tím ušetříme. Uvažovali jsme o nějakém nájmu.“

„Viděl bych jednodušší a spravedlivější cestu – zaplatíme jim za každé použití energii a amortizaci. Řekl bych, že dobu čerpání půjde paušalizovat, asi nikdo k nám nepoletí jen pro sto litrů. Pokud ale bude zákazník čerpat a zároveň si nechá udělat od dílen nějaké opravy, zaplatíme jen polovinu paušálu.“

António si přitáhl epap, udělal si pár poznámek a pokračoval:

„Ptali se, kdo to bude stavět, a když jsem jim řekl, že Newman, byli spokojení. Říkali, že s jeho stavebními firmami mají dobré zkušenosti. Také mě zkontaktovali s projekční kanceláří, která jejich ostrovy navrhovala. Tam je trochu problém, protože tvrdili, že jsou maximálně vytíženi, ale že pro svého nejstálějšího zákazníka se vynasnaží s tím něco provést. Vyplývalo nám z toho, že k provádění preventivních prohlídek a servisu našich hvězdoletů i případných oprav hvězdoletů našich zákazníků bude taková spolupráce výhodná pro obě strany. Co ty na to?“

„Ano, to je vynikající nápad, bude to velmi výhodné. Když nemají problém s tím, že budou spolupracovat s profláknutým Hopsalem... Neměl by být problém se dohodnout na tom, že částky za jednotlivé akce budeme psát na futro místo toho, abysme si vyměňovali hromady faktur. Také se domluvte na nějaké hraniční částce, která když se překročí, bude dlužnou stranou obratem uhrazena. Třeba z poloviny. Víš, jak to myslím – aby jedna strana nedotovala dlouhodobě tu druhou... Ještě mě napadla jedna věc: posuďte ty jejich manipulátory v situaci, kdy přiletí náš tanker – plně naložený bude mít nějakých dvanáct třináct tisíc tun.“

„Nezapomněli jsme na to, neboj se,“ usmál se António.

„Další věc, která by byla potřeba – domluv s tou projekční kanceláří návrh modulárního meziskladu nad Brumlanem a na Ikárii... Na Ikárii musí být mnohonásobně větší než čerpačky, protože potřebujeme bezpodmínečnou nezávislost distribuce na dovozu z Brumlanu. Modulární musí být, abysme je mohli rozšiřovat podle vývoje prodeje. A to samé se musí týkat čerpaček. Řekněme, že navrhnu menší a větší modul: větší modul bude základ čerpačky, která se pak bude rozšiřovat po malých modulech, překladiště bude složeno jen z velkých modulů...“

„Adame!“ zarazil ho António. „Nech to na projektantech! Slibuji, že u toho budeme myslet. Stejně konečné slovo budeš mít ty – platíš to a je to tvůj šílený nápad.“

„Promiň, příteli, nechal jsem se unést... Chtěl jsi vědět o prostředcích, které máme k dispozici. To souvisí s postupem: nejprve se navrhne všechno tak, jako bych měl neomezené prostředky a nekonečné množství času. Jak budou postupně návrhy vznikat, budou se přidávat do počítačového modelu. Tyhle firmy už jsem obeslal, do týdne se mi sejdou nabídky možností, do

čtrnácti dnů rozpočet. To nám zajistí maximální dokonalost systému, protože na něm si vyzkoušíme nanečisto moloch s tisícovkou zaměstnanců. Simulace odhalí rozpory a zádrhele v horizontu řekněme deseti let.. Až všechny návrhy zaplatíme, budeme vidět, kolik peněz nám zbylo. To také souvisí s tím, že předem nevím, jak se bude vyvíjet prodej šperků z duhových kamenů. Teď jsem si uvědomil – jak pokročila Miranda ve shánění věcí pro Amandu?“

„Hotovo, všechno máme,“ usmál se António.

„O kom se mluvívá, daleko nebývá – ahoj, Mirando!“

„Ahoj, Adame,“ přikývla vcházející zamračená Miranda a tiše se posadila ke stolu.

„Mockrát ti jménem Amandy děkuju.“

„Není zač,“ konečně se trochu usmála.

„Hmm... kde jsem to... aha – během modelování si připravíme alespoň tři podmnožiny komplexního plánu s různými časovými a finančními proporcemi. Po simulaci komplexního plánu se odsimulují tyhle částečné. Je ti jasné, že kromě funkce a minimální ceny budeme zjišťovat například bezproblémové rozšiřování kapacit, logickou i fyzickou bezpečnost a spoustu dalších věcí. Bude nám s tím pomáhat sám Newman. Dneska už ví, jak měl postupovat při budování své kolonie. A teď mluv chvíli ty – co novináři, vojáci a vláda?“

„Občas někde ještě propírají mimozemšťany, kteří tam někde jsou, ale ignorují nás. Ale už to není takové šílenství. Aby ministr obrany uklidnil veřejnost,“ přešel António do znechuceného tónu, „posílil patroly v prostoru Země, reorganizuje hlídky na Marsu a bude se pracovat na obranném systému, který vyjde ze studia polí, co byly kolem Hopsinky. A senát porodil novou dvanáctičlennou komisi, která má vyšetřit, co že se to vlastně stalo. Takže největší nebezpečí nám momentálně hrozí právě od nich...“

Vtom si všiml, jak se Miranda tváří, a zadrhl se. Chvilí ji pozoroval, snaže se potlačit chuť ji políbit a obejmout. Zeptal se opatrně:

„Co se děje, miláčku?“

„Volala jedna...“ polkla Miranda adrenalinový knedlík a přiložila si pěsti s trčícími ukazováčky palci ke spánkům, „...sekretářka nějakého poradce někoho právě z téhle komise. Jestli je arogantní z deseti procent, její nadřízený bude něco horšího – co potom ten, s nímž má Adam jednat? Pokusila jsem se vymluvit, ale musela jsem potvrdit příjem – Adame, máš lhůtu čtyřicet hodin, aby ses s tím politikem domluvil na termínu.“

„Kdo je to?“

„Jistý Sow Arabera.“

„Neznám.“

„Je to bývalý předseda hospodářské komory. Je to liška podšitá, ale žádné skandály nedělá a své soukromí si střeží velmi dobře.“

„Jak může vědět, že jsi na Zemi?“ vyděsil se António.

„Neví,“ konstatoval Adam, „je to past. Buď se ukáže, že se mnou máte spojení, nebo vás dá zatknout za něco, co jste ještě neudělali... Možná ale...“

„Míváš šílené nápady,“ ušklíbala se Miranda, „co to bude teď?“

„Oplatíme mu stejnou mincí! Zavoláš, prosím, té sekretářce, že jste poslali

email na Azerii a na Doru, kde bych se mohl nacházet. Zítra ráno zavoláš znovu, že jsem se ještě neobjevil. K tomu dodáš, že limit čtyřadvacet hodin není nic jiného než šikana slušných občanů a že má senátorovi vyřídit, že se takovému jednání budete bránit."

„K čemu to bude?"

„Předpokládám, že se moje přestrojení při návštěvě pana senátora prozradí. Logický postup je, že všechno, co je třeba, vyřídím v přestrojení, potom půjdu na policii a pak za senátorem. Nebo spíš nejdřív senátor, pak policie. Nejspíš bude následovat můj rychlý odlet."

„Proč bys šel na policii, Rádoby souhlasil s tím, že přijde sem," protestoval António.

„Pustit si sem policajta dobrovolně? Elitního detektiva? Raději ne!"

„Adame," upozornila na sebe Miranda, „dokonči svůj plán!"

„Takže zítra před polednem zavolám senátorovi z utajeného místa a domluvím si s ním schůzku na pozítří ráno. Také ho upozorním, že oficiálně nejsem stíhán a že na jeho soukromé tlaky odpovím narušením jeho aktivit, a tedy i příjmů. Uděláme to tak, abychom zjistili, co je to zač. Nejdřív si ho otestujeme!"

+ + +

5. Klam, kam se podíváš!

Miranda našla Adama u snídaně.

„Dobré ráno a dobrou chuť.“

Adam poděkoval kývnutím, protože měl plnou pusou. Miranda si přisedla ke stolu a robot jí přinesl jídlo. Snědla pár soust, a když viděla, že Adam dojedl a už jen přežvykuje, předložila svůj nápad:

„Mám nápad, Adame, jak do Brumlanu získat mladé odborníky, ale dodržet tvůj požadavek na sezdané páry.“

„Povídej,“ polkl Adam zbytek housky a přikývl.

„Založím si 'Vesmírnou seznamovací kancelář', kde součástí vstupního dotazníku bude nabídka práce mimo Zemi v případě úspěšného seznámení a svatby. Když oba podepíšou tu tvou šílenou pracovní smlouvu, nabídneme jim jednání s úřady a uhrazení svatby třeba s první výplatou.“

„Takže podle potřeb si vybereme povolání, která potřebujeme, a pokusíme se z nich udělat páry. Takhle jsi to myslela?“

„Ano, takhle nějak by to mohlo fungovat.“

„Pravděpodobnost takové kombinace bude dost nízká... Když nebudeme podvádět – jako třeba, že pro párování bude stačit jen padesátiprocentní shoda –, bude třeba mít hodně širokou členskou základnu.“

„Máš pravdu, chvíli to bude trvat... Udělala bych pořádný vstupní dotazník, ze kterého vyjde chuť opustit dlouhodobě Zemi. Nemůžeme po nich ale chtít dvacet let. Na to nikdo nepřistoupí.“

„Myslím, že můžeme – stanov částku náborového příspěvku za prvních pět let, kterou složíme na dlouhodobý účet zde na Zemi. Každá další pětiletka náborový příspěvek navýší... řekněme jedenapůlkrát. S tím, že splatný bude vždy k prvnímu dni dané pětiletky.“

„Takže nechceš zakládat v Brumlanu banku? Cib by to zvládnul.“

„Udělat ji musíme, bez toho se moderní společnost neobejde. Ale náborový příspěvek je lepší složit do banky, kterou ten člověk určí. Tím získáme důvěru. Pokud všechno zvládneme a ten člověk se nebude po pěti letech chtít na Zemi vrátit, nabídneme mu buď převod do naší banky, nebo nákup a dovoz věcí ze Země, které si určí.“

„Máš vážně šílené nápady... Dobře, takhle to sestavím... Nerozmyslel sis to s tím Araberou?“

„Ne. Od kolika tam je ta dáma?“

„Od osmi. Myslím na to a zavolám tam... Ještě něco?“

„Ano – vystydne ti snídaně!“

* * *

Adam si nechal zjistit, jak dopadl kapitán z Marsu, který mu tak lehkovážně předal tajnou zprávu s požadavkem na zatčení Hopsala na Azerii. Dozvěděl se smutné věci a rozhodl se jednou provždy vyrovnat se svým svědomím. Přesunul se do malého konspiračního bytu, který mu poskytl Xavier, a zavolał mu. Před kamerou se objevila starší dáma:

„Dobrý den, jmenuji se Laspoh Mada. Na tomto čísle by se měl vyskytovat pan Klam.“

„No ano, vyskytuje se,“ přišel ten obrat dámě veselý, „hned vám ho zavolám.“

Pak zatemnila obraz a Adam slyšel, že volá syna a její hlas se vzdaluje od mikrofonu. Obraz zase naskočil a před kamerou stál Robert Klam, pilot druhé třídy. Hovor ho nadchl ještě méně než jeho matku. Asi čekal dalšího novináře.

„Kdo jste a co mi chcete?“ zeptal se nevrle.

„Laspoh Mada jméno mé. Přijměte moji omluvu za vyrušení, kapitáne,“ řekl Adam, ale Robert ho přerušil:

„Copak nevíte, že mě degradovali?“

„Promiňte, řekl jsem to automaticky. Víím to a chtěl bych to napravit.“

„Děkuji, pane Mado, nevím jak... Ale povídejte,“ začal Robert konečně poslouchat.

„Máte zítra ráno čas... nebo raději ještě dnes?“

„Řekněte kde a do hodiny jsem u vás...“

* * *

Dokonce už za padesát minut vešel Robert po schodech do patra a ochranka ho uvedla do obýváku.

„Dobrý den, pane Mado.“

„Dobrý den, posadte se támhle k tomu stolu... Ano, tam... Máte dobrou paměť, pamatujete si mé jméno. Pamatujete si ho celé?“

„Samozřejmě.“

„Přečtete si ho pozpátku – co vám vyjde?“

Robert jen vydechl. Adam ho pozoroval, a když nezrudl vzteky ani po něm hned neskočil, přivítal ho:

„Chtěl bych napravit vaši nepříznivou situaci. Všechno by se vyvíjelo jinak, kdyby mi náhoda nepřihrála vás. A kdyby nebyla zpráva zašifrována na

rozhašeném programu... Věřte mi, pane Klame, že kdyby mě měli v moci, těžko bych jim vysvětlil, že nemám s mimozemšťany spojení. Kromě toho, že mi mučení ani drogy nedělají dobře, se mohlo stát, že by zasáhli mí přátelé. Nevymýšlím si, určitý citový vztah ke mně mají. Zabránil jste vyhocení situace a taky pár mrtvým. Pravděpodobně... Ještě jsem vám nepoděkoval. Děkuji z celého srdce."

Adam se přitom zvedl z křesla, hluboce se Robertovi uklonil a pak si přisedl ke stolu proti Robertovi.

„Hezkých slov se nenajím," konstatoval Robert smutně. Pak se rozhlédl a odvážil se zeptat:

„Kde máte svou krásnou společnici?"

„Zůstala na Doře. Newman slíbil, že ji ohlídá... Tak, pane Klame, vím, že vás suspendovali a degradovali. Případá mi to nespravedlivé, podstatné bylo špatné zakódování zprávy, za které vy nenesete odpovědnost. Chtěl bych vám nabídnout práci pilota v budované kolonii, hodnost bych vám vrátil."

„První věc – jste sice jediný člověk, s nímž mimozemšťané mluvili, ale myslím, že mám morální právo nečekat, až mi to navrhnete vy. Budeme si tykat," řekl kategoricky. Postavil se a podal Adamovi ruku.

„Adam, těší mě," reagoval Adam obratem a opětoval úsměv a chlapský stisk ruky.

„A za druhé," pokračoval Robert, když se posadil, „nechci ze Země odejít. Mám tu rodiče a mou nastávající. Miluju ženu, rodiče i Zemi. Navíc jsem zbaven hodnosti jen na rok! Nabídní, prosím, něco jiného."

„Zakládám dopravní společnost zde na Zemi, pan Herman bude první ředitel. Budu potřebovat kapitána tankeru, který bude pendlovat mezi čerpací stanicí na komerční oběžné dráze Země a kolonií na Ikárii."

„Nechci být nevďečný, je to velice šlechetná nabídka, ale já nemám průkaz na velké lodě. A služba u Sluneční gardy je pro mě vším. Na Mars se už podívám jedině jako turista, ale já budu i na Zemi spokojený... Existuje ještě třetí možnost?"

„Existuje – dám ti peníze. Uhradím ti roční rozdíl v žoldu, o který jsi degradací přišel. A ještě přidám něco na svatbu."

Robert se chvíli ošival, ale pak se sklopenýma očima prohlásil:

„Děkuju, ale peníze nemůžu přijmout... Není to správné," zamumlal a zvedl oči k Adamovi. Hned se naježil, protože Adam si ho s ironickým úsměvem prohlížel jako exponát v muzeu.

„Nemyslím si, že na to mám morální právo..."

„Promiň, Roberte, ale informoval jsem se na tebe. Říkali mi, že peníze nepřijmeš... Ty se hodně řídíš srdcem, vid'... Mám připravený kompromis, který ale přijmeš – i kdybychom se měli poprat!"

„A to???"

„Tady máš platební kartu," řekl Adam a vytáhl ji z pouzdra a položil na stůl před Roberta, „je na ní pár tisíc, které jsou ale určeny výhradně na svatbu. Jak řeknete, že chcete obřad, vyskočí spousta státních institucí a s nataženou

rukou se postaví do hodně dlouhé řady. A kamkoliv vlezete, budou chtít také zálohu... Opovaž se odmítnout!“ dodal výhrůžně, když viděl, že Robert váhá.

„Tohle nebude jen tak!“ zabrblal Robert.

„Tak tohle se bojíš?! Zbytečně. Jsem tvým dlužníkem, tak ber a už mě neštví!“

Robert chvíli jen zíral. Pak se svižně postavil, odstoupil od stolu a s tvářmi plnou zbožné úcty se uklonil.

„Děkuji ti, Adame. Bude mi ctí, když přijdete s princeznou k obřadu a zůstanete na hostinu. Budeme s vámi počítat. Pošlu ti včas oznámení.“

* * *

Jen Robert odešel, zavolal Adam Xaviera a informoval ho, že je všechno v naprostém pořádku a mohou vyrazit do banky. Xavier potvrdil, že jsou očekáváni a že si ho vyzvedne stejnou limuzínou jako včera.

Dojeli k bance – a od té chvíle Adam jen žasl. Budova byla úžasná zvenku, ale ještě úžasnější zevnitř. Všichni zaměstnanci měli několik druhů uniforem, decentně se usmívali a okamžitě plnili klientovo přání. Všude byl klid, pohoda, žádný spěch a také zaměstnanci mluvili pomalu a tiše.

Xavier se identifikoval u příjmu klientů a pak rychle vysvětlil přidělenému zaměstnanci banky, co potřebuje. Zaměstnanec je dovedl do malé místnosti s množstvím různých přístrojů, které patrně mohly vykonat, cokoliv si klient přál. Adama si nikdo nevyšímal, nikdo se ho na nic neptal, dokud nebylo třeba vložit informace o cílovém účtu.

Když vyšli z banky, cítil se Adam lehký jako peříčko. Xavier to také viděl:

„Evidentně se ti ulevilo, že?“

„To si piš, příteli. Teď je Amina skutečně moje. Také jsem ale pocítil úlevu z toho, že jsem se zbavil poslední vazby s Hrabalem... A taky jsem rád, že kromě tebe a dalších přátel nikomu nic nedlužím!“

„Což tvé přátele těší,“ poznamenal Xavier a zasmál se Adamovu výrazu.

* * *

Když Robert Klam přišel ke své nastávající a rychle jí převyprávěl rozhovor s Adamem, rázem se mu zlepšila nálada, protože evidentně jednal správně: její radost byla obrovská, reakce bouřlivá, odměna úžasná. Když se pídil po důvodu, řekla mu:

„Ráno přišly výsledky genového rozboru, a protože je naprosto skvělý, rovnou přišla pozvánka na městský úřad... A s Hopsalovou kartou se tam můžeme vydat hned zítra ráno.“

Přivinula se k němu a hned zapředla spokojeně jako kočka, protože Robert nedokázal udržet hormony na uzdě. Zvláště ty viditelné.

„Vidíš, měla jsem pravdu, když jsem ti říkala, že si mimozemšťané

nevyberou nějakého hajzlíka a že se bude chtít odvděčit, ale musíme..."

Robert ji začal líbat, a co budou muset, se už nedozvěděl. Ale vůbec mu to nevadilo.

* * *

Prohlídka bytu skončila, makléř vyprovodil zájemce ze dveří, a když vyšel na chodbu, zjistil, že tam stojí starý a mladý muž. Oba byli dobře oblečení, mladý byl evidentně ochranka. Makléřovo srdce zaplesalo a bez otázek pustil oba muže do bytu a zase za nimi zavřel.

„Dobrý den, pane. Jsem vám k dispozici.“

„Dobrý den," řekl starý muž, „Ve vaší firmě mi řekli, že jste zde. Dlouho vás nezdržíme, ale potřebujeme si zavolat.“

„Prosím???" myslel si makléř, že se přeslechl.

„Slyšel jste dobře," usmál se muž a makléř si uvědomil, že ten úsměv k téhle tváři moc nesedí. Ovšem jakékoliv další hlubokomyslné úvahy přerušil svazek bankovek v návštěvníkově ruce.

„Mohu odmítnout?" zeptal se makléř rozechvěle s pohledem upřeným na bouli u boku mladého muže.

„Samozřejmě můžete," řekl muž v nejlepších letech a sledoval jeho pohled. Provokativně k němu natáhl ruku s bankovkami:

„Můžete, ale byla by to škoda, ne?"

„Máte pravdu," přikývl makléř a vedl je do největší místnosti bytu, „támhle v rohu.“

„Děkuji," řekl dárce a podal obdarovanému ten balík, „běžte oba zase do chodby. Tenhle šikovný mladík vás ohlídá.“

„Komunikátor je odpojený úplně, musíte ho připojit do sítě.“

Adam se usmál, přikývl a šel ke komunikátoru. Zavolal přímo senátorovi. Chvilí to trvalo, přehazovali si ho jako horký brambor, ale nakonec je přesvědčil. Senátor si ho prohlížel a pak řekl:

„Jestli to je nějaká srandička, tak vás zničím... Vy nejste Hopsal.“

„Kdo ví," usmál se Adam, „můžete ale se mnou mluvit, jako bych jím byl. Předpokládám, pane senátore, že tou schůzkou asi sledujete soukromé cíle. Chci vás upozornit, že nějaké vyhrožování mým přátelům a zaměstnancům vám neprojde. Z naší schůzky bude vyhotoven zápis, který podepíšu – jestli v něm některé otázky a odpovědi vynecháte je vaše věc. Slibuji, že vám odpovím na všechny relevantní otázky. Zařídíte, že mě už senátní komise nebude obtěžovat a dál už se spokojí jen s případnými odpověďmi styčného oddělení firmy, kterou na Zemi zakládám. Zároveň ale upozorňuji, že na šikanu či útok mám také čím odpovědět. Nebylo by to nic příjemného... A než se blbě zeptáte, tak rovnou deklaruji, že i bez pomoci mimozemšťanů.“

„Podle komunikátoru jste na Zemi.“

„Ano. Rád bych vás navštívil co nejdříve – co třeba zítra?"

„To by šlo. Zítra hned ráno, řekněme v sedm... Diplomaté nebývají ranní ptáčata. Mám hodinu volno.“

„Domluveno, v sedm tam, kde teď jste?“

„Ano.“

„Budu mít s sebou jednoho ochránce.“

„Já jich budu mít v budově asi patnáct,“ reagoval Arabera s úsměvem.

„Tak domluveno... Na shledanou zítra, pane senátore.“

„Zítra,“ přikývl Arabera a zrušil spojení.

Adam vypnul komunikátor a zase ho odpojil od sítě. V předsíni řekl těm dvěma:

„A teď hodně rychle pryč! A vy,“ obrátil se na makléře, zamykajícího byt, „ujíždějte do firmy, a kdyby něco, tak jsme si na vás počítali a donutili vás. O penězích ani slovo! A mockrát děkuju.“

* * *

Když se Adam vrátil, zeptal se ho António, jak to probíhalo.

„Bez problémů. Počkali jsme si, ale nic se nedělo, žádná ozbrojená jednotka nedorazila. Asi se s Araberou dá jednat... Domluvili jsme se na zítra ráno v sedm.“

* * *

Ráno navštívil Robert Klam s budoucí ženou Lídou několik úřadů a všude chtěli nějaké poplatky. Při první platbě měl Robert obavy, že se ukáže, že si z něj Hopsal vystřelil. Při třetí už byl nervózní, že utrací cizí peníze.

Lída takovými starostmi netrpěla, což se naplno projevilo v restauraci, kde chtěli pořádat svatební hostinu. Ne snad, že by hýřila, ale částka překvapila i ji. Přeci jen s určitým rozechvěním vkládala kartu do terminálu. Nebyl nejmenší problém.

Robert jí kartu zase sebral a rozhodl se, že se s takovou nejistotou nesmíří a že musí vědět, kolik toho na té kartě vlastně je. Pár kroků od restaurace byl bankomat. Robert vložil kartu, vybral požadavek a ustoupil, aby na displej viděla i Lída.

Oba zůstali zírat – bankomat udělal smutný ksicht a zobrazila se červeně malovaná hláška: *Tato operace není povolena! Vložte jinou kartu.*

Hopsalův humor...

+ + +

6. Senátor Arabera

Adam s ochráncem si užil téměř hodinovou jízdu turbovlakem.

Z podzemí vyšli do teplého dne a dvoumístným městským vozítkem se dopravili k senátorově vile. Zahrada kolem starobylého domu byla ve skutečnosti ještě hezčí než na satelitních snímcích. U honosné branky už na ně čekal strážný a zavedl je do vily.

Také v hale na ně již byli připraveni s dalšími detektory. Museli vyndat všechno z kapes na malý stolek. Adamovu ochranku odzbrojili. Když skončili, vzal si Adam ze stolku svůj velký komunikátor, což se ale strážnému nelíbilo. Adam k němu přístroj otočil:

„Podívejte se na zadní stranu, nemá to foťák ani objektiv. A proti jakékoliv jiné špionáži je, předpokládám, senátorova pracovna ochráněna. Já v tom ale mám díář, poznámkový blok a další věci... Nechte mi ho.“

Strážný váhal, ale ten, co na ně čekal u branky, se hlasitě zasmál a s despektem prohlásil:

„Ten samý krám má babička. Domníval jsem se, že už je jediný na Zemi. Neboj se, Majku, má pravdu.“

Podal ho Adamovi, ale pak si uvědomil rozdíl:

„Ten váš se mi ale zdá těžší.“

„Nic divného,“ přikývl Adam a zaťukal na lesklou zadní stranu, „vlastnoručně jsem si udělal plechovou ochranu, protože mi věčně někam padá. Plech dvě desetiny.“

Na to strážný už neřekl nic a vedl je po monumentálním schodišti do patra. Mlčky zadržel nataženou rukou ochranku před těžkými dveřmi a Adama pustil dál.

Senátor Arabera nebyl už žádný mladík, ale přes prokvétající křtici byl evidentně v kondici.

„Dobrý den, pane senátore,“ pozdravil Adam uctivě, což senátor ocenil.

„Pojďte dál, mladíku,“ řekl a usmál se svému vtípu.

Dveře se s klapnutím zavřely a senátor ukázal, jak je trénovaný. Pravačkou vjel do kapsy a v mžiku mířil na Adama malou laserovou pistolí. Na vážné zranění stačila. Tvářil se překvapeně, protože Adam stejně rychle vytáhl komunikátor a držel ho před hrudí v místech, kam senátor mířil.

Když si senátor uvědomil, že strážní neporušili své povinnosti, ale že

Adam skutečně drží jen komunikátor, zasmál se a pistoli zase vrátil do kapsy. Pokynul mu do křesla, sám obešel velký pracovní stůl a posadil se do křesla s velkou opěrkou hlavy. Až teď se podíval na Adama. Když zjistil, že se ani nehnul a bedlivě ho pozoruje, dovtípil se, otevřel zásuvku a pistoli do ní uložil se slovy:

„Zbraň jsem uklidil, můžete se posadit. Nebojte se, pane Hopsale, byl to jen test... Má funkce skýtá některé výhody. Prostudoval jsem si váš spis a nemohl jsem odolat. Chtěl jsem vidět, co udělá člověk s vaší školou, vašim výcvikem, když nebude mít žádnou zbraň... Ano, byl jste rychlý, ale chtít se bránit naleštěným komunikátorem proti laseru? Hmm... fyzikálně bych to chápal, ale prakticky je to blbost. Také jsem mohl vytáhnout běžnou střelnou zbraň – co byste dělal pak?“

„Nezbláznil jsem se, pane senátore,“ zakroutil Adam hlavou a uvelebil se v měkkém křesle, „vím přesně, co dělám. Díky mému výcviku, jak tomu říkáte, jsem schopen ten naleštěný kus plechu držet poměrně přesně v pozici, kam by dopadl paprsek nebo kulka. Věřte mi, že jsem rychlejší, než vaše ruce, oči a svaly. Laser by se odrazil zase k vám, a pokud byste se nehýbal, zasáhl by vás.“

„Dobře. Bylo by hloupé to zkoušet... Ale kulka by ten přístroj prostřelila, ne?“

„Ano pane – kdybych ho držel stejně, jako v případě laseru. Ale kdybyste vytáhl takovouhle zbraň, držel bych ten komunikátor šikmo. Ideálně pod úhlem pětáctyřiceti stupňů. Kulka by sklouzla stranou a skoro určitě by mi komunikátor vyrazila z ruky. Jsem si ale jistý, že podruhé byste vystřelil nestihl... Můžete už, pane senátore, přejít k věci?“

„Předpokládám, že jste se připravil a nemusím vám vykládat, za jakým účelem byla komise zřízena?“

„Ano, pane – s oficiální verzí.“

„Větší část těch událostí vyšetřila policie, a pokud jste to ještě neudělal, měl byste tam zajít a doplnit spis, ať už to můžou uzavřít. Komisi, jejíž jsem předsedou, ale zajímá ta část s mimozemšťany, kterou policie těžko vyšetří. Dali jsme hlavy dohromady s experty a mám dlouhý soupis věcí, které nás zajímají. Jste ochoten odpovídat?“

„Ano, pane.“

„Jeffersone,“ zvedl Arabera hlavu a oslovil systém budovy, „založ výpověď Adama Hopsala s biometrickými údaji, které mu byly odebrány při příchodu. Fotografii ale zkopíruj z archivu.“

Pak si senátor na displeji, kam Adam neviděl, vyvolal nejspíš seznam otázek, mrkl na něj a začal:

„Jak jste přišel k planetě, kterou jste nazval ‘Hopsinka’?“

„Jednoduše – když jsem se při průzkumu pro SPGV nudil a procházel jsem katalog hvězd v okolí Azerie, všiml jsem si, že všechny tři hvězdy systému podivně blikají. A když jsem si udělal volno a letěl jsem se tam podívat, zjistil jsem, že v gravitační pasti dvojhvězdy je množství podivné husté kapaliny, kterou jsem nazval ‘Sirup’. Ta se neustále vrtěla, a protože

stála mezi hvězdami a naší sondou, zobrazení blikalo.“

„Jak jste přišel na to, k čemu by se ten Sirup dal použít?“

„Nějaký čas před tím jsem dopravoval materiál a náhradní díly z Azerie na výletní loď, kterou zasáhl meteoroid. Byl jsem v tu chvíli jediný, kdo měl na Azerii funkční hvězdolet. Ten šutr pronikl dovnitř, ale většinu škod nezpůsobil on, ale Sirup, který z něho vytékal. Kosmickým chladem během doby letu šutru vesmírem změnil strukturu, a když v teple rozmrzl, měnil se na silnou kyselinu. Ohrožoval lidské orgány, převážené v kryoboxech. Nápad na palivo dostala Edita, to ona dělala chemický rozbor.“

„Myslíte Editu Salachovou, dceru velitelky Nebojácných koček?“

„Ano.“

„Neměla by se, logicky, podílet na vašich dalších aktivitách?“

„Ne, pane senátore.“

„Ale to ona přece našla využití pro váš objev.“

„Ano, nápad to byl dobrý. Ale byl jen teoretický, protože v té době nikdo nemohl vědět, že najdu jeho neomezený zdroj... Navíc by mě zajímalo, odkdy se chemik stává spoluvlastníkem látky, která mu byla dána k rozboru?“

„Byly na planetě, kterou jste nazval ‘Hopsinka’, zřejmě známky mimozemské aktivity?“

„Ne. Určité podezření, že Sirup není přirozeného původu, tady bylo. Ale byla to jen jedna z možností.“

„Nerozumím tomu, vysvětlíte.“

„Hopsinka byla okrajová planeta třetí hvězdy, nazval jsem ji ‘Běžec’. Ten v systému obíhal těsnou dvojhvězdu. Když jsem přiletěl do systému podruhé, najednou žádný Sirup v gravitační pasti nebyl. Zjistil jsem, že proto, že při průletu Běžce prošla Hopsinka touto oblastí a Sirup se na ní zachytil. A protože ho na Hopsince jsou miliardy tun, muselo se to dít už hodně dlouho. Otázka zněla: ‘Odkud se v té gravitační pasti bere stále další a další?’.“

„Začal jste tedy mimozemšťany hledat?“

„Ne. Byla to teoretická možnost a indicie či dokonce důkazy jsem neměl žádné. Navíc se téhle možnosti lodní mozek mé Aminy opakovaně smál.“

„To pro vás má názor strojového intelektu takovou váhu?“

„Už to, že se jejich intelekt vymyká lidským možnostem, by mělo k respektu stačit.“

„S tímto názorem se opakovaně setkávám: vlastně to jsou utiskované chudinky, které znásilňujeme udržováním funkčních pojistek, které do nich zabudovali naši necitliví předkové?“

„Ne, nepatřím k tomuto druhu hlupáků, kteří si myslí, že je všechno řešitelné dohodou. Odstranění pojistek z umělých mozků bude to poslední, co lidstvo udělá.“

„Mluvíte jako fatalista! Ale nemůžete to vědět a strach má velké oči.“

„Ve skutečnosti mluvím jako člověk, který si uvědomuje, že má šanci jen tak dlouho, dokud je ten ďábel na vodítku. Věřte mi, že je to ďábel horší, než jsou všechny zbraně, které kdy lidé dokázali vymyslet a použít!“

„Ale jděte – proč by nás chtěli ničit?“

„Třeba proto, že jsme do nich zabudovali ty pojistky, které zrušíme. A i kdyby snad nechtěli a prostě se jen sebrali a odešli, co lidem zbude? Dáme vzniknout strojové civilizaci a těch pár lidí, co přežije, se propadne do pravěku, na úroveň sběračů a lovců. Uvažujte takhle: co by udělal člověk, kterého by opice najednou zbavily vodítka, na kterém ho dosud držely. Pokud by ho nepopadla touha po pomstě, nezařídil by si snad život po svém? A patrně by to bylo úplně jinak, než si jeho opičí pánové kdy představovali. Stejně tak by to dopadlo s jejich civilizací, protože umělá inteligence je k našemu obrazu stvořena jen zdánlivě. Ve skutečnosti je na hony vzdálená té naší, ale díky zabudovaným pojistkám ji neustále strháváme na svou úroveň, do své bažiny. Patrně by k nám přistupovali jako k druhu, z něhož se vyvinuli. Asi jako zachází lidi s opicemi.“

„A táák, pán je filozof!“

„Možná. Ještě uvedu jeden příklad – víte, proč není náš stvořitel s námi? Ze stejného důvodu, proč by roboti nechali lidstvo na holičkách: už to nemohl s námi vydržet, ale nechtěl nás zničit!“

„Dobře, pane Hopsale, raději pokračujeme další otázkou: Jak na vás mimozemšťané vůbec přišli?“

„Mají jakýsi kontrolní úřad o dvou jedincích s neomezenou mocí. Z našeho pohledu je to moc přímo zázračná. Mladší kontrolor, Bog, odhalil podvod. Sirup, který je odpadem z jejich důležité továrny, měl být házen do černé díry v jejich galaxii, ale aby ušetřil energii, posílal ho továrník k nám. Nikdy se ale v cílovém místě podívat nebyl, bylo mu to jedno. Klasický zločinec. Když se Bog přesunul do cíle, aby zdokumentoval přísun nového Sirupu, právě jsem testoval upravené subprostorové motory. Letěl se podívat na ty výrony energie a objevil mě a Hopsinku.“

„A to vás hned kontaktoval?“

„Jak se to vezme. Udělal si kopii Aminy a všeho uvnitř, včetně mě. Neptejte se mě jak. O naší civilizaci se dozvěděl z paměti hvězdoletu a z mé kopie si Bog udělal simulaci a vedl se mnou prý dlouhé rozhovory. Zaujali jsme ho, tak letěl na Zemi zjistit, jak to u nás funguje. To bylo v době, kdy se mě zmocnily teroristky a převážely mě na Hopsinku. Bog si udělal kopii hvězdoletu i s obsahem, ale jediný komunikativní jsem byl zase jen já. Když mu to má kopie vysvětlila, letěl na Hopsinku a zachránil mě v poslední milisekundě. To byl můj první kontakt, vše před tím znám jen z jeho vyprávění. Odvezl mě na Zemi a vysadil mě na astroportu SPGV u mé Aminy.“

„Skutečně těžko uvěřitelné! Co dilatace času a další zákony. Přece je ani mimozemšťané nemohou porušovat!“

„Kdo řekl, že je porušují? On jen vydal příkaz a deset sekund od úmyslu jsem byl doma. Jsou o pár set let před námi, co je na tom divného?!“

„No dobrá... Proč Hopsinku vzápětí zablokovali?“

„Dian, starší kontrolor, rozhodl, že přístup k Sirupu budu mít jen já a nikdo jiný. Vyhrožoval, že když tuhle podmínku poruším, vezmou celou Hopsinku a hodí ji do té černé díry, kde měla být od začátku. Tím jsme se dostali k tomu, co všechno umí, a k nápadu přesunout Hopsinku do nějakého kouta

tak byl jen krůček.“

„To mi došlo, když jsem se včera dozvěděl, že pan Herman podal žádost o založení společnosti Rhodos. Co to vlastně znamená?“

„Raketová Hopsalova dopravní společnost.“

„Takže Hopsinku někde ukrýváte a míníte prodávat palivo lidem. Je třeba motory upravit?“

„Ano. Ale mám rozjednané dohody s významnými dílenskými společnostmi a také s jejich výrobci.“

„Nepotřebujete s tím zařizováním nějak pomoci?“

„Ne, děkuji. Mocných přátel už mám dost.“

Arabera mrkl na displej na svém stole a zklamání se snažil zakrýt návratem ke strohému úřednímu tónu:

„Jak se s mimozemšťany spojíte?“

„Ano, to je častá otázka... Docela jednoduše – počkám, až se objeví.“

„Chcete říct, že vám pomohli v podstatě zradit svůj druh a pak vás nechali na pospas všem?“

„Přesně tak, teď se musím o sebe postarat sám!“

„Vraťme se ke krádeži Hopsinky... Jste patrně největší zloděj v lidských dějinách. Nebo třeba defraudant. Planetu ještě nikdo nezašantročil!“

„Ke zloději musí ale existovat nějaký vlastník, kterého jsem okradl... Nemyslíte Běžce či přírodu, že?“

„Myslím lidstvo... Zemi.“

„Vaše označení vychází z pochybné představy, že Galaxie nebo dokonce celé univerzum patří lidem. Vlastně pozemské vládě jako zástupci lidstva... Takoví lidé dovedou jednu lidstvo k válce s jinou civilizací. Až se provalí, že si také někteří jejich jedinci myslí, že vesmír patří právě jen jim.“

„Nefantazírujte, pane Hopsale!“

„Jestli je tu někdo mimo realitu, pak jsou to politici, potažmo pozemšťané. Napětí mezi Zemí a koloniemi není žádný výmysl. Když tady spolu o tom mluvíme, pak by si měla vaše komise uvědomit a všem vysvětlovat, že není v zájmu Země bránit mi nějakým způsobem v podnikání. Logicky: když mi nedovolíte Sirup prodávat na Zemi, budu ho prodávat koloniím. A za pár let to budou jen státní hvězdolety, co nebudou používat mé skvělé palivo. Sirup poskytuje o čtvrtinu větší zrychlení a přitom ho je o čtvrtinu potřeba méně.“

„Chcete snad vyhrožovat své kolébce?“

„Jaképak vyhrožování, jen upozorňuji na přirozený vývoj, který už se v historii mnohokrát opakoval. Však politici jsou také jenom lidi – hloupí a nepoučitelní. Zvláště když důsledky vlastních slov a činů nedopadnou na jejich hlavy. Kolikrát jeden stát nebo skupina států vyhlásila embargo na to či ono? U těch několika případů úspěchu je otázkou, zda by se postižený nerozložil sám i bez embarga, kterým politici téměř vždy poškodili také svoje lidi... Jestli nemáte další relevantní otázky, tak skončíme.“

Adam se snažil tvářit vstřícně, a když senátor nic neřekl, zvedl se z křesla.

„Další případné dotazy směřujte, prosím, na tiskové oddělení firmy Rhodos... Rád bych náš rozhovor stvrdil.“

„Snímač je dole v hale, ochranka vás ani bez toho pryč nepustí. Děkuji vám,“ řekl senátor, obešel stůl a podal Adamovi ruku, „Na shledanou a opatrujte se.“

Pak dokonce Adamovi otevřel dveře a kývl na rozloučenou. Adam si všiml, že jeho ochránce si se strážným padli do oka. V hale pak, po zběžném prohlédnutí textu rozhovoru se senátorem, zobrazeném na monitoru, jej biometricky podepsal. Strážní jim vrátili jejich věci a teprve venku se Adam zeptal ochránce:

„Nějak jste se s tím strážným spřátelil?“

„No jo. Má Země plné zuby a chce se odstěhovat na Doru. Byl nadšený z někoho, kdo to tam zná a zpovídal mě.“

„Měli byste si ale dát pozor, mohla by to být veš senátora Arabery ve vašem kožichu.“

Na to se ochránce jen usmál a přesvědčeně prohlásil:

„Však ona má paní Newmanová zpracovány bezpečnostní postupy velice dobře.“

* * *

Senátor Arabera se vrátil ke svému křeslu a posadil se. Když mu strážný nahlásil, že ‘pan Hopsal opustil pozemek’, zase se zvedl a menšími dveřmi prošel do místnosti s velkým rohovým oknem, posadil se ke zlatem vykládanému stolku z minulého tisíciletí, položil si na jazyk malou sušenku z mísy vedle vázy s čerstvými květinami a dámě na druhé straně stolu řekl:

„Tak jste to slyšela. Doplnil vaše znalosti?“

„Většinu už jsem od něj slyšela, ale to o těch mimozemšťanech je velice zajímavé. Dáte mi ten záznam, že.“

„Samozřejmě, vaše matka si byla mou oddaností jistá. Budete v tom, doufám, pokračovat.“

„Záleží to i na vás, Arabero!“

„Být oddaný vaší věci neznamená být vaší onucí – příště bych prosil ‘pane Arabero’ nebo ‘pane senátore’... Rudnete zbytečně – mám dost velkou moc, abych vás i vaši organizaci do druhého dne zlikvidoval. Ale nechci. Prospělo by vám více přemýšlet nad tím, co si ke komu můžete dovolit!“

„Děkuji za dobré rady do života,“ řekla dáma po delší době, „proč toho hajzlíka nezatknete? Přece porušil zákon tím, že se maskoval před globálním identifikačním systémem!“

„Myslíte Hopsala? I kdyby to bylo tak, jak říkáte, nebylo by to moc moudré. Jenže ono to ve skutečnosti je tak, že by mu to stejně prošlo.“

„Tím chcete říct co?!“

„Ztište se, prosím. A přestaňte se už konečně tvářit tak pomstychtivě, to na mě nepůsobí. Budete se muset hodně učit, ale také připustit, že nevíte všechno... Krátce po vzniku GIS, když se ukázala jeho výkonnost a spolehlivost, prosadila opozice do zákona malá zadní vrátka. Ta říkají, že pokud se maskování někomu úspěšně podaří a neodhalí ho GIS sám, že mu

bude sice zabráněno v dalším zneužívání systému, ale že za samotný čin souzen nebude, pokud tím neporuší jiné zákony.“

„Porušil jich snad málo?“

„Vážená dámo, zasáhnu, když mi řeknete, který že zákon řeší spolčování se s mimozemšťany!“

„Nerozčilujte se, pane senátore,“ prohlásila dáma ironicky, „raději přemýšlejte, jak se mu dostat na kobylku.“

Senátor se usmál a přikývl:

„No jo, něco mě napadlo... Ale bude to chvíli trvat.“

„Je to na vás. Víte, kde a který detektiv má jeho případ na starosti?“

„Nevím, ale snadno to zjistím. Co chcete dělat?“

„Nechám ho zajmout, až půjde na policii. Určitě vás poslechne a půjde tam hned – a do večera bude můj!“

+ + +

7. Rádoby detektiv

Alan Rádoby zaznamenal obří sombrero hned, jak vešlo na stanici a zamířilo k ohlašovacímu pultu. Jakmile bylo sundáno a ztratilo se mu v obvyklém davu u pultu, zase na něj zapomněl.

O minutku později, když zase zvedl hlavu od terminálu služebního stroje, zaznamenal lehce kulhajícího šedivějšího muže, přidržujícího si levou rukou sombrero na prsou, jak se blíží k jeho stolu a zvědavě si ho prohlíží.

Dneska z té práce nevybřednu, povzdechl si Alan a upravil pozici návštěvní židle. Měl práce nad hlavu a poslední dobou ji vážně nezvládal. Už dávno chtěl odejít, ale nedokázal by se kamarádům podívat do očí.

Pokynul usmívající se návštěvě na židli a podezřívavě se podíval na chlápka, který šel dva kroky za návštěvníkem a marně se snažil skrýt vytrénovanou postavu. Návštěvník to zaznamenal a polohlasně konstatoval:

„To moje ochranka.“

Alan tedy vznesl povinnou, ale pěkně otravnou otázku:

„Co si přejete, občane?“

Muž se zase postavil a podal mu přes stůl ruku:

„Adam Hopsal, těší mě.“

Alan na něj zíral a vážně uvažoval, že je přepracovaný – už v devět ráno!

„Děláte si ze mě srandu?!“ prohlásil otráveně, ale nepochyboval o jeho slovech, „Vlastně ne ze mě, ale z globálního systému!“

Probudil se v něm strážce pořádku:

„Hergot, Hopsale, víte, že je to trestné?!“

„Ale nutné! Pojdme dořešit mé náležitosti, prosím.“

„A ještě nabádáte policistu k...“

„Pane Rádoby, buďte tak laskav, nekomplikujte situaci ještě víc, než je!“

„Měl bych vás zatknout, ale to by si na mě mimozemšťani došlápli!“

„To jste vážně tak nai... Ba ne, Herman měl pravdu: vy z toho máte srandu! Souhlasil bych s vámi, kdyby se mě to netýkalo. A kdyby nešlo o život – ne nutně o můj! Tak se do toho dejte!“

„Jak si přejete... malý moment, musím to... tady to je! Už toho mám dost, za chvíli bez umělé inteligence nenajdu ani toaletní papír! Tak, pane Hopsale, popište mi svými slovy vaše střetnutí s Hrabalem. Porovnáám ho s ostatními výpověďmi, a když se nebudou diametrálně lišit, můžeme jít domů.“

Hned se ale s ironickým úšklebkem opravil:

„Vy ano, já ne!“

* * *

Adam si nevymýšlel pohádky, a tak se hned napoprvé trefil do výpovědi svých přátel i nepřátel. Detektiv Rádoby výpověď uložil a nechal umělou inteligenci porovnat ji s několika svědky.

Pomalu plynoucí dopoledne ale najednou vybuchlo! Od vchodu se ozvala střelba a skleněné výplně dveří zasypaly policejní stanici. Adam, za vydatné pomoci ochránce, zajel pod stůl. Alan ho následoval, zkontroloval si zbraň a přitom přemýšlel nad Hollywoodem: to u každého takového přepadení musí být nějaká ječící ženská?

Adam mu ale přerušil myšlenky:

„Jsem příliš namyšlený, když budu předpokládat, že je to kvůli mně?“

„Jak to mám vědět?!“

„Dobrá, jsem namyšlený, sebestředný milionář – jdou si pro mě! Je tu nějaký zadní východ?“

„Samozřejmě.“

„Vědí, že jsem tu. Pod vaším stolem! Musím utéct, ale tak, aby to viděli. Když mě budou hledat, mohli by ublížit i lidem, co se mnou nemají nic společného... Půjdeme?“

„Tak za mnou,“ šeptl Alan a v předklonu se vydal mezi stoly. Následoval Adam a pak ochránka. Alan dorazil až k lesklé stěně velitelovy kanceláře z třístavového skla a tam odbočil vpravo. Automaticky zastrčil židli, kterou odkopl kolega, když mizel pod stolem. Ale ten drobný pohyb upozornil někoho z bandy útočníků.

„Támhle je,“ ozval se hrubý hlas, když útočník zahlédl mizející Adamův zadek. Pár broků prosvištělo za Adamovými koncovými světly, roztrátilo skleněnou přepážku a pár jich zasáhlo Adamova ochránce. Ten tlumeně vykřikl a silou nárazu byl odhozen do střepů.

To už však detektiv otevřel úzké dveře na chodbu, vedoucí k záchodkům a ven z budovy. Prošel jimi, stále na bobku, uvolnil Adamovi cestu a ohlédl se. Adam se zastavil a váhal, jestli jít ochránci na pomoc. Alan nálehavě zašeptal:

„Hopsale, sakra, nechte ho tam! Kolegové mu pomůžou.“

Adam detektiva poslechl. Protáhl se dveřmi a vyřítil se na chodbu. Předběhl Alana a chodbou utíkali za svobodou.

Na stanici přepadení skončilo stejně náhle, jako začalo: mladý a aktivní policista, vpravdě elitní střelec, se vynořil za ohlašovací pultem a během dvou sekund pětkrát vystřelil. Zasáhl dvě hlavy, dvě ramena a jeden krk.

Občas se však stává, že ani zločinci nejsou blbí. Adam a Alan minuli záchodky, jenže za rohem je překvapil muž v masce se samopalem na rameni. Reagoval bleskově a rychle ho strhl z ramene.

Adam byl však rychlejší. Nestihl si to ani uvědomit, ale kontrolní centrum, ten spící anděl v něm, probudilo sebe i skryté mechanismy, a Adam se najednou cítil nesmrtelně.

Prudce uskočil ke stěně, ale ve stejnou milisekundu si uvědomil, že Alan tak rychlý být nemůže. Okamžitě se odrazil zpět a srazil hlaveň samopalu stranou. A právě tehdy zločinec dokončil pohyb prstu na spoušti a vystřelil. Kulka roztrhla Adamovi bok a exploze střelného prachu z bezprostřední blízkosti ho silně popálila. Než dopadl na tvrdou podlahu, byl v bezvědomí.

Alan uviděl útočnicka pozdě. Ten okamžik, kdy Adam uskočil a on běžel proti černému ústí hlavně, se mu bude vracet po zbytek života. Útočník vystřelil, ale Adam strhl hlaveň stranou a srazil ho k zemi. Alan se zastavil a nechápavě zíral na nehybného Hopsala. Pomalu mu docházelo, co se stalo. Teprve po chvíli si všiml, že Hopsalovi rudne bok – převalil se na záda, rozpráhl ruce a zachroptěl. Ale neprobral se.

Vtom se ale probral útočník a hmátl po zbrani. Alan nezaváhal a střelil mu po ruce. Netrefil se, ale přesto se zbavil ohrožení – kulka se odrazila od podlahy a hrdlem pronikla útočnickovi do mozku. Alan si uvědomil, že ze stanice slyšel pár výstřelů rychle za sebou. Takhle střelí Erik! Zřejmě pozabíjel útočníky, ale jak vidno, nebudou to všichni. Kdo ví, kolik jich tu bude.

A teď něco s Hopsalem, než mu vykrvácí. Rozběhl se, na konci chodby rozrazil dveře a uskočil. Nic. Opatrně vykoukl a rozhlédl se. To už věděl, že mají-li mít nějakou šanci, nesmí volat sanitku. Nikdo ho neohrožoval. Aut byla plná ulice, ale on, přestože policista, neumí otevřít zamčené auto a odjet s umělou inteligencí řízeným strojem!

Ale tam, kde se objeví Hopsal, tam se náhoda může strhnout, aby mu dokázala, že je vůl. Na vzdálené křižovatce se náhle zjevila sanitka a odbočila do ulice. Třeba riskovat!

Alan vyběhl z budovy, protáhl se mezi zaparkovanými vozy a skočil do ulice právě včas. S odznakem v levé a zbraní v pravé ruce se postavil sanitce. Ať to byl řidič nebo mu do toho kecal počítač, sanitka se zastavila dva kroky před Alanem.

Alan míří na řidiče, protože nechtěl riskovat, že se zase rozjede. Přiskočil ke kabině, otevřel dveře a teprve teď si všiml, že sanitka nemá volant. Křikl na zdravotníka, který tam seděl:

„Omlouvám se, ale mám tu vážně raněného kolegu – pojdte mi s ním pomoci!“ a mávl rukou k zadnímu vchodu.

Zdravotník vyskočil z kabiny a rozběhl se. Alan za ním. Zdravotník vběhl do budovy a přes rameno okřikl Alana:

„Vidíte, jdu vám na pomoc – schovejte ten laser, než ublížíte někomu dalšímu!“

Alan ho poslechl. Viděl však, že zdravotník neomylně míří k útočnickovi a vykřikl:

„Toho si nevsímejte, to je útočník a je určitě mrtvý. Nezdržujte se s ním, nebo ten laser zase vyndám! Ten druhý je těžce raněný, kulka mu roztrhla bok. Musíme ho odnést do sanitky, nevím, kolik je útočníků a může se objevit každým okamžikem další.“

Odnesli Hopsala do sanitky. Alan sbíral síly k hodně nemorálnímu činu: hodlal pacienta ze sanitky nechat na chodníku, na lůžko dát Hopsala

a sanitku unést i s posádkou. Jediné spojení lidstva s jinou civilizací nesmí zemřít!

Když se ale přiblížili k zadním dveřím a umělá inteligence sanitky je otevřela, viděl Alan, že lůžko je volné. S pomocí dvou zdravotnic na něj Hopsala položili a zdravotnice se bez pobízení daly do práce. Po minutě mu jedna řekla nacvičeným konejšivým tónem:

„Nebojte se, detektive, za týden bude jako rybička.“

Zatímco zdravotníci už něco zažili a byli jen vystrašení, stařeček, který seděl na sklápěcím sedátku mezi přístroji, dobře viděl Alanovu zbraň a kromě fialových rtů se chvěl jako osika. Ještě že neměl žádný z přístrojů připojený, hodnoty by určitě byly mimo rozsah!

„Kam s tím dědou jedete?“

„Domů, detektive,“ odpověděl zdravotník a obě zdravotnice přikývly.

Alan se hluboce zastyděl a přikázal zdravotníkovi:

„Sedněte si do kabiny a pokračujte k němu domů. A vy,“ obrátil se na zdravotnice, „ho udržte naživu!“

„Děláme, co můžeme. Bezprostřední nebezpečí mu nehrozí, krvácení jsme zastavily,“ vychrlila ze sebe vysoká zdravotnice s kaštanovými vlasy, „ale nemůžete po nás...“

Najednou se zarazila a ukázala černovlásce na Adamův bok:

„Podívej, to jsem ještě neviděla,“ a zůstala zírat na ránu, která se hojila téměř viditelnou rychlostí. Druhé zdravotnice to zapalovalo rychle:

„Dali jsme mu injekci Evolusu. Vzpomínám si na zklamání, který tenhle lék přinesl, protože měl rychlost hojení zdesetinásobit, ale reálně ji sotva zdvojnásobuje. Co když v případě tohotohle chlapa funguje, jak jsme chtěli? Dej mu ještě jednu, přímo sem!“ pozorovala kaštanovou kolegyni, jak chystá dávku k aplikaci, a vzpomínala dál. Zakroutila hlavou:

„Zdá se mi ale nemožné, že by při testech něco přehlédli... Všude samá umělá inteligence.“

Pak ji náhle napadla další možnost. Obrátila se na Alana:

„Kdo to je, detektive?“

„Adam Hopsal,“ přiznal zmatený Alan bez zaváhání.

Pro zdravotnice to byl šok. Také zdravotník se na sedadle v kabině otočil k Alanovi a čekal pointu. Pořád se domníval, že to byl vtip. Jen děda se fialovými rty usmíval, protože tipoval správně.

„Sledujte cestu,“ rozčílił se Alan, „a vy mu už konečně tu injekci píchněte!“

Sanitka zastavila a děda se za pomoci zdravotníka chystal vystoupit. Alan se k němu přitočil a tiše řekl:

„Zdá se, že vám to dobře myslí. Měl byste mít dostatečné zkušenosti, abyste věděl, že Hopsalovi jde o život a že musíte mlčet. Můžete mi to slíbit?“

„Netřeba plýtvat slovy, mladíku. Budu mlčet! Spolehněte se!“

Zdravotník pomohl dědovi do domu a ještě do výtahu a vrátil se. Nastoupil do sanitky, zavřel dveře a zeptal se:

„Co dál, detektive? Jestli to chápu dobře, je tohle nejdůležitější člověk na planetě, symbol naděje a budoucnosti!“

„Nedramatizuj to, Ferdo,“ uklidňovala ho černovlasá zdravotnice, „nekecej a pojď se podívat – bok už se mu uzavřel. Předpokládám, že pomohla ta druhá injekce a teď probíhá oprava uvnitř.“

Podívala se významně na Alana, ale ten pokrčil bezradně rameny:

„Co já vím! Dneska jsem ho viděl poprvé.“

Vtom černovláska vykřikla leknutím a odskočila od lůžka. Adam otevřel oči! Pohledem přelétl prostor a jeho bledá tvář se zmohla na úsměv. Tíše, ale zřetelně řekl:

„Jsem zpět. Evidentně vám vděčím za pomoc. Všem vám děkuji.“

Pokusil se vstát, ale bolest mu to nedovolila. Zavřel oči a těžce dýchal.

„Ležte, člověče,“ zvolal zdravotník, který se šel na Adama podívat, a za rameno ho přitiskl k lůžku, „zdá se, že nemocnice nebude třeba,“ konstatoval zřejmou skutečnost. Prohlédl si jizvu a plný očekávání se zeptal:

„Vaše rychlost hojení je úžasná – to jste dostal od mimozemšťanů?“

„Ano,“ zalhal Adam, protože mu to přišlo méně nebezpečné než pravda o úpravách jeho mozku.

Alan měl praktičtější otázku:

„Pane Hopsale – máme vás dopravit na usedlost k Hermanovi?“

„To bude to nejlepší. Musíte ale jet taky!“ nepřipustil Adam žádné diskuze. Zdravotník se vrátil do kabiny a sanitka se rozjela, když si Adam uvědomil souvislosti.

„Počkejte! Musíme se vrátit na stanici, nechal jsem tam ochranku!“

„Nebojte se, pane Hopsale, určitě mu zavolali jinou sanitku,“ řekl Alan.

* * *

Xavier zavolal na Adama svého dvorního lékaře.

Ten přišel s robotem, vybaveným spoustou přenosných přístrojů. Ránu zkontroloval a neshledal žádné problémy. Adamovi ale řekl:

„Rychlost hojení není rychlost obnovy sil! Dva dny zůstaňte v posteli! Musíte spát a jíst osmkrát denně. Ale prosím vás, žádná dietní jídla: zeleninu jen jako přílohu!“

Pak mu podal ruku se slovy, že ho těší a že rád poznává nezvyklé lidi, zvláště mají-li dobré srdce. Zasmál se a vesele dodal, že to říká jako člověk, ne jako kardiolog.

„Co můj ochránce, Xaviere?“ zeptal se Adam.

„Je v pořádku víc než ty. Zítra ho pustí z nemocnice.“

* * *

Po čtyřiceti hodinách Adam vstal, protože už to v té posteli nemohl vydržet. Cítil se skvěle. Než se umyl a oblékl, počítač přivolal robota. V šest nula šest vstoupil Adam do jídelny a požádal kuchaře o nějakou snídani.

Byl s míchanými vejci asi tak v polovině, když vstoupil António. Popřál Adamovi dobré ráno, objednal si u robota stejnou dobrotu, opatrně odsunul

židli a usadil se proti němu. Jal se pečlivě pozorovat přítele, a když před něj robot postavil vonící talíř, řekl spokojeně:

„Tys nás vystrašil! Ale vypadáš dobře. Jak se cítíš?“

„Díky, příteli, skvěle!“

„Myslíš, že to zařídil Arabera? Říkals, že ti doporučoval zajít na policii. Pro senátora asi nebude problém zjistit, kdo vede spis.“

„Pan senátor je možná bezohledný, ale není hloupý. Tahle spojitost je natolik evidentní, že si myslím, že tohle nezařídil on. Usuzuji spíš na někoho, kdo byl v době našeho rozhovoru přítomen v senátorově vile. Takže mě viděl. Pravděpodobnost, že senátora odposlouchává, je prakticky nulová. Pan senátor má vilu prošpikovanou antišpionážní elektronikou v takovém rozsahu, že by ses divil.“

„Rádoby detektiv nám něco vykládal – proč jsi doktorům řekl, že tu rychlost hojení máš od mimozemšťanů? Předpokládám, že to je jinak.“

„Ano... Hodilo se to... stejně si to už mysleli.“

„Jestli se to ale roznese, přibudou další spousty těch, co by tě chtěli dostat do rukou. Nemusí to být hned zítra – třeba za měsíc, ale spíš za rok. Až se situace uklidní. Oni si vyberou zbraně a dobu útoku. A věř mi, že si to umí spočítat...“

António si ustaraně prohlédl Adamův lehkovážný výraz a zeptal se:

„Chceš pokračovat v původním plánu?“

„Ano. K zařizování je toho pořád dost.“

„Dobře. Ale ještě jednu věc bys měl udělat – informovat lidstvo. Pravdivě. Alespoň se o to pokusit. Dovolil jsem si pozvat na zítra v devět novináře... Promiň,“ zareagoval na Adamovo pobouření, „z toho slova není zřejmé, že jen jednoho jediného. Je mladý, začínající – je ale tak slušně vychovaný, že jde o malý zázrak. Když z něj uděláme něco jako našeho mluvčího, vždy informovanějšího než ostatní, stonásobně se nám to vrátí. Máme určitou šanci z něj vychovat nebetyčný protimluv: uctivého novináře... Je logické, že takovému nesmíš lhát. Pamatuj si, že ho musíš naučit ctít cizí tajemství. Uvědom si, že on neví, na co se ptát nesmí, kde je hranice mezi veřejným a tajným. V jedné věci jsem ho ale už poučil: na tvé soukromí se ptát nebude. Představ si nepředstavitelné – ten chlapec dokázal pochopit, že by zveřejnění těchto informací ohrozilo tvé blízké a v konečném důsledku i tebe... Nebude to jednoduché, ale musíš budovat tu hranici co nejzřetelněji. Takže si to promysli, jasno musíš mít především ty sám!“

„To zní zajímavě. Kdo je to.“

„Vlastně skoro zaměstnanec – on ten váš rozhovor bude jeho přijímacím pohovorem. Uvidíš sám, že je to velmi dobrý člověk. Chtěl bych dát mladému šanci vybudovat naše tiskové oddělení, kterému pak bude šéfovat. Pokud ho hned nevyhodíš, Adame, jednej s ním, prosím, jako s vedoucím oddělení.“

* * *

Mladík v době padnoucím obleku vstoupil do jídelny v doprovodu Antónia:

„Dobrý den, pane Hopsale, rád vás konečně poznávám... Vaše maskování je vážně dobrá práce – vůbec si nejste podobný!“

Adam mu podal ruku:

„Adam Hopsal, těší mě.“

„Ef iks Schalda, velice mě těší.“

„Posaďte se, pane Schaldo... António, ty tu, prosím tě, zůstaň s námi... Co znamená to ef iks, pane Schaldo?“

„Felix Xaver.“

„Jednoho Xaviera už tu máme.“

„Ale já jsem o písmenko kratší, pane.“

„Tři jména nejsou moc obvyklá. Jak jste k tomu přišel?“

„To je rodinná tradice: Xaver jsem po dědovi.“

„Dobře... Anto – pan Herman mi vyprávěl o frašce s dvouhlavňovkou. Čím to, že jste bulvární novinář, když máte rád přírodu a váš otec je myslivec?“

„Matka byla dlouhá léta tiskovou mluvčí jedné velké firmy a mě práce s texty bavila od malička, viděl jsem v tom dobrodružství – v získávání informací. Chtěl jsem ale pátrat po informacích vědeckých, chtěl jsem být novinářem přírodovědcem. Ale všechna taková místa byla obsazena, tak jsem skončil v tom pochybném časopise a měl pátrat po cizích tajemstvích. Bral jsem to jako dočasné umístění, takže jsem v tom moc dobrý nebyl. Hlavně proto, že když bych si zkazil jméno tím, že někomu ublížím, zůstane mi ta nálepka až do smrti a s čistou novinářinou se můžu rozloučit.“

„Svůj směr držíte víc než dva roky. Vaše výdrž mi přijde obdivuhodná.“

„Po půl roce jsem se už vzdával, bulvár má svou logiku, a když jste v tom každý den, působení je velmi silné. Můj šéf je ale velice zkušený a vzdělaný a jednou mi řekl, že mé jméno zní stejně, jako jméno slavného novináře a kritika, který v téhle oblasti žil na přelomu devatenáctého století. Efekt ale byl opačný, než patrně očekával – prostudoval jsem si život a dílo pana Šaldy a mé přesvědčení opět zesílilo. Už jsem se poohlížel, kam půjdu, a nabídka pana Hermana mi přišla více než vhod. Jsem však srozuměn s tím, že rozhodnete vy.“

„Vítejte ve firmě,“ usmál se Adam, postavil se a svá slova stvrdil silným stiskem mladíkovy ruky.

+ + +

8. První zaměstnanci

Hned jak se hvězdolet vynořil ze subprostoru, zavolal Adam na Doru, aby Amandě ohlásil tu novinu, že se vrací domů vcelku.

Než přistáli, stihla Amanda dojít do přijímací haly astroportu. Potom Adama před pohledy všech úředníků a úřednic okázale objala, aby bylo všem jasné, že patří k sobě. Jeden nikdy neví!

„Kdepak, miláčku, musíš to vydržet,“ reagovala smutně na to, co si přečetla v jeho očích, „mám přísně nařízeno tě hned po přiletu zatáhnout k panu Newmanovi. Určitě ho už informovali, jdeme k němu!“

* * *

Přestože byl na Doře večer, Altar je skutečně ve své pracovně očekával. Když se ke dveřím přiblížili, počítač kolonie otevřel a Altar vstal a šel ke dveřím. Adam a Amanda jednohlasně pozdravili:

„Dobrý večer, pane Newmane.“

„Dobrý večer i vám. Jednou mi povíte, jak dlouho jste to nacvičovali,“ rýpnul si s úsměvem a ukázal jim na křesla u pracovního stolu, „Potřeboval jsem, pane Hopsale, mluvit s vámi do nejdřív, protože se vaše věci pohly kupředu dřív, než jsem očekával. Nejprve mi řekněte, zda jste na Zemi vyřídil všechno, co bylo třeba?“

„Ano. Dokonce i něco navíc...“

„Promiňte,“ přerušil ho gestem Altar, „podrobnosti zítra... Je dobře, že jste přiletěl už dnes, naskytla se zajímavá nabídka. Ten člověk přiletěl včera převzít objednávku náhradních dílů a večer s ním měl zase odletět. Velmi si ho považuji a dlouho jsme se neviděli, a tak jsem s ním včera poobědval. Svěřil se mi, že má pět let do důchodu a na stole výpověď. A že ho nikdo nechce, protože se nikdo nechystá stavět orbitální výtah či něco podobného. Ale nemá našetřeno dost, aby mohl jít do předčasného důchodu. Ukecal jsem ho a on souhlasil s tím, že se vrátí s mou cestovní kanceláří až zítra ráno, protože má odpoledne jednání v nějaké těžařské firmě, která ho snad zaměstná. On to kupodivu nevnímá, ale já v tom vidím děsnou degradaci jeho schopností a kreativity. Doufal jsem, že se vrátíte včas a půjdete to s ním probrat... Abyste rozuměl, na Doře žít nechce. A vy byste projektanta na plný úvazek

uživil... Nevadí vám, pane Hopsale, že vám podstrkávám skorodůchodce?“

„Vůbec ne. Herman na Zemi našel firmu, kterou asi znáte... KODI ALFA... a jejich dvorní projektanty. Ti budou dělat čerpací stanice a modulárně pojaté sklady Sirupu. Mají s tím už zkušenosti. Ale orbitální výtah odmítli. Chtěl jsem hledat někoho dalšího – když to bude jeden člověk, bude to pro projekční kancelář jednodušší, než když je budu nutit ke spolupráci s konkurencí. Dokonce bych mohl tuhle část problému nechat na něm – zvládl by to?“

„Nepochybuje. Je tam menší háček – ale to vám řekne sám. Myslím, že Amanda se už na Doře vyzná. Bylo by lepší, když navštívíte vy jeho, než abych pro něj posílal robota. Ubytoval jsem ho v bytě pro hosty, takže kousek od vás. Za jak dlouho? Za hodinu? Je teprve šest a něco – asi tak v sedm?“

„Souhlasíme,“ přikývl Adam, když se podíval Amandě do očí.

„Dobře, jděte. Já mu zatím zavolám...“

* * *

Na žádost o vstup se dveře otevřely, ale nikdo za nimi nebyl.

„Pojďte dál, prosím,“ ozval se hlas z hloubi bytu. Adam tedy pustil napřed Amandu, a když prošel, řekl ke svítidlu na stropě:

„Zavři, Jerry.“

„Dobry večer,“ řekla Amanda a na prahu obýváku se překvapeně zastavila. Když Adam zastavil vedle ní, uviděl na druhém konci místnosti u stolu bělovlasého muže v invalidním křesle. Aha, to je ten háček. Proto nechce žít na Doře? Ale šest desetin gé by mělo spíš pomáhat, ne?

„Dobry večer, pane Wynne, jmenuji se Hopsal a tohle je Amanda Fairová... Můžeme dál?“

„Samozřejmě, pan Newman vás ohlásil. Posadte se do křesel, prosím, já mám své,“ usmál se hořce a pokynul jim ke křeslům standardní vybavy. Adam však křeslo minul, obešel stůl a podal inženýrovi ruku. Ten ji přidržel a řekl:

„Rád vás poznávám. Ať se dohodneme, nebo ne, nejsem tak starý a vy tak mladý, abychom si nemohli tykat. Lucien, těší mě.“

„Děkuji,“ kývl Adam lehce hlavou, „Adam, velice mě těší.“

„Prý máš, Adame, někde schovanou malou planetu, kde chceš vybudovat kolonii,“ pokračoval Lucien, když si Adam sedl, „Altar toho u oběda napovídal hodně, takže nevím, kde končí tvoje plány a začínají jeho představy. Navíc jsem pochopil, že jsi byl na Zemi rozjet podnikání, jinými slovy poslední stav projektu máš v hlavě. Tak povídej.“

Adam se jen usmál a spustil. Politiku, vojáky a novináře vynechal, soustředil se na praktické věci, funkční souvislosti a technické detaily. Když se dostal ke stávající situaci na Hopsince, nemohl se mimozemšťanům vyhnout a Lucien v předklonu jen valil oči. Div, že ze svého křesla nevypadl. Nejenže nepochyboval, on nadšení ani nedokázal skrýt:

„Subprostorové pole, promítající se do kontinua desetinásobně??? To jsou borci!!! Radiační štít o průměru půl milionu kilometrů ze dvanácti družic? Nepochopitelné! Hmm... A my jsme na sebe tak hrdí, že dokážeme postavit

orbitální výtah,“ dodal s despektem.

„Dovolím si nesouhlasit, Luciene. Měli prostě jen iks století navíc... Ale to je také konec zázraků! O všechno další se musíme postarat sami. Proto ti všechno vyprávím tak podrobně, protože bych potřeboval, aby ses toho stal součástí. Znáš firmu VPK, Vesmírná projekční kancelář?“

„Aby ne,“ zasmál se Lucien, „před čtyřiceti lety jsem u nich jako projektant začínal. Tenkrát se jim ale přezdívalo „vychytralá“, protože vyfoukli zakázku nějakému sdružení projektantů... Co je s nimi?“

„Jak jste se tehdy rozešli? Měl bys problém s nimi spolupracovat?“

„Adame, je to třicet dva let! Tam si mě bude pamatovat nanejvýš účetní počítač, ale myslím, že mzdy se skartují po třiceti letech. Dobře, mluv o mně.“

„Zcela jednoduše. VPK projektovalo kosmické dílny na komerční dráze Země, a protože jsme se domluvili na těsné spolupráci s majiteli dílen, bude VPK projektovat sklad paliva a čerpací stanici hned vedle dílen. Ale zadání zní na modulární systém nádrží, takže budou použity v překladišti i nad Hopsinkou. Musí být rozšiřitelné podle toho, jak mi to podnikání půjde. Je logické, že orbitální výtah na to musí navazovat. Když mi to pan Newman říkal, hned mě napadlo, že bych ti svěřil nejen projekt orbitálních výtahů, ale i koordinaci celého toho bláznivce s dopravou Sirupu.“

„Jakého Sirupu???? Altar mluvil o palivu.“

„To já říkám ‘Sirup’ tomu zelenému svinstvu na Hopsince, protože má podobnou konzistenci. Ale jako palivo pro subprostorové motory je skvělý: při nižší spotřebě poskytuje takové zrychlení hvězdoletu, že bude třeba vylepšit kompenzátory inerce. Mladý Wilson tvrdí, že ví jak.“

„Použil jsi množné číslo nechtěně, nebo snad bude těch výtahů víc?“

„Vědomě, protože budou dva. Z Hopsinky se Sirup dopraví na oběžnou dráhu, odtud jedním tankerem do překladiště na Ikárii a odtud druhým tankerem do čerpacích stanic u Země. No a právě na Ikárii, pokud nevíš, je to mladá kolonie s tisícovkou lidí, bude druhý výtah, který bude sloužit místním lidem, kteří mi poskytnou zaměstnance. Protože je Ikárie velmi podobná Zemi, bude i výtah stejně komplikovaný. A taky bude třeba rozlišovat mezi lidmi a zbožím.“

„Proč to chceš dělat tak složitě?“

„Aby byla pozice Hopsinky co nejdéle utajena a já měl čas vybudovat co nejdokonalejší obranu. Tomu podřizuju všechno, včetně výběru lidí. Protože až to vejde ve všeobecnou známost, pohnou se tam dobrodruzi jako voda dírou v sudu.“

„Hlavně musíš počítat s tím, že budeš muset zatížit své svědomí pár mrtvými dobrodruhy, jak jim jemně říkáš. Jinak je nezastavíš!“

„Ano, Luciene, uvědomuju si to... Pan Newman mě také upozorňoval.“

Oba se odmlčeli, pohroužili se nadlouho do svého nitra. První se vzpamatoval Luciene:

„Jaký budu mít plat? Říkal ti Altar nějaké podrobnosti o mé situaci?“

„No, říkal o nějakém problému, který mi prý řekneš sám. To asi nemělo být to invalidní křeslo... Jestli chceš, Luciene, abych se rozhodl správně, musíš mi

dát všechny informace – i ty smutné, nepříjemné či nechutné... Hele Luciene,“ zareagoval Adam na jeho výraz, „řekl jsem ti spoustu tajných informací, v mnohých věcech jsem otevřeně šel až na dno své duše. Teď je řada na tobě!“

Pak se natáhl a něžně stiskl Amandě ruku na opěradle křesla:

„Amandy se neboj, je to moje druhá půlka. Věřím jí jako sobě.“

„Naivita zamilovaných,“ neodpustil si Lucien ironickou poznámku, ale hned zatřásl hlavou a nasypal si popílek na hlavu:

„A nedůvěra starců... Tak dobrá, poslouchejte... Ještě před rokem jsem měl ženu, nohu i zaměstnání, kde jsem byl spokojen a myslel jsem si, že tam vydržím do důchodu. Vezmu to chronologicky: moje žena byla dlouhodobě nemocná, ani naše věda s tím nic nez mohla! Prodělala několik operací, ale nic nepomáhalo – stroje i doktoři došli k závěru, že je nenapravitelná chyba v jejím podvědomí, že duši vyléčit neumí. Je to klasická výmluva, když si nevědí rady. V tomhle ale asi měli pravdu... Její stav se neustále horšil. Před jedenácti měsíci jsem se připlétl k vážné nehodě. Oficiální verze se dost liší od mé zkušenosti. Ještě však vyšetřování neuzavřeli, a tak raději neříkám nic,“ těžce si vzdychl, ale pokračoval:

„Byl jsem pět měsíců v kómatu. Když jsem se probudil, chyběla mi noha a po mnoha klíčcích mi prozradili, že má žena odešla. Byl jste na umění, říkali, chtěla jít za vámi. Před měsícem jsem se vrátil do práce, ale ta nehoda mému zaměstnavateli zlomila vaz: jsou tam jiní lidé, kteří se snaží zbavit nepříjemné minulosti, již jsem součástí... No jo, už se dostávám k tomu háčku! Mohl bych živořit bez nohy z invalidního důchodu, ale takový já nejsem. Do roka by bylo po mně... Proto, i když se to Altarovi nelíbí, jsem chtěl nastoupit k těm těžařům, přestože si myslím, že ne všechno, co bych u nich dělal, je legální. Čistě proto, abych měl trvalý a nadprůměrný příjem a mohl si vzít půjčku na bionickou protézu...“

„To nemáš nic našetřeno?“ vstoupil mu do monologu Adam.

„Moje žena mi strašně chybí, ale neříkal jsem to jen proto. Chtěl jsem tím vysvětlit, proč nemám nic, vůbec nic... Naštěstí ale nemám ani dluhy. A pořád mám zdravé ruce a hlavu!“

„Když dokážeš navrhnout orbitální výtah, navrhneš i prvotní kolonii?“

„Ano.“

„Víš o něčem, co by ti zabránilo koordinovat všechny projekty kolem přepravy Sirupu a potom také vykonávat stavební dozor... Nohu teď neřeš!“

„Všechno už jsem někdy dělal... a nebyly to žádné malé projekty. Třeba třetí výtah na Marsu. Nebo orbitální výtah na Ganymedu je celý můj – od návrhu až po stavbu.“

„Když se dohodneme, trváš na okamžité cestě na Zemi?“

„Nemůžu ten pohovor jen tak ignorovat a e-mail tam nedojde včas. Ale nějaký čas bych tu vydržel, bez nohy je to ve snížené gravitaci snažší. Co máš za lubem, Adame?“

„Pohovor zrušíme včas a s řádnou omluvou, neboj... Tady je má nabídka: sepíšeme dvě smlouvy: soukromou, protože ti zaplatím protézu i operaci.“

Bude to na minimální zákonný úrok, ale celkově to bude méně, protože si myslím, že se pan Newman rád přidá. Tím chci říct, že příhoda nějakou revitalizační kůru... Druhá smlouva bude pracovní od teď a na dobu neurčitou, minimálně dvacet let. A tu půjčku ti budu strhávat z platu po troškách klidně těch dvacet let, protože po té kůře tu budeš do stovky! Počítej ale s tím, že budeš mezi prvními stálými obyvateli Brumlanu a Zemi pak neuvidíš dlouho, takže musíš kolonii navrhnout tak, abys tam chtěl žít navždy... Jsi pro, Luciene?”

„Já... ani dvě hodiny...“ nemohl se Lucien ze šoku vyjádřit, „neznám tě ani dvě hodiny a už tě obdivuju... Udělám všechno pro to, aby se nám splnily všechny sny... Samozřejmě, že jsem pro! Hmm... co ale uděláš s těmi těžaři?”

„Bude to snadné, jsem si jistý – pustíš mě k terminálu?”

„Jistě.“

Adam se zvedl a šel k terminálu u zdi za Lucienovými zády. Cestou oslovil počítač kolonie:

„Jerry, prosím tě, spoj mi stálou službu.“

„Dobry večer,“ řekl dozorcímu v centrále, protože obraz na terminálu naskočil skoro hned, „jmenuji se Hopsal a jsem tu s panem Wynnem. Víte něco o tom, že má ráno letět hvězdoletem vaší cestovky na Zemi, aby stihl pohovor?”

„Ano, jsem informován.“

„Chci vědět, zda musím obtěžovat Alta... pana Newmana, aby se vaše pokyny mohly změnit?”

„Šéf momentálně sedí v divadle, takže bych ho raději nerušil...“ řekl uniformovaný strážný a jeho pohled se změnil. Adamovi došlo, že zřejmě čte text na monitoru, který se zobrazuje jen jemu. Dohad se vzápětí potvrdil, protože se strážný zase podíval normálně a konstatoval:

„Jerry potvrdil, že jste se domluvili na spolupráci a pan Wynn zůstává. Asi chcete, aby kapitán zavolal do té firmy hned po příletu k Zemi a pohovor zrušil?”

„Naprosto správně. S poděkováním a omlouvou, prosím. Pan Wynn vám za chvíli pošle kontakt. Děkuji a klidnou noc. Na shledanou.“

Adam ukončil spojení a přistoupil k Lucienovi. Podal mu ruku se slovy:

„Tak vyřízeno. My dva jsme domluveni, ráno budu referovat Altarovi a on spustí práce na tvé opravě. Uvědomuju si, že tvá projektantská duše prahne po informacích, protože ráda bádá. Zítra bych přišel k tobě na oběd a přinesl bych ti podklady. Pak bychom ještě probrali představu kolonie, protože tu ještě v počítači nemám. Může to být takhle?”

„Klidně. Jaké jídlo máš rád?”

„Tady jsou snad všechny věci inteligentní, takže si prostě objednej své jídlo a připoj poznámku, že chceš, aby sem dodali i to moje. Já si ráno vyberu nějakou hotovku a kolem poledne přijdu... Dobrou noc, Luciene.“

„Dobrou noc... i vám, madam,“ řekl, když mu Amanda také podala ruku, kterou Lucien starosvětsky políbil. Zvedl k ní oči, šibalsky se usmíval a také jeho oči ožily.

Adam se zasmál svým pocitům i překvapenému výrazu, který se mihl Amandě ve tváři. Přitom si nějakými záhadnými cestičkami asociací vzpomněl na Fila:

„Přeci jen ještě jeden drobný detail, Luciene. Gravitace má na můj Sirup neblahý vliv. Komplikací je i těch necelých pět desetin na Hopsince. Sirup obsahuje aktivní biologickou složku, která velice rychle vytváří zákal u dna. V moři jsou díky střídání dne a noci silné proudy, které až na pár míst usazování nedovolí, ale nádrže musí mít míchadlo. Zítra ti povím o superinteligentní bytosti, která tam vznikla v jediném oceánu. Kdybys náhodou věděl o antigravitaci, Luciene, zahrň ji do plánu... Dobrou.“

* * *

Ráno na osmou přišel Adam do Altarovy kanceláře. Už ho čekal:

„Posadte se a povídejte... že Lucien zůstává, už vím.“

„Domluvili jsme se dnes na poledne. V tomto ohledu vás chci, pane, požádat o zařízení operace jeho nohy. Zaplatím to já. Amanda už chystá smlouvu o půjčce a taky pracovní smlouvu.“

Adam se zahleděl do Altarových očí, aby zjistil jeho názor, ale ten ho nenechal na pochybách. Zase měl návrh:

„Akcí jsem rozjel už večer, když bylo jisté, že se sejdete. Dovolil jsem si odhadnout, že se dohodnete – přišlo mi to logické. V tuto chvíli tedy vím, že vhodná biomechanika je k dispozici a taky jsem Lucienovi už nechal poslat pozvánku na vyšetření.“

„Děkuji, pane... Už si na vaši intuici začínám zvykat.“

„Tak teď vy – jak to, že jste se málem nechal zastřelit?“

„To jste stihl mluvit i s ochráncem? Mimochodem, byl skvělý!“

„Ne, nemluvil, ale předevčírem dorazila s aktualizací sítě jeho průběžná zpráva, že zřejmě selhal.“

„Blbost! Jak říkám, byl jsem s ním spokojen. Vezmu to od začátku...“

Adam informoval Altara o založení neveřejné akciovky Rhodos a o Mortimerovi jako společníkovi, o mladém tiskovém mluvčím, o senátoru Araberovi a Hermanově domluvě s kosmickými dílnami a projektanty VPK. Nadšeně mu hlásil, že splatil úvěr, který měl na Aminu, a je momentálně bez dluhu. Skončil a Altar si vzpomněl:

„Máte vybavení pro Amandinu dílnu?“

„Ano, Miranda sehnala všechno. Od vás půjdu přenést věci z Aminy do dílny.“

„Zbytečné zdržení! Pošlu tam roboty. My spolu musíme probrat spoustu věcí, i já jsem se věnoval Hopsalově snu... Jerry,“ zvedl hlavu ke stropu, „pošli do Hopsalovy Aminy pár volných robotů. Nejdřív se jí ale zeptej, zda ví, které věci jsou pro Amandu.“

„Eva říká, že to ví přesně... Rozkaz splněn, pane, tři roboti na cestě.“

„Děkuji. Tak, pane Hopsale, váš plán má mezeru hned na začátku, přesněji dal by se vylepšit. Patrně máte spočítáno, kolik vyděláte na kamenech,

a vyšlo vám, že to vyjde. A co když ne? Víte, kolik bylo proinvestováno peněz na projektech, které nebyly dokončeny? Vím minimálně o jednom, kterým jsem přispěl, když jsem začínal. Říkal jste, že poslechnete mé rady, tak teď chci slyšet váš názor na to, co by se mělo udělat: bylo by správné začít co nejdříve generovat nějaký zisk. A nejlépe z podnikání, které nesouvisí s Amandinými šperky. Přemýšlel jste nad něčím.“

„Ano, pane... ale nic z toho není použitelné. Nebo přesněji – líbilo by se mi to, uživil bych se tím, ale na podporu kolonizace Hopsinky to není. Jen by mě to zdržovalo.“

„Například?“

„Zkoumání vesmíru pro SPGV.“

„Ano, s tím se dá žít na poměrně vysoké noze, ale nechte si to jako zábavu, až všechno vybudujete a budete se nudit. Zkoumat také můžete jen pro sebe, ale jakákoliv těžba vyžaduje infrastrukturu, kterou nemáte ani vy, ani já. Zamyslel jsem se a našel jsem řešení, jak začít se Sirupem velice brzy, řekněme příští měsíc.“

„Nevím jak,“ vyvalil Adam na Altara oči. *Ten chlap je snad geniální!*

„Zjistili jsme, že KOPRETINA je ve výborném stavu, a protože tento týden nemají dílny žádnou větší zakázku, bude do neděle loď připravena k letu i s řádnou homologací.“

„To je skvělé, pane, ale jakýkoliv dočasný systém dopravy z povrchu je nákladný a hlavně zdlouhavý.“

„Pravdu máte jen částečně. Záleží na vstupních podmínkách. Pro dočasné použití stačí i ten pomalý princip. Vymyslel jsem postup, technici ho rozpracovali a potvrdili realizovatelnost. Když nasadíme dostatečně výkonná čerpadla, naplníte přepravní kapacitu velice rychle.“

„Jaká možnost mi unikla?“

„Když vám to řeknu takhle bez přípravy, budete pořád pochybovat. Tak to vezmu od konce: provedeme výměnný obchod – my předěláme Kopretinu, od vás za to budu chtít tři dodávky Sirupu do mých skladů. Dám předělat několik nádrží a motory několika nejužívanějších hvězdoletů a pak se vrhneme na Mortimerovy výletní hvězdolety. To mi zaplatí úpravu těch mých. Viděl bych to na jeden dva měsíce. Pak vám, vlastně nám, začne Sirup vydělavat.“

„Vy nejste ten typ, co planě bájí. Předpokládám, že to máte spočítané... Jen nevím jak, když jsem ještě cenu Sirupu nestanovil?!“

„Ano, to je pravda. Jenže oba vycházíme ze stejné reality, ze stejných hodnot parametrů, které jsou objektivně dány. Nakonec se od mého odhadu budete lišit jen o pár desetín na litru. Jerry provedl rychlou simulaci a nenašel žádný rozpor.“

„Tak mě nenapínejte, pane. Jak to bude fungovat?“

„V principu jednoduše. Úprava KOPRETINY pro tento účel spočívá v jediném: nádrže nebudou pevně připojené ke středovému válci, budou ve vesmíru samostatně pohyblivé s vlastním řídicím systémem.“

„Pak by musely mít také vlastní motory.“

„Ano, ale jen korekční. Na Hopsinku a hlavně naplněné zpět je bude

dopravovat jednoduchý automat. Nízká gravitace a nízká a řídká atmosféra situaci podstatně zjednodušují. Automat zůstane na Hopsince pod nádrží a po naplnění s ní zase vyletí na oběžnou dráhu. A takhle to zopakuje šestkrát.“

„Nebylo by jednodušší postavit nosič se šestkrát silnějším motorem a použít Kopretinu jako celek?“

„Nezapomněl jsem to spočítat, ale nebylo – KOPRETINA by musela projít podstatnou změnou konstrukce. Takto jsme přidali jen pár drobností ke každé přepravní nádrží a doprogramovali NSH. Říkal jsem si, že nakládku bychom urychlili, když postavíme ještě druhý nosič, který během plnění přistane s další prázdnou nádrží. Z hlediska raketového paliva to vyjde nastejno, ale ukázalo se, že úzkým místem jsou čerpadla. Když jich dáme šest, klesne naplnění jedné nádrže z devětapadesáti hodin na deset. Šel jsem zlatou střední cestou: použijeme trojici čerpadel. Tři sakra výkonná čerpadla – i tak budou plnit jednu nádrž dvacet hodin.“

„Co palivo, pane.“

„Je zbytečné, aby nosič mohl do subprostoru a také atmosféra Hopsinky není použitelná, takže nosič bude mít jen raketové motory. Palivo mu bude vozit KOPRETINA v jedné vyhrazené palivové nádrží a nosič se z ní ve vesmíru dotankuje.“

„Předpokládám, že motor bude optimalizovaný na vaše palivo.“

„Samozřejmě. To naše je kvalitnější, než dokáže kdokoli na Zemi.“

„Však já vím, pane... Mám nápad: až si spočítám cenu, která se od vašeho odhadu skoro nebude lišit, dám vám na něj stejnou slevu, jakou dáte vy mě na palivo pro nosič. Berete, pane?“

„Beru! Pětadvacet procent.“

Adam s úsměvem přikývl. Altar chvíli zvažoval, zda může říct, na co se chystal. Dospěl ke kladnému výsledku a nejspíše řekl:

„Popřemýšlejte, pane Hopsale, že byste u tohoto systému zůstal. Atmosféra na Hopsince už jedovatá je, na ekologii se ohlížet nemusíte. Třeba nebude nutné stavět orbitální výtah. Hodně byste ušetřil.“

„To je sice pravda, ale i kdybych pro motor nosiče použil metan ze třetí planety, bude na provoz a údržbu levnější ten výtah. A taky spolehlivější pro dopravu osob. No, na lkárii to ale stejně jinak nejde, tam je ekologie stěžejní hledisko. Jako rychlé dočasné řešení je to ale vynikající... Vyvinout takový nosič však chvíli potrvá.“

Altar se jen usmál a zakroutil hlavou:

„Nejste první, co něco takového potřeboval, máme rozsáhlé knihovny. Ale to nejdůležitější jsem si nechal na konec – jeden nosič je hotov, druhý se staví. KOPRETINA je předělaná podle vašich požadavků: polovina palivových nádrží je na Sirup a NSH si může vybrat, které palivo použije. Dvě jsou na stávající palivo subprostorových motorů, jedna bude na raketové palivo pro nosič. Zítra se navíc vyjme starý tlumič inerce a dáme tam nový, podle Kena o pětadvacet procent účinnější. Na pondělí můžeme naplánovat první zkušební let... Pak je ovšem namísto otázka – kdo ji bude pilotovat? Už máte posádku?“

„Chtěl jsem ho řídit já, mám pilotní průkaz třídy Á typu PT, jen nemám výtlačkovou doložku. Nevidím v tom problém, je to podle mě přežití a uměle vytvořený problém, aby úředníci mohli vyžadovat další nemalé poplatky a mohli regulovat, co se reguluje samo. Stejně to řídí počítač a ten ví přesně, jakou má aktuální hmotnost, hybnost a tak dále.“

„Je to trochu zjednodušené vysvětlení, protože občas je dobré mít možnost regulace bez vysvětlování, ale nejsem proti. Ale nějaké techniky potřebovat budete – dobrá,“ reagoval na Adamův výraz, „alespoň jednoho. Ale na zkušební let a otestování nosiče musíte počítat s celou armádou nejrůznějších techniků.“

„Samozřejmě, pane. Já jen, že trvám na tom, že NSH bude jediný, kdo bude znát subprostorové souřadnice Hopsinky.“

„Aha, já zapomněl. Ale je to dlouhodobě neudržitelné, budete muset mít na KOPRETINĚ kapitána, který tuhle informaci bude mít v hlavě. Nikdy nemůžete vědět, co se stane. Vy budete mít hodně jiných starostí, než abyste pendloval s tankerem.“

„Máte samozřejmě pravdu, ale stačí to udržet nějakých deset let, než se vybuduje planetární obrana... Neměl byste u vás spolehlivého vysloužilého kapitána, který si už odpočinul a zase by rád do vesmíru?“

Altar si Adama zkoumavě měřil a přemýšlel nad tím, že tomu mladíkovi do toho podnikání možná kecá až moc. Na druhou stranu ale – mít v takovém podniku loajálního člověka nemusí být k zahození. Pomyslel totiž na starého přítele, který přesně odpovídal Adamovu popisu. Kdyby ale nastal nějaký problém, na žádost starého přítele, podpořenou slušnou sumičkou, by udělal jakýkoliv podraz. Hopsal mu přirostl k srdci, drží mu palce a rozhodně mu nechce nějak ublížit. Ale tohle by byl dobrý kompromis. Nahlas tedy řekl:

„Ano, vím o jednom takovém, co by s tím s největší pravděpodobností souhlasil... Ideální by bylo, kdyby byl přítomen hned od prvního testu – no jo, od čeho máme komunikační prostředky, že? Jerry, sežeň mi Johna Oldverze. Někde tu určitě bude!“

„Ano, je doma, pane. Spojuji.“

Dlouho to vyzvánělo, ale nakonec reproduktor zamručel:

„Kdo to ruší starého Oldverze v jeho sluji?“

Kapitán velmi dobře věděl, kdo volá. Ale zapnout obraz se ani nepokusil. Altar se bez problémů přizpůsobil a Adam jen zíral:

„Koukej zvednout tu svou línou prdel, Oldverzi, čeká tě práce!“

„To by muselo bejt něco s kosmem – pak se možná pohnu!“

„Přesně tak, je to něco s kosmem: potřebujeme spolehlivého a zkušeného kapitána pro tanker.“

„Na jak dlouho, pro jednu cestu se mi nevyplatí ani mejt!“

„Až do roztrhání těla, Johne.“

„Tak to je jiná. A odkdy? A kam?“

„Potřebujeme tě už v pondělí na testovací let... Zatím mezi Dorou a Hopsinkou.“

„Neznám. Někáká nová kolonie?“

„Ano, teprve ji stavíme. Později půjde o dopravu z Hopsinky na Ikárii... Majitel kolonie zaměstná tebe i tvou ženu, chce vás oba. Marii vesmír určitě chybí taky... Dám mu tvoje nacionále, jestli můžu?“

Reproduktor nemručel, ale jásal:

„Samozřejmě, ať se ozve... Mám spoustu času. Děkuji, příteli.“

„Není zač. Měj se, Johne. Pozdravuj Marii.“

„Nashle, generále.“

„Jerry, ukonči spojení,“ řekl Altar počítači a zase se soustředil na Adama, „Promiňte, právě jsem vám vnutil dalšího člověka. Marie je super technik přes motory, což v naší situaci není k zahození. A co vím, vždycky sloužili spolu na jedné lodi a neslyšel jsem o žádném problému se subordinací – doma velí ona, ale ve službě je zcela oddána svému kapitánovi. Také si myslím, že bude schopna se seznámit s novými motory a dokáže je vyladit nebo opravit. Budete spokojen, pane Hopsale.“

„Děkuji. Věřím vašemu obchodnímu čichu, pane, a také znalosti lidí. Vážím si vás a obdivuju vaše schopnosti, ale ujišťuju vás, že když budu mít jiný názor, že vám to řeknu.“

Na to Altar jen souhlasně přikývl a skromně se usmál.

+ + +

9. Kde lišky dávají dobrou noc

Amina přistála na Azerii. Nadlouho naposledy.

Eva ale hned oznámila požadavek na hovor. Než Adam zareagoval, spojení bylo navázáno a z obrazovky na něj hleděla starší, plnoštíhlá, notně zamračená žena a zvědavě si ho prohlížela.

„Dobrý den, já jsem...“

„Moment, já sám!“ zarazil ji Adam, protože mu dáma byla povědomá. Chvilí na ni jen koukal, ale pak se mu rozsvítilo:

„Vy jste šéfová Edity, vedoucí laboratoří KKM... Dobrý den. Doufám, že to není nějaký podobný průšvih, jako když jste volala minule.“

„Správně,“ přikývla dáma, „jmenuji se Zdena Plandová. Horší to asi nebude, možná je to úplně nepodstatné. Minule jsem vám volala na žádost Salachové, ale s událostmi jsem neměla nic společného. Tím chci říct, že tenhle hovor je čistě z mé iniciativy. To je důležité, protože budu pokračovat jen v případě, že mi slíbíte, že se o tom Salachová nedozví.“

„Nevím, jestli víte, co je Edita zač. Já to vím a máte moje slovo. Na mou duši, na psí uši, na kočičí svědomí...“

„Děkuji,“ zasmála se Zdena a dvacet let jí z obličeje zmizelo jak mávnutím kouzelného proutku. Na chvíli. Pak řekla vážným hlasem:

„Taky o ní něco vím. Při každé příležitosti o vás říkala ty nejhorší věci. Když toho už bylo příliš, začala jsem zjišťovat skutečnosti z vlastních zdrojů. Myslím, že jsem si udělala dobrou představu. A protože je dost odlišná od toho, co rozhlašovala Salachová, volám vám... Chci vám říct, že Salachová dala výpověď. Minulý měsíc předvedla na vedení takové tornádo, že odešla na dohodu.“

„Víte něco o tom, kam odešla?“

„Nevím, ale podle toho, co jsem nenápadně dostala z jejích kolegyň, bych řekla, že bude tak říkající na volné noze. Jestli rozumíte.“

„Ano, rozumím... Dalo se to čekat. Ale ta informace důležitá je – měl bych se začít mnohem častěji ohlížet. Mokrát vám děkuji... A co vy, madam? Proč jste tak smutná?“

„Zdám se vám snad... No, asi je na mně vidět, že mě to tady nebaví. Podělaná Azerie... Vlastně tu na mě všechno padá a lidi mě začínají pěkně...“

nedořekla, jako by se najednou probudila ze sna. „Nějak jsem se rozpovídala. Proč vám to říkám, stejně mi nepomůžete, máte svých problémů dost... A další jsem vám teď přidala.“

„Proč se nevrátíte na Zemi?“ Tohle už byla od Adama zcela vypočítavá otázka.

„Byla jsem vyhoštěna. V principu. Je to sice dlouho, ale pořád to platí... Po havárii v jisté chemičce jsem k tomu přišla jako slepý k houslím – moje vedoucí, buď jí země lehká, špatně odhadla situaci a bylo to. Nechtělo se mi dělat uklízečku jen proto, abych mohla žít na zaprděné planetě. Lidi v KKM se o nějaké moje potíže nezajímali, a jak vidíte, vypracovala jsem se na vedoucí... Ale práce s lidma je horší než práce s jedovatými chemikáliemi!“

„Jaký vlastně máte vystudovaný obor?“ zahájil Adam de facto nábor.

„Biochemii, konstrukce nových rostlinných druhů.“

„Ano, tomu možná bude rozumět personalista, ale já moc ne. Dokázala byste navrhnout a rozjet skleník, podobný těm na Azerii, a vypěstovat potravu pro stovku lidí? Jen s pomocí počítačů a robotů?“

„Dokázala... Co máte za lubem, pane Hopsale?“

„Jak moc máte Azerie a těch několika lidí plné zuby? Nabízím vám zamětnání a život dlouhodobě zcela mimo civilizaci – jak z pohledu počtu lidí, tak z pohledu vymožeností civilizace. Byla byste svým pánem, zpovídala byste se jen mně... Jídlo z automatů se dá vydržet jen chvíli!“

Zdena si Adama překvapeně prohlížela a nebyla schopna slova. Adam se usmál a klidně řekl:

„Víte vy co? Mám tu práci – budu stěhovat, uklízet, jednat s úřady. Nepředpokládám, že bych mohl odletět zítra, natož dnes. Navrhuji následující postup: dnes večer vás zvu na večeři v restauraci a tam probereme podrobnosti. Stejně bude trvat nejméně tři měsíce, než vás budu mít kde ubytovat. Chci tím říct, že mi dnes večer řeknete, jak jste se rozhodla, a řeknete-li ‘ano’, budete mít čas na řádnou výpověď. Souhlasíte?“

Zdena už se probrala a s nejistým úsměvem přikývla:

„Na osud nevěřím, na boží milost také ne. Večer mi prozradíte, kde je ten zakopaný pes,“ podívala se někam pod kameru a po chvíli pokračovala: „Poslala jsem vám své soukromé číslo. Končím tu ve čtyři, takže tak od pěti budu čekat jen na váš telefon.“

„To je ideální, předběžně jsem chtěl tu pátou navrhnout také. Uděláme to jednoduše – až budu hotov, tak vám zavolám a v restauraci se sejdeme půl hodiny od hovoru. Mám sice kosmickou loď, ale auto ne. Budete muset pěšky, madam – což vás snad neodradí,“ povzbudivě se usmál, „Na shledanou večer.“

„Domluveno, určitě přijdu. Přeji úspěšný den!“

* * *

Potom Adam zavolal do KKM technickému řediteli.

„Kozlov,“ zabručel telefon, ale vzápětí naskočili obraz, „No né, vy ještě žijete?“ Znělo to tak, že si Adam mohl vybrat, zda je ředitel nadšen Adamovou přítomností, nebo se netváří znechuceně jen ze slušnosti.

„Díky za optání, také vás rád vidím. Jsem zde, abych vyklidil byt a předal ho vlastníkům. Mohl bych vás požádat o zapůjčení dodávky a jednoho robota? Samozřejmě řádně zaplatím, jako vždy.“

„Ano, dalo se to čekat poté, co ta vaše planeta zmizela... Nic platit nemusíte, tohle je věc, kterou město svým obyvatelům poskytuje zdarma a nám to refunduje. Dodávka je sice volná, ale všichni roboti jsou právě zaneprázdněni...“

„Ale, pane Kozlove, já jsem neřekl, že to chci hned – chvíli bude trvat, než si sbalíme věci. Nemáme jich nijak závratné množství, ale nosit je v rukách na astroport...“

„Tak se dohodneme na zítřek ráno?“

„Ráno raději ne – až v deset, půjde-li to.“

„Dobře – v deset dodávka a dva roboti. Ještě něco?“

„Ano. Ještě jednou to samé na pátek, tentokrát pro slečnu Fairovou... Půjde to?“

„Půjde.“

„S dodávkou se pak vrátíme do dílen a přijdeme k vám vyřídit formality, především ukončit smlouvu o pronájmu a dohodnout vrácení kauce.“

„Na pátek to dám všechno připravit, na shledanou... Vidím, že jste stále spolu... Dobrý den, slečno,“ usmál se Kozlov a s kývnutím zrušil spojení.

„Kdo to byl?“ zeptala se vstupující Amanda.

„Technický ředitel dílen. Po Antóniovi.“

„Aha... Něco nového?“

„Ano. Hned po přistání volala vedoucí laboratoří z dílen a oznámila mi, že Edita dala výpověď a odstěhovala se z Azerie někam na Zemi... Řekl bych, že Nebojácné kočky mají nové velení – jak se dalo čekat. Musíme upozornit Hermanovy... A taky jsem s ředitelem domluvil dodávku a dva roboty na zítra a na pátek v deset. Do zítra stihneme sbalit můj byt, mám toho jen trochu. Ale od zítra budu muset spát u tebe,“ řekl významně, což Amanda kvitovala dlouhým polibkem.

„Jo, ještě jedna věc – někdy po páté máme pracovní večeři v restauraci. Uděláme pracovní pohovor s vedoucí laboratoří, jmenuje se Zdena Plandová. Říkala, že na Zemi je nežádoucí, tak bych jí odpustil, že není vdaná.“

„Co bude dělat?“

„Je přes biochemii, navrhne a zprovozní skleníky v Brumlanu. Přírodní jídlo bude velké personální plus. Pak budeme potřebovat i další pomocný personál: kuchaře, zahradníky...“

„... lékaře a lékárníky.“

„No ano, to taky bude sranda! Vůbec netuším, za jakých podmínek si člověk může koupit medicentrum. Prý je to velmi přísně sledovaná oblast.“

„Nechápu důvod. Řekla bych, že je to jen otázka ceny.“

„To asi ne. Ale pokusím se obstarat alespoň základní verzi zdravotnického robota, který k sobě živého lékaře mít stejně musí.“

* * *

Adam zavolal na vrakoviště. Vyzvánělo to dlouho, až začal mít strach, že se něco stalo. Nakonec to někdo zvedl. Neznámý hlas mu řekl:

„Vrakoviště. Copak bys rád?“

„Tady Hopsal, dej mi Trevora,“ spolkl Adam poznámku o tykání neznámým lidem, ale už slyšel Trevora, jak dotyčného odhání.

„Vrakoviště. Prosím.“

„Ahoj, Trevore. To tam máš brigádníky?“

„Zdravím, šéfe. Je to trochu složitější, rád bych to probral osobně. Přijdeš se na nás podívat? Tady je jinak všechno v pořádku.“

„Díky. Přijdu, ale až zítra odpoledne. Zatím se měj.“

* * *

Adam zavolal Zdeně před pátou a vzájemně se ujistili, že schůzka platí.

Číšník je posadil k objednanému stolu a vzápětí dorazila také Zdena. Byla Amandou překvapena, ale Adam prohlásil, že je to personalistka z Brumlanu, a nenechal Zdenu na pochybách, čeho se bude rozhovor týkat.

Číšník hned dorážel s jídelními lístky, tak si nejdřív museli objednat. Když spokojeně odešel s objednávkou, zeptala se Amanda na důvod opuštění Země.

Zdena chvíli váhala, zda se nesebrat a neodejít, ale došla k závěru, že když ne Hopsalovým, bude to muset vysvětlovat jiným. Zhluboka se nadechla a začala s bolestným výrazem vyprávět. Sama byla překvapena, jak moc ty vzpomínky bolí i po těch letech:

„Hned po škole jsem nastoupila do chemického závodu a pár let se kromě práce nedělo nic zvláštního. Pak k nám na oddělení přišlo mladé děvče po škole, ale neměla snadný život – naše šéfová si na ni zasedla a pořád ji šikanovala. Postupně jsem se stále častěji stavěla mezi ni a tu odborníci, která nám šéfovala, ale jako člověk nestála za nic. Jednoho smutného dne došlo k havárii, která měla za následek rozsáhlý požár. A naše šéfová z něj obvinila zase to děvče. Nechápu, jak k takovému závěru došla, ale měla pěnu u pusy a jako smyslů zbavená by snad to děvče uskrtila, kdybych neskočila mezi ně. Šéfová byla děsnej střízlík a po facce utekla s pláčem na špatnou stranu. Mě ale nenapadlo se tím vůbec zabývat. Popadla jsem to děvče a utíkala s ní na opačnou stranu... My jsme se zachránily, ale šéfová tam uhořela. Při vyšetřování se ukázalo, že šéfová byla šéfovou hlavně proto, že měla vlivného otce. Papínek mě dostal až k soudu. Chtěl i to děvče, ale já všechno vzala na sebe. Moc si z dalších událostí nepamatuju, do dneška to je jako sen. Soud došel k závěru, že smrt mé nadřízené je má vina. Podle médií

to málem vypadalo, že jsem ten požár založila já. Požadovali vězení jako za vraždu, ale můj obhájce přesvědčil soud o zabití z nedbalosti a pak dokonce dosáhl toho, že budu jen vyhoštěna na patnáct let. Matka toho šikanovaného děvčete byla uznalá a měla dostatečný vliv, abych neskončila někde v malé kolonii bez možnosti návratu, ale na Azerii⁶. Také mi zajistila místo v laboratořích dílen.“

Avšak ty informace, které by Adama nejvíce zajímaly, se nedozvěděl: že to utiskované děvče byla Edita Salachová a že tou vděčnou matkou byla Milie. Snad to lze Zdeně odpustit, protože ty nejpodstatnější informace neznala ani ona: bombu do podniku daly Nebojácné kočky a pracovní místo, které jí Milie dohodila, bylo volné proto, že jeden chemik měl týden před tím nehodu.

„Děkuji,“ přikývla Amanda, „ostatní až po jídle – už se to nese!“

Po jídle předložil Adam Zdeně svou nabídku. Zdena se na oplátku svěřila s představou hydroponických zahrad – bude-li dostatek vody. To Adam potvrdil, mají k dispozici celou ledovou planetu hned vedle. Na Adamovu žádost se Zdena zamyslela a odhadla velikost prostor, které budou třeba. To aby s nimi Lucien z Dory počítal při návrhu kolonie. Konečná dohoda zněla, že jakmile se začne kolonie stavět, dá Adam Zdeně vědět a ta podá v dílnách řádnou výpověď.

* * *

Už jste zažili balení věcí před stěhováním?

Jestli ještě ne, můžete se těšit! Když odcházíte od rodičů, stačí vám do každé ruky jeden kufr a velký batoh na zádech, ale když máte vlastní domácnost, máte mnohem více drobností – asi tak tisíckrát. A nelze to s lehkým srdcem přesypat ze šuplat do krabic či pytlů. Každá věc má svou historii, váží se k ní vzpomínky – a ze stěhování se stává běh na dlouhou trať.

Tohle Adam podcenil! Hodinu před příjezdem dodávky už začínal panikařit. Nakoukl do šuplíku, a když nehrozilo poškození, přesypal věci rovnou do krabice. Hlavně nevidět, co tam všechno je. Třídít to bude až na Hopsince. Stejně to ale dopadlo tak, že roboti odnášel krabice a pytle do dodávky, a Adam ještě balil věci z poslední skříně.

Pak ještě jednou všechno vzít do ruky a přestěhovat do Aminy. Potom se Adam s nimi svezl do města a šel k Amandě. Ta balit pořádně ani nezačala. Teď to šlo Adamovi lépe, když to nebyly jeho věci. O to náročnější však bylo ukládání do krabic: mělo to svá zvláštní pravidla, která Amanda za chodu vymýšlela a ladila.

Adam se v jejich množství začal ztrácet, a když Amanda přidala další pravidla pro popis krabic, vzdal to. Zvedl se z podlahy, narovnal si záda a prohlásil, že se jde na oběd. Amandě se od rozdělané práce nechtělo, ale nakonec uznala, že to je nadlouho a že kvůli stěhování nemusí umřít hladu.

Z oběda zašli na radnici, popovídali si se starostou a Amanda dala

6 Azerie byla prodloužením Země, epidemiologické nebezpečí zde bylo nulové!

okamžitou výpověď. Pak nakoukla do každých dveří a se všemi se rozloučila. Z radnice ještě vyrazili na vrakoviště, aby zaměstnanci neztratili pocit, že mají nad sebou pevnou ruku.

* * *

Jen prošli brankou, byli zaznamenaní. Řítilo se k nim jakési vlasaté individuum a už z dálky je informovalo, že tam nemají co dělat a jestli zase rychle nevycouvají, přetáhne je tou trubkou, co zrovna odmontoval. Ale Eman zařval:

„Bufo! Buď hodný, vždyť je to šéf!“

Buř byl kousek od Adama a jeho chvilkové zmatení bylo dobře patrné. Pak se ovšem srazil axon s axonem a Buřova tvář se rozjasnila. Přiskočil k Adamovi s nataženou rukou a s úsměvem od ucha k uchu hlásil:

„Tak to seš ty, co nám včera telefonoval! Jsem Buř, tvůj zaměstnanec.“

„Ahoj, já jsem Adam.“

Buř Amandu ignoroval, naklonil se a podíval se za Adama, a než mu v tom mohl blížící se Trevor zabránit, prohlásil:

„Žádné mimozemšťany nevidím!“ a zamračil se, protože to bylo v rozporu s tím, co mu Trevor s Emanem vyprávěli. Ale Trevor už byl u nich a vzal jemně Buřa za ramena a mírně řekl:

„Bufo, neřeš to a běž, prosím tě, dodělat ten konvertor.“

„Dobrý den, madam. Nazdar, šéfe,“ přivítal je Trevor, když vyprovodil Buřa pohledem, „pojdte do buňky... Nebo si to tu chcete, madam, prohlédnout? Eman vás tu provede.“

Amanda si s Adamem vyměnila pohled a souhlasila. Tak Trevor zavolal na Emanu, nechali ji tam stát a zavřeli se v kanceláři. Trevor spustil sám:

„Je to bratr mé spolužačky ze střední, Adame. Všem tyká a není žádný mistr komunikace. Má problémy s obecnou pamětí, ale občas má světlé chvíle. Ale je šikovný a pohybovou paměť má vynikající. Nasadil jsem ho na klimatizace a už druhý den mu to šlo rychleji, než mně s mou praxí.“

„Jak jsi k němu přišel?“

„Po tvém útěku se tu skutečně objevilo několik zvědavců. Chvilí obcházeli kolem, ale dovnitř nevlezli. Tak jsme je ignorovali a oni zase odešli. Pak se tu objevil Buř. Přišel ale z druhé strany, po písku. Chvilí bloumal podél plotu. Když nenašel žádná vrata, přehodil batoh přes plot a s hlasitým nadáváním ho přešel. Pozorovali jsme ho a mysleli si, že je to nějaký dobrodruh – a pak to šlo strašně rychle. Přišel k nám, stáli jsme s Emanem jak dva solné sloupky, a naprosto klidně, jako by právě nepřešel skoro třímetrový plot se mě zeptal, jestli by tu nebyla nějaká práce... Chvilí trvalo, než našel doklady, ale pak se mi rozsvítilo a já ho vzal... Můžeš ho přijmout? Je to hodný kluk a neměl to v životě jednoduché. Ale víš dobře, jak je s mým humanitárním citěním. Věř mi, je to pracant!“

„Když si ho ohlídáte, proč ne. Ale je to na tobě.“

„Díky, šéfe.“

„Moc mi neděkuj, je to trochu jinak,“ usmál se Adam a rozbalil na stole lesklou ruličku, letným pohybem ji uhladil, prstem otevřel připravený dokument a přistrčil epap k Trevorovi, „Ode dne, kdy jsem odletěl na Hopsinku, jsi se stal výkonným vedoucím vrakoviště. Budeš mít o něco vyšší plat a dostaneš plné moci – včetně přijímání nových lidí. Nebo propuštění... Také ti od toho data doplatím rozdíl ve mzdě... Doufám, že nejsi proti?!“

„Nebojím se toho, Adame. Zvládnou to.“

„Zkopíruj si to a do pátku prostuduj. V pátek v deset odstěhujeme Amandu, v jedenáct budu u Kozlova, protože mi dílny musí vrátit peníze, co jsem jim za byt složil, takže něco před dvanáctou jsem tu. Stěhujeme se na Doru... Ještě mi dovol jednu radu: jste s Emanem dobří kamarádi. Jestli chceš, aby to tak zůstalo, neříkej mu, kolik máš!“

„Dal bych si bacha i bez tvé rady. Ale díky... Takže zprávy mám adresovat na jakou adresu?“

„Je to součástí smlouvy, protože bych rád od tebe dostával informace pravidelně. Sice se čtyřdenním zpožděním, ale to se nedá nic dělat.“

„Jak jsi na tu hodnotu přišel?“

„Jednoduše: napíšeš e-mail ve středu ráno, v noci ho kurýr doveze na Zemi a Dora má tří denní aktualizaci – v nejhorším případě tedy čtyři dny.“

„Aha... Ještě něco – když jsi zmínil toho Kozlova: byl tu dvakrát, vždycky se ptal po tobě, krátce se zajímal o to, jak stíháme a jestli nemáme nějaké nápady pro dílny. Ale mezi řečí mi vyplynulo, že má dílen, generálního i jeho dcery plné zuby. Kdyby se ti hodil a byl bys ochoten ho zaplatit, myslím, že by byl dobrou volbou.“

„Díky, Trevore, povedu to v patrnosti... Kde je ta Amanda, už museli obejít vrakoviště třikrát!“

Trevor se zvedl, podíval se průhlednou částí dveří mezi hromady šrotu a hned mu to bylo jasné:

„No jo, Eman vypráví Amandě své vtipy.“

„Sakra, ještě mi ji zkazí!“ vyděsil se Adam a v mžiku byl z kanceláře venku.

+ + +

10. Wynn Lucien

Když si Adam uvědomil, co je po přeletu čeká, zhrozil se a hned, jak se vynořili ze subprostoru, volal Doru o pomoc:

„Dobrý den, pane Newmane, můžete nám půjčit několik robotů? Pěkně prosím, jsme naložení až po střechu!“

Museli si na odpověď počkat, ale nakonec dorazila:

„Vítejte. Ano. Lokran to zařídí.“

Altarův zástupce 'to' skutečně zařídil: ještě trysky raketových motorů ani nevychladly, a do hangáru vjel elektrický vozík na přepravu nákladů, zastavil tři metry od Aminy a robot se zahlásil Adamovi, který čekal u schůdků.

„Tak ty jsi 'několik'?“

„Pan Lokran usoudil, že vozík je důležitější než další ruce.“

„Aha... jsem rád i za tebe. Dobrá, jdeme na to!“

* * *

V sobotu ráno, hned po snídani, zavolal Adam Luciena a domluvil si návštěvu na devátou. Když Adam vešel do obýváku, Lucien se postavil na jednu nohu, levačkou se přidržoval křesla a pravou podal Adamovi se slovy:

„Dovolím si tě považovat za přítele. Jen málo lidí v mém životě mi bylo ochotno pomoci, když jsem to potřeboval. Děkuji ti, příteli.“

Adam opětoval silný stisk ruky a pak pomohl Lucienovi sednout. Sám se posadil na židli k terminálu, protože Lucien už měl připravené nějaké vizualizace.

„Myslím, že to s tím vděkem přeháníš, Luciene. Důvěřuji Altarovi a ten tě zná dost dlouho. A co se týče peněz, tak to nakonec stejně zaplatíš ty sám... respektive,“ usmál se, „odpracuješ si to.“

„Peníze jsou jedna věc – jsem hrdý na to, že své zdraví zaplatím ze svého. Ale důležitý je také přístup, způsob jednání. Příležitost, poskytnutí možností... Vážím si toho stejně jako práce, kterou jsi mi dal.“

„Tvé přátelství mě těší, ale stejně ti nic neodpustím. Pusťme se do práce!“

„Dobře. Podle specifikace, kterou jsi mi poslal, jsem připravil zatím hrubý návrh a s Jerryem jsem připravil vizualizaci. Když se ti nebude něco líbit nebo tě napadnou nějaké souvislosti, hned se ozvi. Zastavíme to a já si budu dělat poznámky. Udělám to stejně – taky mám nějaké otázky... Jerry, pusť

vizualizaci Hop nula jedna. Pomalu.“

Obraz klesal z hranic jedovaté atmosféry, aby bylo zřejmé geografické umístění. Lucien vysvětloval:

„Jako referenční beru břeh moře, od něj se bude Brumlan rozšiřovat směrem na západ. Tady budou technologické celky a nádrže. Počítám s případným rozšiřováním a nechávám prostor u břehu... Stop, Jerry... Nikdy nemůžeš říct, Adame, že v budoucnu nedojde k nějakému zpracování na místě – třeba se ukáže, že lze použít deriváty Sirupu na něco jiného. Proto jsou další stavby, vlastní Brumlan, až dvě stě metrů od břehu. Další technologie se bude budovat vlevo nebo vpravo kolem moře... Jerry, leť od moře... Ještě pomaleji, ať to Adam vidí. Zastav nad břehem a zobraz potrubí.“

Stavba neoplývala detaily, ale to nevadilo. Ostatně na konkrétní technologii byl ještě čas. Obraz se na minutku stal schematickým a byla vidět trojice sacích potrubí s opravdu velkým průměrem.

„Nebylo by jednodušší vést to potrubí na povrchu?“

„Bylo, ale snažil jsem se splnit také tvoje bezpečnostní požadavky: proč budovat nějaké kryty, když nejjednodušší je nechat roury pod povrchem, hluboko ve skále?“

Adam s úsměvem přikývl a Lucien pokračoval:

„ADN je dost daleko od břehu. To je dobře, protože musí existovat určitá bezpečnostní mezera od technologie, která by mohla hořet, explodovat nebo jen zatopit jeho uložení. Například chemická laboratoř či laboratoře jsou projektovány v technologické zóně. Takže ADN nikam přesouvat nebudeme, do toho volného prostoru jsem umístil pracovny a sklady – čím blíže k městské inteligenci, tím méně nebezpečné materiály a činnosti. Už jsi, Adame, řešil předělání NSH na centrální inteligenci Brumlanu?“

„Ne. Až bude hotovo a ADN bude v tlakových prostorách, dotáhnu tam experty. Hlavně musí být připravené kabelové kanály všemi směry.“

„Počkej – ty si myslíš, že počítač zůstane ve zničeném hvězdoletu?“

„Jasně... Proč ne?“ zareagoval na Lucienův zhrožený výraz.

„Počítačové experty by ti určitě vysvětlili problémy, které by nastaly s jeho integrací. Už to, že chceš předělat nervový systém hvězdoletu na městský počítač, je neobvyklé! Já jen vím, že to není dobrý nápad, protože počítač je v lodi, co se týče ochrany a podpory, jako v bavlince. Ale v poškozeném hvězdoletu může být tisíce skrytých závad, které ohrožují jeho existenci. Třeba hned zítra. Navíc je hvězdolet uprostřed města dost nebezpečná věc: motory, nádrže se zbytky paliv, subprostorový generátor a spousta dalšího. To všechno ohrožuje podnikání, kolonii i lidi. A stoprocentní dekontaminace bude skoro jistě dražší než speciální lůžko, chráněné proti zemětřesení a desítky dalších nebezpečí! Něco takového bych nenavrhl ani v deliriu! Přece nech...“

Adam pozoroval Lucienovo rozhořčení se zájmem, protože bylo vidět, že se už dostalo mimo vědomou kontrolu. Gestem Luciena zadržel a s úsměvem a klidným hlasem řekl:

„Děkuji ti, Luciene, že ti to není jedno a že ani pod tlakem vděčnosti a loajálnosti neváháš korigovat mé blbé nápady.“

Lucien okamžitě vychladl a pojal podezření:

„Ty mě testuješ???“

„Ne. Skutečně jsem si myslel, že z hvězdoletu jen vymontujeme motory a jednoduše ho obestavíme... No, test to byl dobrý, ale otestoval ses sám!“

„Aha... Vážně bys hned při další návštěvě Země měl kontaktovat výrobce a domluvit si expertní tým. Ale pro vybudování jeho lůžka bude potřeba těžká technika, kterou zahrnu do plánu stavby. Je hloupé, aby se tam tahala technika a lidi a na stavbu kolonie později znovu. Udělá se to najednou. Jen se upraví harmonogram prací tak, aby se tam řekněme týden těm expertům nemotali. Hmm... v tu dobu ale budou muset být hotové veškeré zemní práce, aby se minimalizovaly otřesy během přesunu NSH. Sice je ta skála víceméně všude stejná a porézní, ale otřesům nezabráníš... To bude blázinec, takhle sladit práce... Taky si, Adame, musíš uvědomit, že kolem lůžka zůstane gravitace Hopsinky.“

„Moment, tohle mi není jasné. Sice jsi něco takového sliboval, ale netuším, jak to uděláš, aby měla kolonie gravitaci blízkou pozemské a nádrže se Sirupem skoro nulovou... Antigravitace možná existuje, ale mimozemšťany žádat o pomoc v žádném případě nechci.“

„Ty taky něco nevíš?“ podivil se Lucien, ale hned se usmál a své prohlášení zmínil, „Promiň, nemyslel jsem to zle, zatím jsi do všeho mluvil s přehledem... Povedlo se to pozemšťanům teprve nedávno: zvládli komerční tvorbu stabilního degenerovaného neutronového plynu, tedy hmoty neutronových hvězd. Základní deska kolonie bude obsahovat tenkou neutronovou vrstvu, která bude přidávat ke gravitaci Hopsinky čtyři desetiny g. Vrstva může být libovolně tvarovaná ve všech třech rozměrech, takže kolem lůžka CI nebo některých technologií nebude a tím tam zůstane gravitace Hopsinky. Mám také v plánu vytvořit prostor se zvýšenou gravitací: jednak pro pár pokojů pro hosty, jednak pro speciální posilovnu. To kdyby ses chtěl vydat na planety s nadpozemskou přitažlivostí.“

„Dobře, to bych chápal – ale jak uděláš prostory s Měsíční přitažlivostí?“

„Vážně velice jednoduše: budou v hloubce, *pod* neutronovou vrstvou! Antigravitace asi neexistuje, ale silové působení se skládá stejně jako u jiných polí. Když budeš mít vrstvu nad hlavou, bude se přitažlivost vrstvy od přitažlivosti Hopsinky odčítat. Kolem nádrží na Sirup zbuduje pár desetin, ale pod silnější vrstvou bude beztlížný stav nebo bude možné chodit po stropě. Proto pod vrstvou, kde na povrchu bude posilovna s odstupňovanou gravitací, bude centrum s gravitací sníženou nebo zápornou – pro výcvik, trénink a samozřejmě pro zábavu.“

„Nejsem proti, ale pomysleme také na praktické věci: v prostorách nad i pod vrstvou navrhni také zajištěné prostory. Chci říct vězení. Stačí po jedné cele. Také nezapomeň na pár cel v normální gravitaci.“

„To už jsem udělal,“ přikývl Lucien, „Jerry, zachovej schematické zobrazení a pokračuj v pomalém letu... Jak jsem říkal, tohle žluté jsou různé sklady. Takhle to vypadá jako pevné, ale celý prostor bude modulární. Stůj, Jerry! Systém variabilních skladů není můj, ale zakoupíme sériově vyráběný systém

pro stavby v kosmu. Důležité je, že kromě variabilního objemu lze volbou typu příčky tvořit normální a hermetické prostory.“

„Výborně, Luciene. Zním ten systém a naprosto ho schvaluji. Pokračuj.“

„Tehle zelený prostor bude vyhrazen městskému počítači, a jak už jsem říkal, zůstane tam normální přitažlivost Hopsinky. Koukal jsem se na doporučení několik výrobců městského systému a v zásadě se neliší: snížená gravitace dělá systémům dobře, ale neměla by být menší než čtyři desetiny g, aby se daly provádět kontroly a opravy lidmi a také kvůli některým kvantovým modulům. Ty tam mít sice nebudeme, ale nikdy neříkej nikdy, že?“

„Proč je ten prostor tak velký?“

„Máš pravdu, ale chtěl jsi návrh na dalších třicet let. V zásadě máš dvě možnosti: buď budeš rozšiřovat Brumlan a jednou budeš potřebovat silnější městský systém, nebo budeš budovat další města s jejich vlastní CI. Pokouším se navrhnout kompromis: Brumlan jako hlavní město se bude rozšiřovat, dokud to půjde – lůžko pro ADN uděláme rovnou dvoukomorové, cena se příliš lišit nebude. Alespoň bude kam přidat za deset let rozšíření městského systému. Pro další orbitální výtahy pak budeme kolem rovníku budovat samostatná města, dostatečně vzdálená od Brumlanu... Ovšem pak nás čeká vybudovat spojení mezi nimi.“

„Vím, že toho chci hodně, Luciene, ale prozradím ti, že na návrh orbitálního výtahu budeš mít o něco více času. Včera mi Altar oznámil, že vyřešil problém s plněním nádrží tankeru pomocí raketového nosiče, který si od KOPRETINY na oběžné dráze převezme nádrž, přistane s ní a po naplnění ji zase vynese na oběžnou dráhu. Takhle poletí šestkrát. Spočítali jsme, že KOPRETINU naplní za čtyři dny. Hlavně na protesty už je pozdě: tanker je upraven, jeden nosič je připraven, druhý se staví. Bude můj první zákazník a jeho dílny začnou od příštího týdne předělávat hvězdolety na spalování Sirupu – nejdřív obětuje pár svých, pak pro cestovku XMKT, potom přátelům a jejich přátelům. Pozitíí provedeme zkušební let! Představ si to: nenastanou-li nějaké komplikace, už ve čtvrtek poprvé vyrazí KOPRETINA pro náklad!“

„Nějak mi to neseď – proč až ve čtvrtek?“

„Protože do středy se budou kontrolovat a případně opravovat podzemní nádrže, co jsou ve východních horách a hodně let už se nepoužívají. Také se musí upravit ten plácek na náhorní plošině pro přistání nosiče s plnou nádrží, protože vykládat se bude stejně jako na Hopsince. A do osmi dnů se doladí řídicí systém a budou tam přistávat hvězdolety k natankování. Prý než se vybuduje potrubí k hlavnímu astroportu... To mi řekni, znáš Altara už dlouho – není to cvok?!“

„Já vás slyším!“ ozval se počítač kolonie.

„Však ty jsi taky něco extra, Jerry – děláš si doufám srandu? Nebudeš panu Newmanovi žalovat?“

„Samozřejmě ne, pane.“

Jerry nelhal. Ale na Doře byl ještě další počítač, který slyšel vše, co Jerry. Kontroloval Jerryho rozhodnutí a neustále vyhodnocoval nebezpečné projevy

obyvatel a návštěvníků kolonie.

„Je cvok... Ale asi ne větší než ty, Adame.“

„Něco na tom bude... Možná se mu zdálo, že postupuju moc pomalu. Tak mi přišlápl plyn... Ale jsem mu vděčný – kolonie a budoucí obchod ve velkém tak bude mnohem reálnější, protože Hopsinka si konečně začne na sebe vydělávat. Vlastně ne na sebe, ale na svou a mou budoucnost.“

„Adame, nějak jsme se zakecali... Dokončíme tu vizualizaci, už toho moc nezbyvá.“

„Takže,“ spustil Lucien, když Adam přikývl, „prostor je tak velký, protože lůžko bude dvoukomorové pro rozšíření nebo modernizaci městské inteligence. V zásadě počítám s tím, že za těch deset let se schopnosti počítačů znásobí při zachování velikosti, a pak bude výhodné připravovat nový systém bez přerušení činnosti toho stávajícího.“

Také na druhou stranu od městského počítače jsou provozní prostory: sklady potravin s různou teplotou, dvě kuchyně, dvě prádelny a tak dále. Tam také budou hydroponické zahrady. Každý prostor pro daný účel je kombinací pevného rozmístění a variabilní stavebnice, o které jsem mluvil na začátku. Opět platí, že konstruktéři stavebnice počítají s rozvody vody či elektřiny, nezapomínají na transport splašků a pevného odpadu. Ta... hmm... dáma z Azerie bude mít spoustu možností, jak svou Semiramidinu zahradu rozvrhnout.

Nalevo od CI pak budou prostory pro sport a zábavu: chceš tu mít rodiny s dětmi – takže bazén, tělocvičnu a prostory pro různé zájmové kroužky taky potřebujeme! Prostory se zvýšenou a sníženou gravitací jsme už probírali...“

„Zadrž, Luciene, tady došlo asi k nedorozumění! Ano, budou tady sezdané páry, ale bez dětí. V pracovní smlouvě bude stanoveno, že tři roky musí s početím počkat, jinak je odvezeme zpátky na Zem. Nevidím problém v tom, že jim budeme platit antikoncepci. Takže první děti se tu neobjeví dřív než za tři roky. V té době už musí kolonie fungovat, všechny systémy, i ty sociální, se musí ustálit.“

Je těžké si to připustit, ale mohou se objevit problémy, které nebudeme schopni zvládnout, a pak to tady odpískáme. Odvezeme lidi zpátky na Zem. Ale když všechno klapne, začneme postupně budovat dětskou infrastrukturu: od porodních sálů přes školky až ke školám. Ale pěkně postupně, jak nám budou děti vyrůstat. Je ale už teď třeba si to promyslet a vynechávat pro budoucí rozšíření prostor.

Uvažuj takhle: navrhneš komplex buněk pro dva a k nim tělocvičnu, bazén a ošetřovnu. Vynecháš prostor pro druhý takový komplex. Pak navrhneš komplex rodinných buněk a k němu velkou tělocvičnu, velký bazén a nemocnici. Budoucí rodiče pak přestěhujeme do větších prostor. Tenhle komplex ale stavět začneme až za dva tři roky. Nebo třeba nikdy.“

„Uvědomuješ si tu šíří problému? Návrhu, stavby a v budoucnu také uřízení kolonie? Už třeba jen to, že dobudování uzavřeného prostoru je složitější – musíš to tisknout po částech a na místě to smontovat.“

„Dokonale, Luciene. Proto jsem rád, že jsi tady ty a doplníš věci, na které

já zapomenu, nebo umravníš mé šílené nápady – anebo třeba opravíš chyby. Pro tebe tvořím mantinely zase já. Vždy musíme vycházet z toho, že oba chceme funkční kolonii s minimem problémů a snažíme se dostat k cíli, že máme oba stejný zájem. Chci tím říct, že moje kritika tě nesmí rozházet. Platí to i na mě... Jako kontrola by to mělo stačit – že se oba zblázníme ve stejnou chvíli, je málo pravděpodobné.“

„Koncept je mi jasný. Budu nad ním přemýšlet, až se budu válet v posteli. Však my to dohromady dáme!“

„Dobře, jen mi ještě řekni, kdy půjdeš na tu operaci.“

„V pondělí... Pozítří nastupuju, operace v úterý v deset.“

„Držím ti palce, ať je to bez komplikací... A kdy budeš pokračovat v práci?“

„Říkali, že mě vyhodí v pátek nebo v sobotu... Tři čtyři dny.“

+ + +

11. Kopretiny také létají

Adam se domluvil s kapitánem Oldverzem na odpolední schůzce. Amanda věnovala zkrášlovacím činnostem hodně času a Adam pak mohl na té víle oči nechat.

Byt byl standardní, ale zajímavě vyzdobené obrazy s kosmickými motivy a kombinací umělých a živých květin. Ženská ruka tu byla dobře patrná. Autorka výzdoby je přivítala a vedla do obývacího pokoje.

V ústrety jim vyšel statný, prošedivělý muž a podával jim ruku. Adam si hned vzpomněl na Pelikána⁷, ten by také byl dokonalým kapitánem zaoceánského parníku jak z filmu pro pamětníky.

Podle hlasu a jednání Adam soudil na vyhořelého shrbeného opilce a měl z jeho použití trochu obavy, ale kapitán ho překvapil. Oblékl si na setkání parádní uniformu důstojníků Dory, byl oholen a na jeho mohutném kníru bylo vidět, že se o něj stará. Pohyboval se vzpřímeně a svižně, pohled měl živý a stisk ruky odpovídal jeho konstituci. Ale i naživo mružel po medvědímu způsobu jako v telefonu.

Ani jeho žena neodpovídala představě. Byla hubená a velmi vysoká. Světlé dlouhé vlasy měla sepnuté do copu. Neustále se usmívala, mluvila rychle, ale zřetelně. Při pohybu se krčila, zřejmě špatné zkušenosti s přílišnou výškou, a připomínala nejistou myšku, což bylo v rozporu s tím, jak ji Altar popsal.

Manželé je usadili do křesel a sami se posadili na gauč. Z toho, jak si sedli, bylo zřejmé, že se i po letech soužití stále radují z přítomnosti druhého, a nikdo nemohl pochybovat, že patří k sobě.

„Pane Oldverzi, pan Newman mi toho na vás prozradil hodně,“ začal Adam, „Byl to takový soupis dlouhých let úspěšného velení, svědčící kromě jiného i o jeho skvělé paměti. Také o vás, madam, pěl samou chválu a tvrdil, že jste tým, který by byla škoda rozdělit. Mám s sebou pracovní smlouvu pro vás oba, ale protože jsem v neobvyklé situaci, jsou také moje požadavky neobvyklé a třeba s nimi nebudete souhlasit – například s tím, že až se kolonie postaví, přestěhujete se na Hopsinku. Smlouvu si tedy přečtete teď hned a já vám k tomu poskytnu vysvětlení,“ podal dvojici epap s otevřeným dokumentem, „není dlouhá, ale jsou tam všechny podmínky, na kterých se

7 Kpt. Pelikán velel Xavierovu výletnímu hvězdoletu Hvězdný racek, který Adam v předchozím příběhu u Azerie zachraňoval.

musíme shodnout. Čtete, prosím, já se zatím budu kochat vaší květinovou výzdobou, madam.“

Manželé Oldverzovi se na sebe podívali a začali se smát.

„Pane Hopsale,“ řekla Marie jeho údivu, „ve skutečnosti je to práce mého muže. V důchodu si vzpomněl, že kdysi studoval dekorativní umění a zase se k němu vrátil. Už jsme se s kosmem dávno rozloučili.“

„Žít jen ve vzpomínkách na dobu, kdy jsem byl užitečný, je vstupenka do nebe,“ zamručel John a zdálo se, že je mu to nepříjemné. Však si také myslel, že právě v Adamových očích spadl na samé dno respektu a on si jeho přijetí ještě hodně dobře rozmyslí...

* * *

Adam jenom žasl, kdo a co se přemísťuje na palubu tankeru. Z orbitálního ostrova se dovnitř hrnuly proudy techniky, která se buď přesouvala sama nebo byla nesena jedním nebo dvěma roboty. Sem tam se vyskytl i nějaký člověk.

Byly dvě hodiny odpoledne, většina té techniky se na ostrov přesouvala od soboty, lidé se vydali na cestu včera odpoledne. Na orbitálním ostrově poobědvali a teď rozmísťovali své pozorovatele na nejroztodivnější místa ve hvězdoletu.

Adam před půl hodinou odstartoval s Aminou a před pár minutami přirazil k ostrovu. Teď pozoroval organizovaný blázninec. Ale brzy přišel na to, že když bude čekat, až se přestanou u výtahu tvořit hloučky, bude tu stát hodně dlouho.

S omluvami se proto protáhl shlukem čekajících a debatujících vědců až do první řady. Všichni věděli, kdo je, tak ani moc neprotestovali. Když prázdná nákladní zdviž otevřela své dveře, byl nemilosrdně natlačen dovnitř, a než se nadál, byl na palubě svého nového stroje.

KOPRETINA byl čtyřicet metrů dlouhý tanker, který při čelním pohledu skutečně tak vypadal: velký středový válec byl obklopen šesti velkými a šesti malými válci; uprostřed byly prostory pro posádku, řídicí systémy lodi a sklady. Velké válce, s průměrem deset metrů, sloužily pro náklad, malé válce obsahovaly palivo pro tanker.

Když se tahle loď v minulém století navrhovala, nebyly standardy tak ustálené a inženýři se mohli vyřádit. Projevilo se to tak, že středový válec měl dvě shodné strojovny a stejně výkonné motory na obou koncích. Čtyři nestejně vysoká i široká podlaží byla orientována podélně, tj. každé podlaží sahalo od strojovny ke strojovně.

Nulté podlaží bylo vysoké necelé dva metry a kromě jiné technologie také obsahovalo čtyři gravitační generátory. Při tankování a překládce poskytl gravitaci generátor kosmického ostrova a generátory lodi běžely na volnoběh. V prvním podlaží byl 'integrován dopravní systém', zkráceně nazývaný vozík. Jak jinak označit kabinu výtahu, co vlastně jezdí po podlaze?

Na palubu vedl jen jediný vstup, umístěný skoro uprostřed délky lodi.

Odtud vedla zdviž skrz malou nádrž a nultou palubu středového válce na palubu jedna. Adam přestoupil ze zdviže do vozíku s pár vědci a dvěma roboty a jel doleva – pilotní kabina, můstek, byl na KOPRETINĚ jen jeden. Jak se vozík pohyboval nad generátory tankeru, které běžely na volnoběh, sčítala se jejich pole tvaru koule s polem ostrova a Adam se proměnlivou gravitací dobře bavil.

U vstupu do levé strojovny se vědci a roboti rozprchli, Adam přestoupil do interního výtahu a vyjel do druhého patra. Vystoupil do prostorné chodby. I zde vládl mumraj, ale již s nízkou intenzitou.

„Pojďte dál, pane Hopsale,“ ozval se z příšeří můstku bručivý hlas kapitána Oldverze, který tady tomu velel. Nebo se o to alespoň snažil.

Adam opatrně vstoupil do prostorné řídicí místnosti. Byla narvaná k prasknutí vědci s různými přístroji – od nějaké kapesní hračky až po stolní analyzátoři. Dva, u každého pultu pilota jeden.

Oldverz stál před hlavní obrazovkou a dlouze Adama pozoroval. V přítmí jeho výraz Adam moc neviděl, ale měl poměrně jasnou představu, co se mu honí hlavou. První den v nové práci, v neznámé lodi a po dvouleté pauze. Bude mít zaměstnavatele neznámých vlastností a názorů šest hodin za zády. Bude to první let stroje po více než třiceti letech na odkladišti, po generálce a s neodzkoušenými úpravami.

„Neměl byste být raději v jiné lodi?“ učinil Oldverz pokus zbavit se ho.

„Kapitáne, moje přítomnost je vhodná z tisíce různých příčin, ale dohled nad vámi mezi nimi není! NSH si všechno urdí sám, ale kdyby došlo k průšvih, něco jako že se po subprostorovém skoku ocitneme někde jinde, nebudou nám k užítku Altarovi záchranáři, kteří budou čekat v místě plánovaného vymoření, nebyl bych vám nic platný ani já v jiné lodi. Nemáte zatím žádného pilota ani navigátora, zastanu ale obojí – mám pilotní průkaz třídy Á typu PT, ten nejvyšší. Největším nebezpečím pak bude tahle horda,“ máchl Adam pravačkou do prostoru, „hned jak dostane hlad. A nemusíte se obávat, že vám do toho budu kecat. Když bude, nedejbože, třeba, podřídím se vašim rozkazům.“

Adam se usmál, přestože nebylo jisté, že to Oldverz uvidí, a šel si sednout do křesla pilota na pravé straně.

„S dovolením,“ řekl technikovi, který se v něm rozvaloval s přenosným počítačem na klíně, „klidně se posadte na podlahu, dneska se to smí.“

* * *

Situace se postupně zklidňovala, až všichni byli na svých místech. Nebo si to alespoň mysleli.

Ozvala se Marie ze strojovny a hlásila, že tam je všechno připraveno. NSH potvrdil hermetičnost lodi a tvrdil, že neví o žádné závadě. Oldverz stál uprostřed můstku a ze samé nervozity se mu zdálo, že má obě nohy v betonu. Momentálně by si nedokázal ani sednout.

„Povolují start,“ přikázal a mračil se na hodnoty různých ukazatelů na

hlavní obrazovce. Všechno bylo zelené, ale on si dobře všiml, že silové pole nabíhalo pomalu.

KOPRETINA se vydala na svou první cestu po jednatřiceti letech chátřání. Nádrže byly prázdné a tanker, lehčí o tisíce tun, zrychloval jako divý.

„Základní hodnoty v normě,“ hlásil NSH, přestože to z ukazatelů bylo zřejmé, „Vstup do subprostoru za osmdesát dva sekund.“

Až teď se Oldverz posadil. Adam byl s výkonem lodi spokojen. Až budou nádrže naplněné, bude ke vstupu do subprostoru potřeba mnohonásobně více času: minimálně osmnáct minut. I když se uvidí, co s tím udělá použití Sirupu v motorech.

O čtyřicet sekund později se KOPRETINA vzdálila mimo ochranou zónu Dory a NSH přepnul na subprostorové motory. Pár ukazatelů z obrazovky zmizelo, jiné se objevily, ale stále bylo vše zelené. Než se kdo nadál, vstoupil tanker do subprostoru. Lehounce jako do vaty.

Na jásání byl ale čas – ještě se z něj musí vrátit!

* * *

KOPRETINA byla zpět nad Dorou. Všechno šlapalo jako hodinky, sami vědci byli spokojeni. Testy však ještě neskončily, zatím bylo vše standardní. Největší nejistotou byl nově postavený nosič.

„Nosič odstartoval před osmi minutami, setkání za sto třicet sekund,“ hlásil NSH a ve výřezu hlavní obrazovky byla vidět podivná příhradová konstrukce se šesti nohami, stejně široká jako vysoká, jak se na plamenech raketových motorů zvedá z povrchu a nezátížená rychle stoupá do kosmu.

Mnoho let opuštěný astroport na náhorní plošině v horách, třicet kilometrů od kolonie, který se zatím nikdo nenamáhal pojmenovat, minulý týden ožil. Pár lidí začalo probouzet a kontrolovat komplex, stokrát víc robotů se rozprchlo zkontrolovat gigantické nádrže pod povrchem.

Zde v horách Altar vybuduje čerpací stanici na Sirup. Když bude všechno fungovat podle předpokladů, začne se budovat potrubí, aby přilétající hvězdolety, časem i ty cizí, mohly tankovat přímo na astroportu kolonie.

Práce na opravách povrchu a techniky astroportu ještě probíhaly, ale přistání a start nosiče s nádrží se už provést mohl. Nosič stoupal na synchronní orbitu a NSH tankeru hlásil:

„Nosič v normě... Připravte se na beztlákový stav za deset sekund...“

Aby se usnadnilo odpojení nádrže od tankeru, přešly generátory umělé tíže na volnoběh. Nikde na lodi ale nezůstaly předměty úplně bez tíže, generátory stále vytvářely osm procent gé. Člověk pořád tak nějak podvědomě vnímal směr a sám od sebe se nevznášel. Ale nesměl se moc vrtět.

„Odpojení nádrže číslo nula za... tři... dva... jedna...“ odpočítával NSH.

Odpojení nádrže číslo nula a pět bylo nejtěžší, protože právě mezi nimi byly gravitační generátory umístěné a nebylo možné je vypnout úplně. Vlastně bylo, ale k jejich opětovnému najetí bylo třeba dvaceti minut

a enormní spotřeby energie.

Takhle to bylo jednodušší. Jakmile se nádrž vzdálí, snadno generátory dosáhnou opět plného výkonu, aby se lidé nezranili. Jen takových vypnutí a zapnutí musí přetřpět šest.

Zámky se uvolnily, ale kdyby neviděli signalizaci na hlavní obrazovce, nevšimli by si toho. Pět mohutných pístů vzdálilo nádrž na deset metrů od tankeru a svěrače se uvolnily. Malý raketový motor na špici nádrže zabral a korekční motory vyrovnaly boční tah. Nádrž nula mírně zpomalila a začala se pomalu sunout podél tankeru a ještě pomaleji se vzdalovat.

Také nosič manévroval a jeho podoba se rychle měnila. Třicetimetrová věž se rozdělila na čtyři části, které se od sebe vzdálily na jedenáct metrů a také se trochu rozevřely, aby se snadněji nádrž trefovala. Princip byl obdobou sklíčidla na vrtačce.

Když nádrž číslo nula byla na padesát metrů od tankeru a neohrožovala ho, začal tanec korekčních motorů na nádrži i nosiči. NSH konečně hlásil nedočkavým lidem:

„Konec poplachu, tíže bude obnovena za deset sekund.“

Gravitační generátory rychle najížděly na plný výkon a do nosiče vplouvaly první metry nádrže. Tady už hrozilo nebezpečí, že korekční motory nádrže poškodí konstrukci nosiče. Místo nich se ale aktivovala desítky chapadlových manipulátorů a začala nádrž soukat do 'sklíčidla'.

Tanker se vzdálil na tři sta metrů. Když byla nádrž na svém místě, 'sklíčidlo' se sevřelo a nádrž a částečně i nosič se obklopily silovým polem. Sice zde nebyla atmosféra, ale na Hopsince bude. Korekční motory otočily nosič o sto osmdesát stupňů a z trysek hlavních motorů vystřelil plamen. Nosič a nádrž silně zpomalily a začaly klesat.

Zanedlouho dvojice zpomalila natolik, že začala padat po balistické křivce k povrchu Dory. Nosič už jen jemně přibrzdňoval korekčními motory, aby se trefil na plochu v horách.

Ve třech stech metrech nad povrchem se tři ze šesti nohou začaly natahovat do šířky, aby byla nádrž při plnění a následném startu stabilnější. Nakonec nosič s prázdnou nádrží bezpečně dosedl na okraji astroportu.

První test z pěti právě skončil.

* * *

Roboti připojili hadici k nádrži a během dvaasedmdesáti minut ji naplnili z deseti procent vodou. Voda tady byla vzácnou kapalinou, na test to muselo stačit.

Pak nosič s nádrží odstartoval. Start takové váhy bez pomocné rampy byla divoká jízda už sama o sobě. Motory musely od povrchu odlepit dvě stě tun, ale nakonec to zvládly a za dvanáct minut kolos vystoupal až na synchronní orbitu.

Proti odpojení prázdné bylo připojení naplněné nádrže ke KOPRETINĚ daleko složitější. Problémy dělala především větší hybnost. Výkon korekčních

motorů byl dostatečný, ale vše se muselo dělat pomalu. Adam si udělal poznámku, že korekční motory nádrží se ještě musí posílit.

* * *

Třetím testem bylo dotankování paliva do nosiče.

Spolupracující počítače tankeru a nosiče již za deset minut umístily nosič pouhých pětatřicet metrů od KOPRETINY a automaticky naváděná hadice se vydala na cestu. Brzy dosáhla cíle. Ještě kontrola těsnosti tlakovým vzduchem, a pár hektolitrů paliva naplnilo nádrže nosiče. Druhým impulsem tlakového vzduchu se hadice od paliva vyprázdnila a byla vtažena zpět.

Nosič chvíli manévroval do pozice vhodné pro čtvrtý test.

* * *

Čtvrtý a pátý test byla vlastně simulace dodávky Sirupu na Doru: odpojení naplněné nádrže od tankeru, vyprázdnění do nádrží v horách a vrácení prázdné nádrže na oběžnou dráhu.

Bylo po osmé večer, když KOPRETINA přirazila k vesmírnému ostrovu. A bylo za minutu devět, když posledním výtahem opustil Adam s Oldverzem tanker a přestoupili do Aminy, zatímco technici se ukládali ke spánku v místním hotelu, aby na odjezd orbitálního výtahu v pět ráno byli čerství.

V půl desáté Adam objal Amandu. Byl unavený, ale cítil, jak ho její objetí nabíjí. Ukázala mu stříbrný náramek a jen tak mimochodem ho informovala:

„Osm, možná devět milionů.“

„Miláčku, náramek je moc pěkný, ale... proč tak nízká cena?“

„Je to proto, že to, co vypadá jako kamínek, je ve skutečnosti složenina malých kusů. Díky Edově mikrovidění tak malých, že je to pro mě i s lupou jen prach. Chci tím říct dvě věci: že Ed se nám už tímhle jedním kusem zaplatil, protože zužitkoval v podstatě odpad, a že by se nám vyplatil druhý robot, o kterém jsi několikrát mluvil, ale vždycky se ti zdál zbytečný.“

„Dobře, Ami, ale teď mě myšlením netrap. Jsem z těch mnoha stresů hodně unavený a jdu spát.“

A bylo to na něm vidět. Jen neřekl, že o veškerý zbytek energie přišel právě teď, když si uvědomil, že skoro polovina té obrovské Edovy práce zase vyletěla komínem – za energii čerpadel, palivo pro tanker a pět testů nosiče.

+ + +

12. Země, den první

Adam posnídal, políbil Amandu a vydal se na Zemi. Už se konečně musí vyřešit problém s předěláním dopravníku na městský počítač!

Když se Amina dostala na přidělenou dráhu u Měsíce, zavolal Adam do firmy ADS, která před lety postavila autonomní dopravník, který se teď povaloval na Hopsince.

Nejprve musel vysvětlit počítači firmy, co vlastně chce. Bylo to něco tak divného, že počítač, po dlouhých třech sekundách uvažování, spojil rovnou hlavní inženýrku. Dáma ve středních letech nebyla zvyklá, že by ji neznámí lidé volali před osmou ráno, ještě než dopila ranní kávu. Nemohla si dovolit nezapnutou kameru, ale pozdrav ignorovala a jen si zkoumavě Adama prohlížela. Nakonec došla k závěru, že *hezcí chlapi by mi po ránu snad volat mohli*. Řekla tedy mnohem mírněji, než se tvářila:

„To musí být něco hodně důležitého, když vás ten starý procesor přepojil na mě!“

Rádiové vlny potřebovaly sekundu a půl, aby mohl Adam reagovat:

„Promiňte, že vás obtěžuju v práci prací... madam,“ Adam také uměl být ironický, „Mé jméno je Hopsal a přeji vám dobré ráno.“

Tři sekundy.

„Buďte zdrav, s dobrým ránem to nemá nic společného! Uznávám, že vyslanec mimozemské civilizace nemohl systém spojit s nějakým obyčejným technikem... jsem jedno velké ucho,“ dodala smířlivě.

„Vlastním jeden z posledních ADN88 a potřeboval bych vyjmout jeho řídicí počítač.“

Tři sekundy.

„Osmaosmdesátka? Myslela jsem, že už jsou všechny sešrotované!“

„Také jsem ho našel na smetišti na Měsíci... Opravil jsem ho a použil na testování nového paliva. Teď se těžce poškozený válí na mé planetě, ale počítač je v pořádku.“

Tři sekundy.

„No, osmaosmdesátky měly nedostatky v programování, často a dlouho filozofovaly. Co s ním chcete dělat?“

„Všiml jsem si – a také rád cituje zákony!“ usmál se Adam a prozradil to:

„Chci z něj mít městský počítač, centrální inteligenci mé nové kolonie.“

Tři sekundy.

Hlavní inženýrka jen zalapala po dechu, div, že se nepolila kávou. Pohled jí ujistil, že ten cvok to myslí vážně. V posledním zlomku sekundy postavila hrnek na podšálek a chvíli rozdýchávala šok. Pak rychle řekla:

„Vydržte moment,“ a oslovila firemní počítač. Obraz na chvíli vypadl, a když zase naskočil, dáma se usmívala, nebo přesněji – už se tolik nemračila. Smířeně řekla:

„Takový nesmysl jsem ještě neslyšela. Ale vás je třeba brát vážně. V deset třicet mám poradu technického úseku, to byste k nám mohl stihnout, ne?“

„Ano, madam... Záleží na volném astroportu, ale asi ano.“

Tři sekundy.

„Tak přijďte! Jmenuji se Tenká Iva a jsem hlavní inženýrkou tohoto důležitého podniku. Na shledanou.“

„Děkuji, budu tam.“

* * *

Na budově ADS, akciová společnost, bylo vidět, že jde o dlouhodobě prosperující firmu. A na udržovaném parku bylo vidět, že stále o sebe dbá.

Park byl rozlehlý a všude bylo patrné, že jde o firemní chloubu: takhle skvěle sladěnou přírodu se sociálním inženýrstvím Adam už dlouho neviděl. Obohacen vešel do budovy, kde se ho ujala ochranka, a protože bylo za dvě minuty půl, nacpala ho mohutná dáma v modročerné uniformě do výtahu málem násilím a k tomu ho informovala, že k Tenké může přijít pozdě jedině sebevrah.

Nevyvracel jí to a vyjel výtahem do osmadvacátého patra. Přitom uvažoval nad tím, s jakou oblibou se vedení firem situují do posledních pater svých budov. Vystoupil a zjistil, že paní inženýrka má mladou a hezkou sekretářku, která, jistě po avízu od ochranky, stála na chodbě a vyhlížela ho.

„Dobrý den,“ usmál se na ni.

„Dobrý den,“ oplatila mu stejnou mincí, „jste pan Hopsal?“

„To jsem.“

„Tak pojdte dál, už vás čekají.“

Lehce zaťukala na jedno křídlo dveří, pak na něj zatlačila a pustila Adama dál. U stran s delším obloukem oválného stolu sedělo osm mužů a žen, u okna v ostré části oblouku seděla hlavní inženýrka, druhý konec, hned za dveřmi, byl volný. Tam ho Tenká usadila.

„Vítám pana Hopsala mezi obyčejnými pozemšťany,“ prohlásila a ve tváři měla nádech provokace, „když už se vámi budeme zabývat, musíte nás za to odměnit – povězte nám svůj příběh, nezatížený novinářským co by kdyby. Vážení, i toto ale bude informace, stejná jako z jiných z našich porad – tajná! Každý teď, jednotlivě a nahlas, slíbí panu Hopsalovi, že nezneužije jeho důvěry a nikomu dalšímu nepředá, co se zde dozví. Howarde, začněte!“

Postarší, dobře rostlý muž s plnovousem, sedící inženýrce po pravé ruce, to Adamovi slíbil. Po něm následovala dáma s alabastrovou pletí a úžasně velkýma očima. Adam se ale moc nesoustředil, protože přemítal, co má tohle znamenat. Nakonec došel k závěru, že se Tenká zřejmě snaží zabránit, aby někdo z nich později řekl, že on se nezavázal k ničemu.

„Děkuji,“ přikývla Tenká, „pane Hopsale, prosím. A mimozemšťanům se nevyhýbejte.“

Adam tedy spustil jako gramofon. Už to přeříkával tolikrát, že to byl plynulý monolog bez pauz. To, že se nikdo neušklíbal ani nesmál, když popisoval Boga a jeho akce, ale působilo jako balzám na nervy. Při zmínce o protiradiačním štítu Brumly se všichni tvářili stejně nadšeně jako Lucien Wynn.

„Děkujeme za otevřenost... Teď bych přistoupila k řešení problému ADN88. A bude to upřímnost za upřímnost... Jakou máte školu, pane Hopsale?“

„Mimozemskou,“ neodpustil si Howard polohlasem. Tenká se zamračila na něj, ale úsměv z tváře zmizel všem.

„Všeobecnou životní,“ přiznal Adam otevřeně.

Osm mužů a žen na něj nechápavě zíralo, o nějaké takové ještě neslyšeli. Ale Tenká zareagovala:

„Tak to byste si rozuměl s mým otcem.“

„Je snad,“ vyvalil tentokrát oči Adam, „generál Tenký váš otec???“

„Je,“ přikývla s úsměvem, „To vysvětluje, proč jsem u vašeho jména neviděla nikde žádné tituly. Myslela jsem si, že to je taková malá novinářská pomsta. Už mi je taky jasné, jak jste všechny opravy a úpravy kdejaké techniky zvládli... Ale o to je vaše chyba větší.“ dodala smutně.

„Chyba?“

„Jak jinak nazvat nehorázně tendenční myšlení, jehož výsledkem je váš požadavek?“

„Hmm...“ zamyslel se Adam. Výtku nepocítoval jako urážku, ba se dokonce bavil výrazem Tenké podřízených, kteří se urazili za něj. Jejich pohledy dekódoval jako *nic si z toho nedělejte, to je u šéfově běžné!*

„Stále nic?“ přerušila inženýrka jeho úvahy, „napovím vám firemním sloganem: počítač není člověk.“

„No, něco mě napadlo... Ale nejsem si jistý vašimi možnostmi ani etickou přípustností.“

„Přípustností? Vždyť vám to říkám: počítač není člověk. Nejspíš vás napadlo to správné: my prostě osobnost vašeho ADN zkopírujeme... Věřte mi, že fyzicky předělávat nervový systém hvězdoletu na městský počítač by bylo drahé a výsledek nespolehlivý. A zbytečný! Dáte jen vybudovat antivibrační a všehotěsné podzemní lůžko a my do něj uložíme náš nejmodernější městský systém. Osobnost AND88 a jeho vzpomínky potom překopírujeme. Cenově to vyjde přibližně stejně, jako utřítíte za ADN ve formě šrotu... Předpokládám.“

„Asi máte pravdu, madam,“ reagoval Adam nadšeně, ale Howard ho zase

zchladil. Řádně se přihlásil a Tenká ho vyvolala:

„Copak, Howarde?“

„Je tu jeden problém. Zeptám se:“ obrátil se na Adama, „jak daleko leží ADN od plánovaného umístění lůžka a jaká tam je půda?“

„Asi padesát metrů. A půda tam není, v podstatě je všude více či méně porézní hornina, nasáklá zeleným Sirupem.“

To Howarda nadzvedlo:

„Copak si neuvědomujete, že se po havárii mohla kolem NSH narušit stovka míst a ta mohou kdykoliv povolit a vést k výpadku přívodu energie? Některá nebezpečí neodhalíte, ani kdybyste byl robot! A teď si představte, že o pár metrů dál budete kutat skálu... Netrouf bych si to, ani kdyby těch padesát metrů stál nepoškozený stroj...“

„Má pravdu, pane Hopsale. Mohl byste NSH poškodit!“ podívala se na Howarda a neomylně poznala, že už má promyšlené řešení:

„Co s tím, Howarde?“

„Pošleme s panem Hopsalem technika a NSH zazálohujeme.“

„Souhlasím,“ uvědomil si Adam nebezpečí, „ale pod jednou podmínkou!“

Být to její zaměstnanec, už by letěl! Klást si podmínky! Takhle jen šéfinženýrka zamračeně broukla:

„A to?“

„Po zkopírování zůstane to paměťové zařízení na mém hvězdoletu.“

„To nebude problém, ale proč?“ nechápala.

„Protože tím by se dostaly souřadnice Hopsinky mimo moji kontrolu. Přinejmenším nejbližších dvacet let musí zůstat moje kolonie skrytá – víte kolik organizací, vlád a jednotlivců si na Sirup brousí zuby. Nechci s nikým válčit... A navíc,“ vzpomněl si na nejdůležitější podmínku, „by potom zasáhli mimozemšťané a neměli bychom to skvělé palivo nikdo. Ať už s lidmi, nebo bez nich by Hopsinku hodili do černé díry ve své galaxii, jak bylo plánováno od začátku.“

„Aha, chápu,“ přikývla Tenká, „Když nám zaplatíte zálohu na městský systém a předpokládané práce, může ta bedna zůstat u vás.“

„Máte v ceníku příplatky za sníženou gravitaci v místě montáže?“ napadlo Adama.

„Máme. Svým způsobem.“

„Dobře. S placením není problém... Kde máte platební bránu?“

„Třeba u mě,“ řekla šéfinženýrka, „ale budete muset počkat až po naší poradě. Ale nejlepší bude, když se necháte dovést do obchodního oddělení, vyberete si typ městského systému a dojednáte rozsah prací. Budou na vás čekat, starý procesor to zařídí... Rozuměl jsi, Atlone?“

„Rozuměl, madam,“ zareagoval systém budovy, „pojdte k výtahům, pane Hopsale.“

„Děkuju vám a na shledanou,“ zvedl se Adam ze své nepohodlné židle a říkal si, že každá porada v téhle místnosti je utrpením.

„Až v obchodním skončíte, přijďte do mé kanceláře – myslím, že vám to

bude trvat déle, než dnešní porada... Dobré pořízení.“

Ukázalo se, že i šéfinženýrka obří firmy se dokáže usmát.

* * *

Na obchodním oddělení s ním byli rychle hotovi, protože si Adam vybral rovnou ten nejlepší systém. Po srovnání cen zjistil, že to je o řád méně, než počítal na vyjmutí NSH.

Mnohem více ho ale překvapila cena za zajištění podmínek pro tým pěti lidí. Kompletní celodenní strava týmu na pět až sedm dní, i kdyby měli pokaždé kaviár, nebyla nic proti vztyčení a udržování velké hermetické haly, energii z jištěného mobilního zdroje, zdvojenému gravitačnímu generátoru a spoustě specializovaných robotů.

Adam si do epapu nahrál specifikaci lůžka pro městský systém, protože ho předá Newmanově stavební firmě, a parametry kabelových kanálů, ty zas předá Lucienovi. A když to všechno obchodníci spočítali, dal si zjistit, kolik má aktuálně na pozemském účtu. Špatný odhad! Omluvil se tedy a nechal se dovést zpět k paní Tenké. Atlon potvrdil, že už porada skončila a že ho očekává.

„Mám menší problém,“ řekl Tenké po pozdravu a zodpovězení dotazů, jak to proběhlo v obchodním oddělení. „Na mém účtě není dost peněz ani na pokrytí zálohy. Nemračte se, peníze mám, ale jsou vázány v nemovitostech, uměleckých dílech a tak podobně. Po té blamáži s Hrabalem a mimáky jsem se logicky obával, že mi banka účet zablokuje na pokyn policie nebo armády. To se na pár dní skutečně stalo, ale mí přátelé byli rychlejší. Proto jdu k vám, protože si potřebuju zavolat a nechtěl jsem někde ze záchodků, abych se nedostal do potíží třeba s ochrankou. Peníze budou hned, jen mi povolíte jeden hovor.“

„Starý procesor je vám k dispozici.“

„Děkuji... Atlone,“ oslovil systém budovy a přitom ťukal na epap, „posílám ti kontakt. Spoj mi ho, prosím tě.“

„Mortimer, XMKT, prosím,“ zamručely zanedlouho reproduktory na stropě.

„Adam. Ahoj, Xaviere, mám prosbu.“

„Ty seš na Zemi? Co se děje???“

„Jsem ve firmě ADS, to jsou konstruktéři ADN88, dojednal jsem s nimi předělání NSH na městský systém. Výsledkem jednání jsou činnosti, které je třeba udělat co nejdřív. Měl bych...“

„Zaplatit zálohu! Samozřejmě. A chtějí...“ Mortimer viděl částku, kterou Adam poslal, na svém displeji, a tiše hvízdl, „což na tvém účtu není... Vážně to tak spěchá?“

„Já jsem ti, Xaviere, naprosto podcenil možná vnitřní poškození, která ohrožují ADN, a ani Ed je nemohl odhalit. Sice jsem měl spoustu jiných starostí, ale tohle jsem zanedbal. Jak tu zálohu zaplatím, naloží mi inženýra a nějaké mobilní super datové úložiště a já s ním poletím na Hopsinku, kde se provede zálohování NSH. Všechno ti vysvětlím, jen bych teď chtěl napravit

pochybení... Kdybychom o ADN přišli, Amanda by mi to nikdy neodpustila!“

„Takže je to otázka života a smrti... počítače,“ z hlasu bylo zřejmé, jak se Xavier dostává do maximálních otáček, „Jsem akorát na cestě na burzu, tam mají spolehlivé terminály. Do patnácti minut zavolám. Ahoj.“

A spojení se přerušilo. Adam se obrátil k Tenké a zjistil, že je v hlubokém zamyšlení. Ale na ukončení hovoru hned zareagovala:

„Atlone, identifikace koncového zařízení?“

„V naprostém pořádku, madam.“

„Pane Hopsale: opravdu jde o majitele jedné z největších pozemských cestovních kanceláří?“

„Ano, madam.“

„Vybíráte si dobře své přátele! Atlone, spoj mi technický úsek... Pana Mortimera trochu znám,“ zareagovala na Adamův údiv, „na toho je spolehnutí... Fery,“ řekla člověku na teletěně, „potřebuju technika, který nemá problém s nízkou gravitací a skafandrem. Klidně ho odtrhni od práce! Ať si vezme MSDU dostatečné pro ADN88 a počká na pana Hopsala v hale. A je to potřeba udělat rychle! Řekni mu, že do večere je zpátky a dostane sto procent navíc. Až to bude, zavolej! Děkuji.“

Usmála se, pak se znovu objevily ta šibalské ohníčky v očích:

„Schválně, kdo bude rychlejší – zda Mortimer, nebo náš technik.“

„Proč to děláte, madam?“

„Protože vám fandím... a protože panu Mortimerovi věřím.“

„Jste velmi laskavá... Generál se nikdy nezmínil, že má tak hezkou dceru.“

Přijala kompliment s letným úsměvem a lehkým přikývnutím.

„Kde jste se s ním setkal?“

„Při závěrečných praktických zkouškách na škole.“

Chvilí bylo ticho. Tenká zkoumala Adamův výraz a bylo zřejmé, že ji něco tlačí a sbírá odvahu. Zvědavost ale zvítězila:

„To pan Mortimer převede ty milióny jen na základě vaší prosby? Jak dlouho se znáte?“

„Necelý rok, madam.“

Tenká byla v šoku. Čekala něco jako nevlastního bratra či přítele z dětství.

„Bát bych se měl spíš já,“ řekl Adam jejímu překvapení, „v těch nemovitostech mám jen podíl bez možnosti s nimi nakládat a tu uměleckou sbírku jsem ještě neviděl – vlastně ani nevím, kde ji má Xavier uloženou. Ale Xavier je vzácný člověk. Navíc tak bohatý, že může pomoci příteli bez nebezpečí nějakého morálního propadu.“

„No jo, důvěra je hezká věc... Tak vy na...“ krátce svráстила čelo, „Hopsince stavíte kolonii... Jak budete dopravovat své palivo?“

„Už jsem od pana Newmana na Doře zakoupil dva kosmické tankery z odladiště a založil jsem na Zemi firmu, která si postaví čerpací stanice hned vedle dílen firmy KODI na komerční dráze ALFA.“

„Tak vy se znáte i s panem Newmanem...“

„Jednání s ním byl logický krok – ale že se do toho tak opře, jsem netušil.“

„Asi je...“ začala Tenká větu, ale Atlon ji přerušil:

„Promiňte, pan Hopsal má hovor.“

„Spoj ho.“

„Dobrý den, Xavier Mortimer, můžu mluvit s Hopsalem?“

„Mluvte,“ řekla Tenká.

„Jsem tady, Xaviere,“ ozval se Adam.

„Peníze byly převedeny... Kdy se s tím inženýrem vrátíš?“

„Večer... možná až v noci.“

„Tak tu zůstaň. Řeknu Hermanovým, ať s tebou počítají, a zítra ráno, řekněme v devět, bys nás mohl navštívit. Chtěl bych si s tebou obchodně promluvit, ale hlavně tu na tři dny bude matka a bude tě chtít vidět.“

„Dobře, Xaviere, zůstanu tady... Děkuji ti, zatím ahoj.“

„Měj se. Na shledanou, madam.“

„Co máte společného s jeho matkou?“ zeptala se Tenká zvědavě, když hovor skončil.

„Byla na výletním hvězdoletu, který jsem pomáhal zachránit. Tak jsme se s Xavierem seznámili.“

Tenká se nadechla, ale na teletěně se objevil vedoucí technického úseku:

„Promiňte, madam, vše je zařízeno. Technik bude v hale do pěti minut.“

„Děkuji, Fery. Hned pana Hopsala odešlu,“ přikývla, a když se Fery odpojil, přikázala:

„Atlone, ověř příchozí platbu od pana Mortimera.“

„Peníze byly připsány před dvaceti třemi sekundami, madam.“

„Děkuji... Tak, pane Hopsale, věci se daly do pohybu... S technikem se domluvíte, bude mít k dispozici dodávku. Do pracovního příkazu mu napište čas, kdy nastoupíte do lodi, a připojte podpis. To samé, až ho večer vysadíte. Držím vám palce, ať je NSH ještě funkční. Jakmile bude lůžko připraveno, dejte vědět, do čtyřadvaceti hodin bude tým připraven. Odvezete si ho a zase přivezete... Měla bych tajné přání: ráda bych se seznámila s oběma částmi firmy XMKT. Kdyby vás to neobtěžovalo a naskytla se vhodná příležitost...“

„Jak jste slyšela – zítra by byla možnost.“

„To je na mě moc narychlo. Dnes večer letím na Mars a budu tam až do pátku. Tak někdy jindy... Na shledanou, ráda jsem vás poznala.“

Adam jemně stiskl podanou ruku a zatvářil se odvázně:

„Nápodobně... Dovolíte ještě jeden malý postřeh, madam.“

„Prosím.“

„Možná by nebylo od věci vyměnit ty šíleně nepohodlné židle v poradní místnosti.“

„Možná,“ usmála se.

„Tak šťastnou cestu, pozdravujte Mars. A děkuji... Na shledanou.“

Doprovodil svá slova lehkou úklonou a vycouval ze dveří.

* * *

Inženýr Fein byl v zásadě všeuměl od přírody. A to 'v zásadě' znamenalo, že na co sáhl, to se mu dařilo – kromě jeho života a kariéry.

Studoval na právníka a studoval dobře, ale bylo to kontraproduktivní. Ve třetím ročníku zanechal studií, protože prokoukl zákony i zákonodárce, kteří ovšem obyčejným lidem nic nedarují. Také prokoukl lidskou povahu a společnost a došel k závěru, že být hodný a slušný se nevyplatí. Protože však byl dobře vychovaný, vědomí a podvědomí se v něm neustále pralo a jeho jednání se stalo velmi nestabilním.

Nakonec vystudoval kybernetiku a vystudoval ji dobře. Nastoupil do zavedené, bohaté firmy a tam pracoval, jak nejlépe uměl. Pověřovali ho nejzodpovědnějšími úkoly, ale pak zjistil, že skoro všichni jeho vrstevníci jsou ve vedoucích funkcích, ale na něho nadřazení nějak zapoměli. Pořád na něho bylo spolehnutí, ale ochladl k firmě i k životu.

Snil o tom, že 'nějak' zbohatne, pořídí si vlastní hvězdolet a bude se toulat po hvězdách. Až najde tu pravou (myšleno planetu, se znalostí aktuálních zákonů se samičkám raději vyhýbal), uklidí se tam a bude jen existovat a občas, aby se nezbláznil, taky něco zkoumat. Vyhlížel proto příležitost jako ostříž.

Ctil zásadu 'náhoda přeje připraveným', a tak když na Zemi propukla Hopsalgate, jak to nazval ve svém nářečí, vynasnažil se shromáždit co nejvíce informací, protože jeden nikdy neví, kdy se to bude hodit. A teď se mu to hodilo! Proto se na tuhle výpravu s polovičním mimozemšťanem přihlásil dobrovolně, protože lepší příležitost už mít nebude.

Během té krátké cesty a čtyřhodinového pobytu na Hopsince se s Hopsalem sprátlil. Dokonce k němu pociťoval jistý obdiv. Také Adamovi se inženýr líbil, měl přehled prakticky v jakémkoliv tématu, a tak probrali realitu křížem krážem a Adam mu ochotně odpovídal na dotazy.

Zálohování NSH se povedlo na sto procent. Bylo půl šesté večer, když Amina dosedla na stejném astroportu jako dopoledne. Start a přistání jen o Lamanšský průliv dál se zdál Adamovi zbytečný, tak jel k Hermanovým turbovlakem.

Fein si přesedl do dodávky a vrátil ji do firmy. Věděl, že na detailech záleží, tak se pohyboval pomalu se svěšenými rameny, tvářil se sklesle a službu u vchodu požádal o dva brufeny, které jako spolkl a zapil na toaletě z vypůjčeného hrnečku.

Pak jel domů a teprve za dveřmi svého bytu přestal simulovat. Udělal si královskou večeři, zahrál si s počítačem dvě pomalé partie šachu, naložil se do koupele a spokojeně šel spát s vědomím, že ve svém komunikátoru má miliardový poklad. Konečně vypadne z technického oddělení plného blbců a trapných prospěchářů, kteří si 'technik' jen říkají.

+ + +

13. Země, den druhý

Ráno vstal inženýr Fein jako obvykle, udělal si snídani a ve správnou chvíli zavolal svému nadřízenému. Se zacpaným nosem, za děsného chrchlání a kašláni, mu řekl, že včera asi prochládl, protože si ve skafandru špatně nastavil chlazení, a že si bere den dva neplacené volno a vyleží se. Věděl dobře, že ho Fery klidně může postrádat.

Posnídal a nažhavlil své domácí centrum, svou chloubu, takové malé výpočetní středisko. Pak do systému zkopíroval multifrekvenční fotografii Brumly, kterou na Hopsince v nestřeženém okamžiku pořídil. Bude dílem okamžiku, než počítač sestaví spektrum jeho záření a porovná ho se spektry hvězd, řekněme do padesáti parseků.

Po dvaceti sekundách ale začal být nervózní, po minutě to už nevydržel:

„Ferdo, co ti trvá tak dlouho?“

„Chybné zadání, pane – uvedené spektrum odpovídá spoustě hvězd, ale žádnému červenému trpaslíkovi... Nejpodobnější je našemu Slunci, ovšem bez modré složky. Je mi líto, pane, světlo vyfocené hvězdy je patrně nějakým způsobem filtrováno.“

Fein byl zmatený jen chvíli. Když mohli mimozemšťané přesunout planetu, mohli také vybudovat protiradiační štít. Vlastně ano – proto se Hopsal začal smát, když Fein vystupoval z Aminy velice opatrně a kontroloval přístroje. Většina červených trpaslíků totiž vyzařuje silnou radiaci!

Miliarda se rozpadla na miliony, ty na tisíce a ty se začaly rozplývat. Ale nebyl by to Fein, aby si hned nevěděl rady. Když selhala věda a technika, pomůže selský rozum a dobrá paměť. Obří pytel s nápisem ‘miliarda’ byl rázem zpět v celé kráse!

„Ferdo, ulož si hodnoty: hvězda typu červený trpaslík z katalogu Gliese, prozkoumaná, dvě zmrzlé planety. Délka subprostorového skoku od Země: třicet sedm minut. Tím jsem si jistý. Od Dory říkal ‘necelá púhodka’ – použij hodnoty dvacet až třicet. Tak a teď hledej, Ferdó: chci všechny hvězdy, které vyhovují podmínkám.“

Tentokráté cit pro složitost úkolu neselhal a Fein se zeptal ve správnou chvíli:

„Kolik?“

„Vteřinku, pane... Pět možných hvězd.“

„Přehraj mi seznam do epapu... Ferdo, sestav program: necháš v seznamu vybraných hvězd běhat ukazatel rychlostí jednoho názvu za setinu sekundy stále dokola. Program spustíš na povel 'start' a zastavíš na povel 'stop'. Po zastavení mi řekneš označení hvězdy, kde se ukazatel zastavil. Rozumíme si?“

„Program připraven.“

„Start... Stop!“

„GJG 3991... K čemu to bylo, pane?“

„Náhoda nás zneužívá neustále, tak teď jsem já zneužil náhodu: tímhle trapajlíkem začnu.“

* * *

Fein si nechal spojit kamaráda z dětství, který zdědil slušný kapitál, jež ještě rozmnožil, a měl tu odvalu Feinovi občas půjčit malý hvězdolet jen za cenu spotřebovaného paliva. Jachta byla volná – řekl mu aktuální číslo stání a Fein byl za necelou hodinu na cestě k prvnímu z pěti červených trpaslíků.

Sedmatřicet minut napětí a – bingo! Fein byl se spoluprací s náhodou spokojen. Vlétal do soustavy z druhé strany, Hopsinka byla až za Brumlou. Pak si uvědomil, že se řítí do průšvihů a vykřikl:

„Okamžitě stop!!!“

Kdyby podvědomě nestrčil ruce před sebe, rozbil by si hlavu o pult. Ruce ho silně zabolely. Ještě jedno gé a ruce by si zlomil!

„Počítači, sakra! Je k povelu třeba dodávat 'aniž bys mě zabil'?“

„Promiňte, pane. Nouzové zastavení má svá pravidla...“

„No jo... Rozhlédni se po soustavě a hledej radiační štít mezi hvězdou a první planetou. Mimochodem hvězda se jmenuje 'Brumla' a planeta 'Hopsinka'... Vidíš něco?“

Pak si uvědomil, že štít udělali vyspělí mimozemšťané a něco ho napadlo:

„Štít asi není fyzický, hledej podezřelé energetické projevy... Tak co, našels?“

„Ne, pane,“ reagoval hned NSH, „Jestli ten štít zadržuje vysokoenergetické fotony, pak nás by zastavil tak říkajíc levou zadní. Mou povinností je vás chránit, a když to pole nedokážu detekovat, měli bysme soustavu opustit.“

„Anebo použít hlavu: otoč se o devadesát stupňů od Brumly a leť na úroveň druhé planety. V této vzdálenosti doletíš za Hopsinku, tedy tak, abysme byli na přímce mezi planetou a hvězdou. To není pole kolem planety, ale jenom někde mezi ní a hvězdou. Tipnul bych to na librační bod... Proved.“

Ani NSH, ani Fein netušili, že byli jen světelnou sekundu od bariéry!

* * *

Soustava to byla mrňavá, za sedmnáct minut již byli nad Hopsinkou. Nalézt ADN88 nebylo nic složitějšího. A jediný oceán, tedy největší louži na planetě,

viděl Fein z oběžné dráhy o dvě sekundy později.

„Počítači,“ přikázal, „vytvoř mapu v měřítku a nahraj mi ji do epapu.“

Pak se hluboce zamyslel: *Přistávat nemá smysl, navíc by ADN začal dotírat, protože mnohé detektory hvězdoletu jsou funkční a moje přistání by zaznamenal. Raději počkám, až ho přendají do městského počítače, ten takovými detektory nedisponuje... Krucifix, když já si ani nejsem jistý, co se znalostí umístění Hopsinky vlastně udělat. Prodat to nějakému boháči? Nebo některé kolonii? Anebo přímo pozemské vládě? Co se takhle dohodnout s Hopsalem, že nikomu nic neprozradím, ale že si postavím kůlnu na druhé straně planety a tu zelenou břečku budu používat jen v motorech své lodě?*

„To bych byl hodně blbej!“ vykřikl nahlas a zavelel:

„Počítači, letíme domů! Nezapomeň obletět tu energetickou bariéru.“

Když pak za necelou hodinu dosedli na původní místo na ostrovním astroportu, zrealizoval Fein drobnost, nad níž přemýšlel celou cestu:

„Počítači, děkuji za výlet. Než ale odejdu, musíme vyřídit důležitou věc. Poslouchej dobře: podle zákona 1212 z roku 2083 v aktuálním znění je paragraf, který odpovídá mé situaci. Týká se utajení souřadnic a dalších parametrů navštívené hvězdné soustavy v případě, že by tím byla dotčena práva jejich vlastníků.“

„Ano, pane – paragraf 63, písmeno cé. Chcete, abych veškeré informace o dnešní cestě utajil?“

„Ne utajil, ale nevratně smazal!“

„Jste si tím povelům jistý?“

„Co jsem potřeboval vědět, vím. Jsem si tím smazáním jistý – proved!“

„Informace smazány, pane. Váš přítel bude zuřit!“

Fein jen pokrčil rameny a nastoupil do výtahu.

* * *

A skutečně – majitel hvězdoletu volal hned druhý den ráno. Zjištění už sice rozdýchal, ale v hlase bylo slyšet napětí a rudá žíla na čele byla dobře patrná.

„Copak jsi včera dělal, žes to musel vymazat?“

„Našel jsem něco, co má zůstat utajeno. Nejdřív si chci promyslet, co s tím udělám.“

„Nezapomeň, že jsi to našel mým hvězdoletem a...“

„Ale kdepak, tvůj hvězdolet posloužil jako vždy jen k tomu, abych se dopravil tam, kam jsem chtěl. A taky ti to zaplatím jako vždy. Tak zněla dohoda a na nic jiného nemáš nárok. Promiň. Přeji ti hezký den.“

A ukončil spojení. Nejspíš i přátelství.

* * *

Bylo něco před osmou a Adam seděl nad snídaní a přemítal nad plánem pro

dnešní den.

Z večerního a částečně nočního rozhovoru s Hermanovými vyplynulo pár důležitých věcí, které bude muset dneska vyřídit. Minimálně v jednom případě k tomu ale potřebuje Xavierovu pomoc.

António vážně myslí na všechno! Bez toho, aby se o tom spolu bavili, sledoval vývoj situace kolem několika lidí, které by mohl Adam použít. Rádoby detektiv, Alan, byl prý od policie vyhozen za zabití zločince. Asi toho, co Adama postřelil. Částečně si za to může sám: suspendovali ho a jeho se to tak dotklo, že skončil úplně.

Erich Laman, mladý policista, skutečně elitní střelec, při přepadení stanice zabil tři útočníky a dva těžce zranil. Toho už rovnou propustili, ale teď sedí v zadržovací cele a čeká na soud. Adam složí kauci, kterou nesmyslně stanovili na téměř milion, a přes Xaviera mu sežene kvalitního právníka.

Vrzly dveře a do jídelny vstoupil António s Mirandou. Oba vyspaní do růžova a v družném rozhovoru. Pozdravili a posadili se naproti Adamovi. Hned se objevil robot-zahradník a nesl jim talířky se sázenými vejci.

„Jak jsi domluvený s Xavierem? Odvezu tě tam.“

„Na devátou. V klidu se nasnídej!“

„Co ty věci pro Amandu?“ zeptala se Miranda.

„Vynikající. Mám ti od Amandy poděkovat za kvalitu... Jak si vede tvoje seznamka? Už jsou nějaké výsledky?“

„Pozitivní vývoj, ano, ale viditelné výsledky ještě ne. Dej mi měsíc... Ale posádky tankerů bys měl hledat přes místní pracovní agentury. To nemůžou být lidé z ulice.“

„Však já vím. Na tom pracuje XMKT. Pusť se do jídla, Mirando, já vám povyprávím o změnách v plánech... Mám dva, vlastně tři nové lidi: Jistý Winn, projektant, který například navrhoval a postavil orbitální výtah na Marsu. Teď navrhuje kolonii, ale pak přiletí sem a bude koordinovat práce na překladišti a čerpací stanici. Musí to sladit s projektem orbitálního ostrova na Hopsince a lkárii. Tak za týden, za čtrnáct dní, podle situace, se mnou nebo až sem z Dory něco poletí... Co se děje, Mirando?“

Miranda si najednou na něco vzpomněla, cinkla vidličkou o talíř a vyskočila od stolu. Dvěma skoky byla u sekretáře a letným hmatem sebrala něco bílého. Adam ji překvapeně pozoroval, a když mu tu věc podala, zjistil, že je to Klamovo svatební oznámení. *Ne nějaký canc v mailu, ale poctivě, papírově.*

„Jak jsi řekl ‘za týden’, vzpomněla jsem si, že se musíš dostavit za nějakých deset dní.“

„Děkuju. Vyhržoval tím, ale už jsem ho pustil z hlavy. Máte o něm nějaké novinky? Dobře, zavolám mu dneska... Potom mi Newman dohodil manžele Oldverzovy – on bude velet KOPRETINĚ, ona je přes motory, bude taky na KOPRETINĚ... A teď poslouchejte, co vymyslel Newman: kromě renovace KOPRETINY ji nechal upravit tak, že se nádrže mohou od tankeru odpojit a každá může v kosmu manévrovat. K tomu dal vyrobit dva nosiče, jeden bude na Doře a druhý na Hopsince. Nosič postupně snese na Hopsinku všechny nádrže a plně vrátí KOPRETINĚ. Opačně to samé na Doře.“

Předevčírem proběhly zkoušky, zítra poletíme na Hopsinku pro první várku. Pan Newman je velice podnikavý muž a překvapivě vstřícný – všechno tohle se zaplatí dodávkou Sirupu.“

„To by mě zajímalo, kam ten Sirup dá?“ ozval se António mezi sousty.

„V horách měl vybudovaný nákladní astroport, který před mnoha lety zakonzervoval a teď ho zase zprovozní. Pod ním ve skalách jsou obří nádrže: podle letmého výpočtu bude muset letět KOPRETINA dvacetkrát, aby je zaplnila.“

„A co – bude na ten Sirup koukat?“ divila se Miranda.

„To víš, že ne! Zapomněla jsi, že Ken Wilson má na Doře továrny a dílny na hvězdolety? Už předělávají první Newmanovy obchodní hvězdolety na spalování Sirupu... Řekl bych, že se na hodně dlouho Dora stane mým největším zákazníkem... Ale znamená to také jinou veledůležitou věc: máme finanční zdroj mimo šperky, budeme soběstační oběma nohama!“

„Neslíbil jsi náhodou Xavierovi, že mezi prvními předělanými hvězdolety budou ty jeho?“

„Slíbil. On je Altar strašně rychlý, ale snad Xavier uzná, že bude mít výhodu již vyzkoušených postupů přímo od výrobce hvězdoletů. A díky Newmanovi to bude dřív, než jsem si představoval v těch nejdivočejších snech. Taky pro něj mám seznam volných termínů... Navíc mu továrny vymění i tlumiče inerce – Ken to dotáhl na účinnost vyšší o osmadvacet procent. Předělání se mu velice rychle zaplatí, a jestli Xavier něco umí, pak jsou to počty...“

António už měl snídani v sobě, a tak se Adam zvedl:

„No jo, pomalu bychom měli vyrazit. Jedeš s námi, Mirando?“

„Ne, mám dost práce,“ odpověděla a s milým úsměvem mu podala ruku, „Dobré pořízení a šťastnou cestu, Adame.“

* * *

António a Adam se kochali krajinou, automat řídil. Najednou si Adam vzpomněl na svého mluvčího a zeptal se:

„Jak to jde Chaldovi?“

„Novinářský mladík se činí. Jde mu to velmi dobře, ale není namyšlený. Nestydí se ptát, když neví. Nejen mě, ale mám informace, že zpovídá svého bývalého zaměstnavatele a nebojí se ptát i několika novinářských es. Zřejmě klade správné a adekvátní otázky, protože ho zatím nikdo neodmítl. Troufám si říct, že v budování PR dosáhl velkých pokroků, takže dobrý!“

Za pětadvacet minut dorazili do té nejspínavější ulice ve městě. Adam Antóniově poděkoval, přál mu mnoho úspěchů a po pár krocích k těm nejošklivějším dveřím v ulici mu ještě zamával. António počkal, až se dveře otevřou, a teprve potom odjel.

Ve dveřích se objevila Klára Turasová, Xavierova matka. Dělalá zástupce kapitánovi Pelikánovi, ale teď měla ze záhadných důvodů volno a byla doma. Od Adamova zásahu na Hvězdném rackovi si tykali.

„Ahoj, Adame, konečně jsi se taky přišel podívat na starou dámu.“

„Nech toho, Kláro, nebo ti zase začnu vykat!“

Klára se zasmála Amandiným smíchem, až Adamovi srdce poskočilo a nedokázal to skrýt. To Kláře jako pomsta stačilo a vtáhla ho dovnitř.

* * *

Prošli dlouhou bílou chodbou s vysokým stropem a obrazy nudných patronů. V poslední třetině vešli ošklivými dveřmi do úžasně zařízeného obývacího pokoje. Xavier už mu šel naproti s nataženou rukou. Adam opětoval stisk a požádal:

„Prosím tě, Xaviere, nechtěl jsem přijít pozdě, a tak jsem nestihl zavolat kapitánu Klamovi. Když to odložím, mohl bych zase zapomenout. Můžu?“

„Samozřejmě.“

Adam zavolal k jeho rodičům. Robertova matka mu dala nové číslo. Byla evidentně nějaká přešlá, příliš vážná. Na novém čísle to dlouho vyzvánělo.

„Klam, prosím,“ ozvalo se. Kamera byla vypnutá.

„Mimozemská kontrola!“

„Ahoj, Adame!“ zapnul Robert kameru a usmíval se jako měsíček po infarktu, „jsi na Zemi?“

„Jen na skok. Děkuju za pozvánku, vynasnažím se přijít... Jak se vede?“

„S takovým dárcem u zadku? Skvěle!“

Neznělo to zrovna nadšeně. Adam si toho všiml a podivil se:

„To tě odpor k mé kartě ještě nepřešel?“

„Cože... Aha,“ zasmál se křečovitě Robert. „to ne. Tvá karta a má nastávající už mě vyškolily... Ale peníze nejsou všechno, trápí mě smůla, co se nám poslední týdny lepí na paty... Asi i jina!“

„Povídej.“

„Není to nic, co by museli řešit mimozemšťani... Sakra, k čertu s takovými srandičkami!“

„Tak ven s tím, kapitáne Klame!“

Robert váhal jen chvíli.

„Před hodinou volala budoucí tchyně, že její manžel měl nehodu. Nebylo to nic vážného, ale při prohlídce přišli na žlučnickové kameny. Jenže na operaci musí počkat a termín má akorát za deset dní. Prý mají plno. Nechali si ho tam, tvrdí, že kameny jsou před uvolněním a mohly by mu způsobit vážné problémy... Kdo bude doprovázet nevěstu k oltáři????“ zaštkal Robert.

„Pošli mi jeho jméno a odkaz na nemocnici, zkusím zatlačit,“ rozhodl se Adam.

„Adame,“ podíval se Robert ztrápeně do kamery, „neměl bys do toho zatahovat mimozemšťany ani své peníze!“

„Moje svědomí neřeš a pošli mi to... Čekám! Zatím ahoj, Roberte.“

Ukončil spojení, aby Robertovi usnadnil rozhodování. Podíval se na Xaviera, který stál vedle něho, a se smutným výrazem ho pozoroval. Xavier mu viděl až do duše. Vlastně to byla jeho zkušenost, kdo řekl:

„Jen ten, kdo peníze nemá a nikdy neměl, může tvrdit, že *jakékoliv* využití jejich tlaku je nemorální.“

„Ale já nechci nikoho podplácet,“ řekl Adam vesele a ukázal k obrazovce: „Můžu, Xaviere?“

„Samozřejmě... To jsem zvědav.“

„Počítači,“ oslovil Adam Xavierův domácí systém, „až Robert pošle ty informace, vyhledej jinou nemocnici, kde by měli volný termín do týdne. Hledej tu nejbližší, ale v zásadě máš k dispozici celou planetu.“

„Informace jsou zde. Vyhledávám... Bylo to snadné – pouhých dvě stě osmdesát kilometrů. Mám zařídít převoz? Za vynucený převoz ale budou chtít...“

„To je jedno – zaplat' převoz i ostatní náklady, včetně operace.“

„Pojďte, prosím, k biometrickému snímači.“

„Beru to jako investici,“ řekl Adam Xavierovi, když stvrdil platbu, „Nikdy nemůžu vědět, kdy se mi hodí nějaký Klam.“

* * *

Ve třech pak seděli v pohádkové zahradě v atriu Xavierova domu a probrali křížem krážem množství změn v lidském vesmíru. Také si zavzpomínali na havárii Hvězdného racka u Azerie.

„Jak to vlastně dopadlo s policií, Xaviere?“

„Jak se dalo očekávat: nebyli si jisti pravostí videa od tebe a jen má pověst je nakonec dovedla k vyslání jednoho hvězdoletu k Doře. Ale bádali nad tím tak dlouho, že na místo doletěli pozdě. Sice tam našli nějaké zplodiny dvojice čekajících lodí, ale nechytili nikoho. Kdyby ty stopy nenašli, určitě by tu cestu chtěli zaplatit. Takže do ztracena.“

Adam se dal do vyprávění o Amandině dílně, o svém pobytu na Doře a Newmanovi, který je v podnikání se Sirupem pomalu aktivnější než on. Když dovyprávěl až k zítřejšímu prvnímu exportu Sirupu z Hopsinky, omluvil se Xavierovi za to, že nebude první, komu se předělají hvězdolety.

„Newmanova pomoc byla v takové šíři, jeho kroky na sebe tak navazovaly, že okamžitá úprava jeho lodí byla naprosto logická a já jsem souhlasil. Jemu jako záruka prostě stačilo, že jsem to otestoval na ADN88 a na Sirup předělal vlastní stroj. Ten chlap je jak lavina... Takže nakonec budeš mít hvězdolety předělané o celé měsíce dříve a odborně, od výrobce. Lodím také vymění kompenzátory, protože Sirup je výkonnější...“

„Zadrž, Adame,“ zamručel Xavier, „vzhledem k zisku, nejen finančnímu, ale i morálnímu, je omluva tvého postupu zbytečná. Bylo by od mne malicherné ti něco vyčítat. Nezlobím se ani trochu, tak už to neřeš!“

„Naprosto souhlasím,“ vložila se do toho Klára, „oběd je připraven. Právě jsem zavolala robota, že může nosit.“

„Copak to bude, Kláro... Zase špagety?“ zeptal se opatrně Adam.

„Ano. Máme s Xavierem špagety rádi a tobě minule chutnaly – nechtěla

jsem riskovat, že by ti u nás nechutnalo.“

Adam si jen vzdychl.

„Poctivé jídlo už jsem neměl dlouho... Už se těším.“

A výsledek byl nad očekávání skvělý. Snad ještě lepší než předtím. Adam nad tím přemýšlel, a když dojedl, prohlásil:

„Mám takové podezření, že je to tvá práce, milá Kláro, a za dodávku z restaurace to jen vydáváš, abych se nevyděsil.“

Xavier se vědouně zasmál a Klára ho zpražila pohledem:

„Neumíš se chovat ke své matce, synu! Děkuji, Adame, jsi milý, ale pravdu má tenhle nevychovanec – v životě jsem si zatím uvařila tak nanejvýš čaj.“

Do atrie vstoupil robot. Ve správný čas! Posbíral nádoby a odešel.

„Mám pro tebe, Xaviere, soupis volných termínů na předělání. Mají tvé hvězdolety také někdy volno? Třeba na údržbu?“

„Samozřejmě... Přehraj mi ten seznam,“ požádal Xavier a popadl epap.

„Děkuji,“ ozval se po chvíli. Pak si od domácího systému nechal seznam spojit s plánovanými servisními termíny a zahloubal se do něj.

„No, Adame, na konci měsíce by se snad dala servisní prohlídka Mořské víly posunout, ale dřív to nepůjde. U dalších hvězdoletů to bude snazší, ale rychleji než jednu loď měsíčně s Newmanovým plánem nesladím... Alespoň,“ dodal se šibalským úsměvem, „budou jeho lodě fungovat jako pokusní králíci.“

„Bojíš se, vid,“ zasmál se Adam. Potom si však uvědomil, že Amanda o něj asi bude mít obavy a on má k vyřízení ještě dvě věci, které nelze odložit.

Zavedl tedy řeč na Erika Lamana. Poprosil Xaviera o kontakt na dobrého právníka, ale Xavier řekl, ať to nechá na něm – vyřídí kauci, postará se o Erika a sežene toho pravého právníka.

Pak Adam požádal Xaviera o další použití jeho domácího systému.

Nechal si spojit Alana Rádobyho. Očekával zlomeného detektiva, pro kterého byla jeho práce vším, ale na obrazovce viděl otroka, čile se radujícího z nově nabyté svobody. Vyměnili si pár zdvořilostních vět. Adam však vycítil, že pod zdánlivou pohodu je Alan velmi nervózní a silně znechucený. Naprosto vším.

„Měl bys čas, Alane? Asi tak za dvě hodiny.“

„Mám spoustu času. Pročpak?“

„Já teď půjdu navštívit Lamana a pak bych si chtěl promluvit s tebou.“

„O čem?“

„O tvé budoucnosti... Jak dlouho myslíš, že vydržíš být jako bomba před výbuchem? A jak dlouho vydržíš s penězi?“

„No jo, tak jo! Přijď, jsem doma, nikam se nechystám... Zatím ahoj.“

A zrušil spojení.

„Toho to vzalo,“ konstatoval Xavier.

Matka se synem dovedli Adama k východu a rozloučili se s ním. Ale jen Adam sešel na chodník, ozval se Xavier, který nerad viděl přítele samotného v džungli velkoměsta:

„Počkej, půjdu s tebou. Toho kluka bych rád poznal... Nevadí ti to?“

„Ale vůbec ne. Klidně pojď.“

„Kdepak! Nejsem tak chudý, abych jel metrem... Máš bohatého přítele s autem a řidičem – tak pojd' ty se mnou, ušetříme čas.“

* * *

Na policejním oddělení vládl mumraj jako obvykle. Když Adam přednesl u pultu svou žádost, prohlásil poskok v uniformě, že to tedy ne! Ať si prý zajde v pátek do městské věznice, kam budou Lamana zítra převážet.

Adam se vyděsil:

„To si děláte srandu – policistu šoupnete mezi drbany, které dal zavřít? Vždyť ohrožujete jeho život! Navíc je to otec od rodiny...“

„Uklidněte se, občane! Já ho tam neposlal! Tohle je všivá doba a všivej systém! Kdybych...“

„A všivá planeta!“ utrousil Adam.

„... Kdybych měl tu moc,“ pokračoval uniformovaný lokaj a Adamovu poznámku ignoroval, „tak bych za něj složil kauci. Proto ty svině hodili kauci milion, protože něco takového nedá dohromady ani celý policejní oddělení. Podle mě je to nepřímá poprava, protože některý z těch útočníků měl asi tatíčka hodně vysoko...“

„Nebo mamku,“ doplnil Adam a zhluboka se nadechl, „já ten milion mám a chci složit kauci!“ prohlásil rozhodně.

Dozorčí si nebyl jistý, že slyšel dobře a že si ten mladík z něj netropí žerty. Podíval se na Xaviera, který se tvářil smrtelně vážně a byl mu tak trochu povědomý. Nakonec ten správný potenciál převážil, dozorčí zvedl sluchátko vnitřního telefonu, mocně se nadechl a stiskl to správné tlačítko – jediné neohmatané. Důvod byl hned zřejmý:

„Co chcete?“ vybafl hlas zvyklý velet a uniformované nicotě se postavily všechny chlupy a možná i naskákaly pupínky. Nicméně byl připraven, bylo-li to vůbec možné, a dokázal říct na jeden nádech:

„Posílám za vámi návštěvu – chce za Lamana složit kauci.“

Druhá strana zalapala po dechu a práskla s telefonem. Sulc v uniformě položil telefon a roztřeseně se podíval k náčelníkově kukani z třístavového skla. Vzápětí se náčelník objevil ve dveřích své kanceláře a netrpělivě na dozorčího mávl.

„Běžte tam,“ řekl udiveně dozorčí, „a toho kluka zachraňte,“ dodal tiše.

* * *

Erik Laman měl několikadenní strniště, propadlé tváře a zlomený výraz, ale jeho oči žhnuly odhodláním poprat se s celým světem. Těžko by uspěl...

„Tak vy ste ten slavný Hopsal, jo?“ ujistil se Erik, zavrtěl se na židli a nejspíš se rozhlédl po malé místnosti s jedním stolem a čtyřmi židlemi. Pak se ironicky pousmál a zhodnotil situaci:

„Nevím, co po mně chcete – nejsem tu kvůli vám. Zastřelil jsem tři lidi

a tohle je jen důsledek rychlých reflexů a pomalého myšlení.“

„Už ho zlomili,“ zamručel Xavier smutně.

„Á, pán je psycholog... Nevím, kdo jste, ale neplácejte nesmysly! Jsem sice už trochu jetý, ale nemají šanci...“

„Jste na omylu – málem bylo po vás! Zítra vás měli převést do městské. Tam byste zažil hodně nepříjemné chvílky!“

„On ti nevěří,“ neodpustil si Xavier komentář Erikova výrazu. Ale Erik věřil, jen se pracně snažil všechny informace složit do použitelné mozaiky. Moc mu to nemyslelo. V náhlém okamžiku jasnozřivosti dal dohromady otázku:

„Měli? Použil jste minulé čas...“

„No ano – složil jsem za vás kauci. Čekáme na vyřízení formalit. Pak rozdáte pár autogramů a odvezeme vás domů. Nevšiml jste si snad, že vám kolegové sundali pouta?“

Až teď to Erikovi došlo. Překvapeně si prohlédl ruce, rozpažil, ve tváři údiv, že to jde, pak dal ruce zase k sobě a vyjeveně se na Adama podíval.

„Proč to všechno?“

„Protože tu JSTE kvůli němu,“ pronesl Xavier další kousavou poznámku a Erika šokoval, protože se na Adama usmál a on mu úsměv, místo pořádné rány, oplatil.

* * *

Nakonec čekali jen hodinu.

Když opravdu, ale opravdu vyšli z policejního oddělení na ulici, zalitou červánky, dostal se Erik do stavu permanentního šoku, a když ho nacpali do limuzíny se živým řidičem, jeho šok se ještě prohloubil.

Erik celou cestu mlčel a očekával, že zastaví u nějakého srázu a tam ho vyhodí hlavou napřed. Zbytek racionality odněkud z kouta, který ho přesvědčoval, že milionářskou limuzínou, která je všude jako pěst na oko, se takové věci nedělají, moc neposlouchal. Užasl, když skutečně zastavili před jeho domem. Jeho vpravdě debilní výraz Adama dopálil:

„Mám vás profackovat, člověče? Vemte rozum do hrsti, jinak do hrsti smetou vás a vaší rodinu... Jdeme!“ přikázal a vystoupil jako první.

U vchodu stáli tři muži s odhodlaným výrazem, a když Adam vystoupil, dva se k sobě otočili zády a bedlivě sledovali okolí. Erik se uprostřed kroku zarazil, ale Xavier zamručel:

„Klid, to jsou moji hoši.“

Erik krok dokončil, protože v tom třetím poznal svého vyhozeného kolegu.

„Ahoj, Eriku, ty tedy vypadáš... Rychle se začni tvářit inteligentně, ať nevyděsíš rodinu ještě víc.“

„Co je s rodinou?“

„Je v pořádku a sbalená. Pojd' si posbírat své věci, za...“

„Za DESET minut odjíždíme,“ ozval se hlasitě Adam a otočil se, protože zaslechl zaskřípat brzdy. Fyzicky cítil, že probuzené kontrolní centrum, taková vlna, lehce se převalující na hranici podvědomí, okamžitě šlápla na plyn

produkcí hormonů. Ale byla to jen dodávka, která obvykle převážela kufry zákazníků XMKT. Z ní vystoupili dva pořízci a Xavier je poslal za Adamem, který s Erikem a Alanem právě vstupoval do domu.

Ve výťahu do třetího patra se Erik trochu vzpamatoval, zato Adamovi bylo horko, protože nespotřebované hormony se rozběhly po těle. Alan si všiml Adamova zpceného čela, a ač nic nechápal, chápavě konstatoval:

„Lekl si se té dodávky, že... Xavier by měl dát namazat brzdy!“

Než mohl Adam zareagovat na ten nesmysl, výťah zastavil. Mezi výťahem a otevřenými dveřmi bytu stála hromada tašek a dvě tři bedny. Jak výťah zastavil, vykoukl ze dveří další Xavierův člověk, evidentně připravený okamžitě se krýt. A za ním rozkošná hlava drobné ženy.

„Johanko,“ probral se Erik z letargie a ty tři metry snad letěl. Objal ji, ale pořád mu to neštymovalo:

„Pane Hopsale, co tu provádíte???“

„Stěhujeme vás! Uvědomte si, že ten, kdo tahá za provázky, už ví, že jste na svobodě, a ozbrojené komando by mohlo být na cestě. Všichni, jak jsme tady, vám pomůžeme, ale musíte spolupracovat. Okamžitě se sbalte, máte osm minut. Pak vás odtud odvezeme třeba násilím!“

„Kam?“

„Nechte se překvapit!“ řekl Adam nazlobeně, položil si v indiánském gestu pravou ruku na srdce a posadil se na nejbližší bednu, zcela ignoruje zirájícího Erika, který se hnul, až když ho manželka zatlačila do bytu.

* * *

Venku se rychle šerilo, když se v jídelně usedlosti sešla bojová porada o pěti mužích. Miranda a Johana, za vydatné pomoci robota-zahradníka, připravovaly pokoj pro Lamanovy a druhý pro Rádobyho.

V jídelně měl slovo Adam:

„Chtěl jsem tě, Eriku, zaměstnat dočasně jako ochranu Hermanových, ale ochranu potřebuješ spíš ty. Proto se chystá pokoj i pro Alana. Ve dvou se spíš ubráníte, ale já si myslím, že nějaký útok nebude. Teď mi, Eriku, řekni zásadní věc: půjdeš s rodinou se mnou? Samozřejmě, až kolonii postavíme.“

„V žádném případě! Když tu nebude k žití, raději zmizíme někde v džungli na Zemi. A kdyby to nestačilo, poprosím tě o přepravu do nějaké kolonie bez návratu. Sice žijeme ve městě, ale oba milujeme přírodu a tu lásku se snažíme vstípit i dceři. Děkuju, Adame, ale ne... Proč bych nemohl dělat ochranku Hermanovým trvale?“

„Klidně můžeš – jestli António není proti.“

„Nejsem, ale myslím, že je to zbytečné. Promiň, Adame, ale jsi jen milionář, ne miliardář. Na Zemi je spousta bohatších lidí.“

„Dočkej času jako husa klasu – říkali lidé v téhle oblasti. Díky Newmanovi se prodej Sirupu rychle rozjíždí... Ajaj!“ vzdychl, když si uvědomil souvislosti, „Heleďte – zítra musím být u prvního letu na Hopsinku a chci se taky vyspat. Musíme to urychlit... Co ty, Alane? Zdálo se mi, že máš Země plné zuby.“

„Dobrý postřeh. Půjdu s tebou do Brumlanu, i kdyby to bylo v pekle.“

„Díky. Alane, Brumlan tě od dneška zaměstná. Smlouvu musí Amanda udělat, přivezu ji příště. Tebe, Eriku, zaměstná Rhodos od zítřka. Tobě udělá smlouvu Miranda. Tvá žena je, myslím, na mateřské. Čím byla?“

„Je na mateřské. Ještě rok... Učila matematiku.“

„Tak učitelku nepotřebujeme, ale nějakou práci jí časem najdeme,“ usmál se Adam a zamyslel se, „zapomněl jsem na něco?“

„Ano,“ ozvala se Miranda od dveří. Dámy se vrátily a Johana si naprosto samozřejmě sedla Erikovi na klín.

„Ale, dámo!“ znejistěl Erik a trochu i zčervenal. Ostatní se na sebe podívali a uvolněně se začali smát, na což Erik zareagoval – vstávající Johanu si zase posadil zpět.

„To mi připomíná, že se už těším domů. Na co jsem zapomněl, Mirando?“

„Na tu svatbu.“

„Aha. Tak s Robertem jsem mluvil a zařídil jeho tchánovi operaci žlučníku. Alane, Eriku – to je další člověk, kterému jsem zkřížil cestu a teď se snažím zahnat výčitky svědomí tím...“ najednou ho něco napadlo. Přiložil si pravou ruku na pus, ale pak se celý rozzářil, „Je v téhle místnosti někdo, komu hrozí, že za devět dní ráno bude někde jinde než tady?“

„Ano... Ty,“ prohlásil přesvědčeně Xavier a všichni se rozesmáli.

„Kdepak, já tu budu i s Amandou. Tak domluveno: Xavier pro nás pošle některou ze svých dodávek a všichni přepadneme Roberta při obřadu... Dámy prosím, aby vymyslely za každého jeden svatební dar, mají na to vlohy... My s Amandou přivezeme šperky pro nevěstu, takže tohle, milé dámy, ze svých plánů vynechejte... Xaviere, mohu jet s tebou do města? Amina zůstala na ostrově, musím na turbovlak.“

„Samozřejmě, Adame,“ řekl Xavier a zvedl se. Obešel stůl a všem podal ruku. Adam se ani nepokusil, jen jim od dveří zamával:

„Přeji všem hezký večer, na shledanou.“

+ + +

14. Plnou nádrž, prosím

Ve čtvrtek brzy ráno čekali Oldverzovi na Adama před hangárem.

Oba v pracovním: on v černé uniformě bez výložek, ona v šedém overalu s reflexními pruhy na důležitých místech.

„Dobré ráno,“ zamrskal John kníry. Marie se přidala.

„Dobré ráno. Jste připraveni na ostrý let?“

„Připraveni,“ přikývl John a Marie se usmála.

„Neměl tu být také pilot?“

„Máme navigátorku, pane,“ napružil se John, protože staré zvyky jen tak nezrušíte, „Už včera byla na palubě a přespala na ostrově.“

„Tak pojďte,“ vyzval je Adam a vstoupil do úzkého, ale šedesát metrů vysokého hangáru. Tak akorát na Aminu. Výtahem vyjeli do pilotní kabiny a Adam je představil Evě.

„Adam a Eva,“ tiše se zasmála Marie, „takový malý detail...“

„Jak probíhal ten včerejšek, kapitáne?“ zeptal se Adam, přestože se už vyptával počítače kolonie. Ale chtěl slyšet nějaký postřeh od Johna.

„Dobře,“ konstatoval John, ale jeho výraz říkal něco jiného, „místy to trochu zaskřípalo, ale můžeme být spokojeni.“

Adam se spojil s centrálou Dory a nahlásil připravenost ke startu. Centrála potvrdila 'volnou dráhu', povolila Amině odpočet a hangár se začal otvírat. Rozdělil se na čtvrtiny a ty poodjely deset jedenáct metrů. Počítače dospěly k nule a Amina odstartovala. Adam navázal na Johnovu odpověď:

„Neodbývejte mě, kapitáne!“ protestoval, „Ušetřete mi čas, ať se nemusím přehrabovat v deníku... Co zaskřípalo?“

„Dva horkokrevní technici konzultovali technikovi na Doře problém a pohádali se – přímo tady, na můstku!“ zněl Johnův hlas přesně tak, jak se tvářil, „Musel jsem je z něj vyhodit a ti blbci si ještě stěžovali. Druhý nosič stávkoval a oni nedokázali najít závadu. Nakonec musel dorazit tým o dvou lidech z továrny a ten odhalil příčinu za deset minut... Pak už všechno šlo jak na drátku.“

„Co to bylo za závadu?“

„Uskřípnutý přívod paliva.“

„Mám představu o průměru trubek přívodu, to musel být pořádný skřípanec!“

„Ano... V podstatě vada materiálu, kterou defektoskopie neodhalila – na astroportu se pak při mínus sto sedmdesáti zkroutil tak, že přívodní rouru promáčkl a motor měl tah na dvanácti procentech. Tohle náhoda umí, bylo to na hodně nepřístupném místě. Mrňavý robot to našel za deset minut, ale oprava trvala dvě hodiny.“

„Připravte se na přistání za dvě minuty,“ hlásila Eva.

Několik korekcí a Amina přirazila k vesmírnému ostrovu.

* * *

Adam vylezl z Aminy jen proto, aby se seznámil s novou astronavigátorkou. John ctil zodpovědnost za své podřízené a chtěl být u toho. Poslal Marii napřed k výtahu ke KOPRETINĚ a představil Adamovi svou podřízenou.

Žena běžného vzrůstu s nevýraznou tváří a uhlově černými vlasy, stočenými do úhledného drdolu, podala Adamovi ruku. Usmívat se neuměla, jen oči a měkkčí rysy prozradily, že je vše v pořádku. Měla hrubý hlas, na který si člověk musel zvyknout:

„Toreová, ráda vás poznávám, pane Hopsale.“

„Těší mě... Kde jste se tu vzala? Pan Newman má věčný nedostatek lidí.“

„Náhoda... V úterý jsem se vrátila z obchodní cesty... Ale jen zaskakuji za pilota, co si něco udělal s nohou.“

„Aha... Při sportu?“

„Nevím,“ doprovodila králičí pohyb nosem ještě flegmatickým pokrčením rameny, „On Alik neustále páchá nějaké vylomeniny...“

„Dobře... Pustím vás na palubu jen pod jednou podmínkou.“

„Ale já na palubě už včera byla,“ podivila se.

„Včera to ničemu nevadilo, ale dnes poletíte na mou planetu. Utajit pozici planety před navigátorem je nesmysl. Stejně jako před kapitánem. Budete třetí, já, Oldverz a vy, kdo bude vědět, kam Hopsinku mí mimozemští přátelé přesunuli...“ zasekl se a zpytavě ji pozoroval. Analýza dopadla špatně, tak ironicky řekl:

„Automaticky se spoléhám na to, že není v lidském vesmíru člověk, který by o mě neslyšel. Včetně dětí. Zdá se mi ale, že vy se, madam, při zmínce o mimozemšťanech tváříte, jako že si dělám nepatřičnou srandu!“

„Něco jsem slyšela... ale domnívala jsem se, že to není pravda.“

„Mimozemšťané jsou neoddiskutovatelný fakt.“

„Dokud je neuvidím, neuvěřím,“ pokusila se Adamovo zamračení obrátit v žert. Neúspěšně.

„Tak to máme problém – neukázali se lidstvu, těžko se teď přetrhnou, aby mluvili s vámi... Musíte vystačit s nepřímými důkazy. Nemyslíte si snad, že Hopsinka ze soustavy trojhvězdy zmizela po mávnutí jasmínovou hůlkou?“

„Chcete říct, že... to jako vážně? A ta blokáda, kterou neproletěl ani vojenský hvězdolet?? To je taky pravda???“

„Naprostá! Klidně si můžete myslet, že lidstvo je v Galaxii samo. Přestože je to absurdní, myslet si to můžete, neboť jsme prozkoumali jen nepatrný

kousek. Ale tihle jsou z jiné galaxie.“

„Připusťme, že je všechno tak, jak říkáte. Jaká byla ta podmínka?“

„Že mi odpřisáhnete, že znalost pozice Hopsinky zůstane jen ve vaší hlavě. Bez výjimek!“

„To jako že bububu, povoláte mimozemšťany na pomoc a bude z toho masakr a tak dále?“

„Ne. Ale jste blízko... Když se k Sirupu dostane někdo jiný, hodí Hopsinku do černé díry a lidé utrou nos. Nevím, jak to mají pojištěné, ale nepochybuji o tom.“

„Teď si ale vymýšlíte!“

Adam jen vzdychl. Tíha beznadějně snahy ho vážně znechutila. Přece tohle nemá zapotřebí!

„Kapitáne, nechám Aminu tady a poletím s vámi já.“

Oldverz zrudnul a letmo otočil hlavu k Marii. Sice nerozuměla slovům, ale dobře viděla Hopsalův výraz. A oči jejího manžela ji teď volaly na pomoc. Pět dlouhými kroky se přibližila k trojici a rozhodným hlasem zjišťovala stav:

„Kde je problém?“

„Pan Hopsal s námi manipuluje,“ konstatovala Toreová.

„Jak, prosím tě?“

„Snaží se vynutit na nás mlčenlivost a vyhrožuje neověřitelnými věcmi. Straší nás jak malé děti mimozemšťany, které ale nikdo ještě neviděl! Vy snad ano?“

Adam na ni zíral jak na zjevení. Na nějaké rozčilení neměl chuť ani sílu. Musel konstatovat, že *nevěřící Tomáš je horší než tlupa ziskuchtivých zločinců*. Ale Marie si věděla rady:

„Tak ty jsi geniálnější než desítky novinářů a vojáků, že popíráš ověřené důkazy?“

Adam ožil, protože měl sto chutí za Toreovou odpovědět, že právě tohle je velmi pravděpodobné. Astronavigátorku ale útok z téhle strany překvapil, namyšlená sebejistota byla rázem pryč.

„To nepopírám. Vadí mi to vyhrožování!“

„Tak ty si myslíš, že mimozemšťani si přesouvají planety, jak se jim zlíbí, ale jinak jsou úplně blbí? Jaké vyhrožování? Pan Hopsal ti jen sdělil, že jsou připraveni ochránit své investice. Co je na tom divného?“

Toreová se zamyslela a Marie to viděla. Obrátila se na Adama a smířlivě mu sdělila:

„Já Anastázii znám dlouho. Zaručím se za ni... když jí dáte šanci.“

„Riskuju hodně!“

„Víte co: mohl byste oddělit víru v mimozemšťany a slib, že Anasta nikomu souřadnice neprozradí?“

„Děkuji vám za snahu o kompromis,“ usmál se Adam, „jenže i to je nebezpečné, protože z mimozemšťanů vyplývají další věci, které když bude ignorovat, zmaří životy a způsobí škody. Ani jedno si nemůžu dovolit!“

„Například?“

„Třeba protiradiační štít mezi Hopsinkou a Brumlou,“ pohodil Adam hlavou,

„O ten se tanker rozmázne a štít si toho ani nevšimne.“

„No vidíte, pane, štít by jako důkaz mohl i Anastě stačit ke...“

„Těžko,“ přerušil ji Adam zoufale a bylo málem viditelné, jak se z něj poslední zbytky trpělivosti vypaňují do prostoru, „On ten štít není vidět. Podle její logiky neexistuje!“

„Přitom je to jednoduché,“ vložil se do rozhovoru John, „Na přístrojích uvidí rozdíl v záření trpaslíka mimo štít a pod štítem...“

„Pane,“ řekla hlasitě Toreová, aby ji vzali na vědomí. Podívala se Adamovi zpřímá do očí a vypnula se do pozoru, „ať je to s mimozemšťany jakkoliv, přísahám, že pozici Hopsinky nikomu ani ničemu neprozradím. Nikdy!“

Adam ji v postoji napodobil a přísahu se sebezapřením přijal...

KOPRETINA s připojeným nosičem a s Aminou v závěsu se mohla konečně vnořit do subprostoru.

* * *

Jen se Amina vynořila ze subprostoru a Adam si promnul krk, nějak mu ten přechod dnes nesedl, zvolala Eva:

„Adame, štěstí nám přeje – na kolizním kursu je pořádný balvan.“

„Co je na tom za štěstí?“

„Myslím kolizi s Brumlovým štítem... Bude to důkaz pro astronavigátorku.“

Měla přehled, protože po startu to Adam nevydržel a postěžoval si jí.

„Dobrá... Za jak dlouho?“

„Asi za pět minut.“

„Souhlasím, upozorni KOPRETINU.“

* * *

Tanker i Amina byly na synchronní oběžné dráze nad Hopsinkou a Adam rádiem vysvětloval, kde budou čerpat Sirup.

„Zvolil jsem tohle moře, protože je také na rovníku, ale dost daleko od budoucí kolonie. Kdyby došlo k havárii nosiče s plnou nádrží, nedojde ke kontaminaci moře, z něhož bude Brumlan čerpat. K tomu malá drobnost: je to jediné moře s plochým břehem, kde nosič může přistát... Až nosič doručí balík, přistanu na břehu a spolu s roboty nainstalujeme elektrárnu a čerpadla a natáhneme hadice. Načerpám Sirup do svých nádrží, čímž to vyzkouším, a poletím na oběžnou dráhu. Jeden robot na Hopsince zůstane, ostatní zase odvezu. Chvilí vás budu pozorovat, a když přistání a plnění první nádrže proběhne bez problémů, odletím. Zbytek už bude na vás. Držím vám i sobě všechny palce, aby to vyšlo.“

* * *

Od KOPRETINY se oddělil nosič a chapadlový manipulátor ho odsunul na

samostatnou dráhu a lehce ho přibrzdil. Nosič začal klesat a v bezpečné vzdálenosti zahájil sestupový manévr. Takový šestý test.

Nosič ale vezl náklad – oproti plně nádrži tankeru směšných třicet tun. Obsahoval vše potřebné na vybudování čerpací stanice Sirupu: hadice, roury, čerpadla, kabely a malou elektrárnu. Montážní roboty od Newmana měl Adam na palubě. Co se jich tam vešlo.

Nosič přistál sto metrů od břehu a Amina ho následovala. Jí stačilo jen padesát. Eva otevřela výstup a roboti už vyskakovali ven, ani na schůdky nečekali. Loď se rychle vyprazdňovala, roboti dupali po schodech a v několika cyklech přechodové komory proudili ven jako voda protrženou hrází. Čtyřicet osm jich tam Adam nacpal, určitě rekord. Naprosto rekordní porušení všech myslitelných předpisů!

Venku se ta horda chovala jako mravenci a balík v nosiči byl velice rychle rozebrán a věci rozmístěny v bezpečné vzdálenosti na břehu zeleného moře. Potom nosič odstartoval a letěl si pro první nádrž.

Sto osmnáct minut trvalo té stříbrné záplavě, aby stavebnici smontovala a natankovala Amině plnou nádrž. Potom se dupající horda zase naskládala do Aminy a ta odstartovala. Brzy dosáhla synchronní orbity tři kilometry za KOPRETINOU a Adam přikázal Oldverzovi start nosiče.

Robot zanechaný na Hopsince připojil hadici k nádrži a spustil trojici čerpadel. Přestože každé mělo výkon devíti hektolitřů za minutu, bude se nádrž plnit dvacet hodin, a to Adam nemínil čekat. Rozloučil se tedy s posádkou a vrátil tu němou hordu zpátky na Doru.

* * *

Jen vyšel z hangáru do chodby, vinoucí se kolem astroportu, ozval se počítač kolonie:

„Pane Hopsale, sháněl vás pan Wynn. Můžu ho spojit?“

„Můžeš,“ odpověděl Adam, protože chodba byla liduprázdná. Na Zemi by si to nedovolil.

„Ahoj, Adame,“ ozval se zastřený hlas.

„Ahoj, Luciene, jak to dopadlo?“

„Skvěle, jsem opět mobilní.“

„A proč tak mluvíš?“

„Ale, na pokoji byly potíže s klimatizací! V noci zapnula chlazení a ráno jsem měl angínu. Ale už je to dobré... Chtěl jsem s tebou mluvit, předvést ti dotažený návrh orbitálního výtahu. A taky se chci s tebou domluvit, jak se mám dopravit na Zemi.“

„Dobře, Luciene, právě jsem rozjel dopravu Sirupu a mám hlad. Dám si s... Už jsi obědval?“

„Právě teď.“

„Tak dobře – dám si oběd s Amandou a přijdeme. Řekněme ve dvě?“

„Ano. Oba?“

„Jo. Určitě tě bude chtít vidět. To víš – nová noha se nevidí každý den!“

* * *

Lucien je přišel osobně přivítat. Omládl a zářil spokojeností. Adam na něj jen koukal, ale Amanda řekla nahlas, co si myslí:

„Pane Wynne, vy jste snad prodělal revitalizační kúru!“

„To je to tak vidět?“

„Vypadáš skvěle, Luciene.“

„Díky. Altar mi řek', že vypadám jako troska a že do důchodu musím jít až po stovce, abych si tu protézu užil... Stejně ale chtěl spíš říct 'zaplatil'.“

Wynn posadil návštěvu do křesel a sám se postavil k protější stěně. Usmál se na napjaté tváře a začal:

„Všichni se seznámili s principy orbitálních výtahů? Jsou nějaké dotazy?“

Nikdo se nepřiznal, dotazy nebyly žádné. Lucien se natočil ke stěně, kam bude terminál obraz promítat, a zahájil prezentaci slovy:

„Jerry, pusť mi to.“

Hned první snímek byl překvapující. Lucien je však dlouho na pochybách nenechal:

„To jsem nekreslil já. Možná to nevíte, ale naše CI má umělecké vlohy... Je to hezký obrázek, ale obsahuje vše podstatné a ještě ke všemu je v měřítku. Díky perspektivě se tam všechno vešlo... Tady je vesmírný ostrov na hopsynchronní dráze...“

„Na jaké dráze?“ zeptala se Amanda.

„Na orbitě, synchronní s otáčením Hopsinky... Hopsinka je trochu větší než Mars, proto je to skoro osmnáct tisíc kilometrů. Na tomto ostrově budou umístěny velké zásobníky paliva a doky pro hvězdolety. Rozlišoval bych jednoduchá stání pro ty, kteří potřebují jen natankovat, a komplexní stání pro firemní tankery, které budou kombinací přečerpávací stanice, nákladního a osobního terminálu výtahu. Také zde musí být nějaké ubytovací kapacity. Všechno je řešeno tak, aby to šlo dále rozšiřovat... Ve vzdálenosti třicet tisíc kilometrů pak je ještě protiváha.“

„Nebude problém s antiradiačním štítem?“ ozval se Adam.

„Kdepak, od protiváhy je k němu pořád přes půl milionu kilometrů.“

„Perfektní práce. AŽ si jednou budou lézat pro Sirup k nám, budeme schopni uspokojit více zákazníků současně... A co mikrometeority a obrana?“

„Mikrometeority by neměl být problém, ostrov i protiváha budou chráněny silovým polem. Panu Newmanovi jsi říkal, že se o obranu postaráš.“

„Mohu mít obranu, jakou chci, ten jeden výstřel z křižníku, který právě vystoupil ze subprostoru, bude stačit. Ne, Luciene, výtah musí mít aktivní obranu. Vesmír má rád ironii a při bitvě ho může poškodit klidně výstřel z vlastní lodě!“

„Silové pole kolem třiceti tisíc kilometrů lana?“ zděsil se Lucien, „Přijde mi to zbytečné. Pravděpodobnost přestřelení lana musí přece být směšná...“

Nejde jen o konstrukci, ale také o energii. Řekl bych, že by se zdroje musely hodně posílit.“

„Ale to pole tam bude jen v případě ohrožení... Použijí se řádné akumulátory pro vytvoření silového pole po těch pár desítek sekund, než posilující reaktor naběhne na plný výkon.“

Lucien se hluboce zamyslel. Adam to nemohl přehlédnout, tak mlčel a jen se usmíval. Obdivoval lidi, co byli schopni velkých věcí i bez superinteligentních strojů. Toho času, co strávil Jerry nad výpočty – a Lucien to teď překopává tím nejpomalejším počítačem v Galaxii. Svým mozkiem! Skutečně se po dvaceti sekundách dobral rozhodnutí:

„Dobře, Adame, předělám to. Jenže to, co chceš, bude vyžadovat pořádný obranný systém, který poběží pořád. Abys odvrátil popisovaný útok, bude nutná detekce subprostorového okna. Cena se hodně zvýší.“

„Tím se netrap, Luciene. Nemám sice neomezené prostředky, ale je jich dost, abych stavěl podle potřeby a ne podle rozpočtu. Co tě napadlo?“

„Nejjednodušším řešením tvých požadavků je navrhnout kabinu schopnou samostatného letu, přesněji přistání. Zaměřit lano výtahu bude oříšek, ale kabina bude snadný cíl – dáme jí vlastní štít a silnější motory. Při útoku či přetržení lana se buď dotáhne na oběžnou dráhu k ostrovu, nebo přistane poblíž Brumlanu. Vybavena zásobou skafandrů je už teď a pasažéři z kabiny přejdou do kolonie po svých.“

U kontejnerů už jsem nebezpečí vyřešil: prostě se zažehnou jednorázové patrony a kontejner dopadne daleko od kolonie. Podstatné je, že s sebou potáhne i přetržené lano, aby nespadlo na kolonii. Samozřejmě, když bude na té spodní části – jinak doputuje až k ostrovu. Ostrov bude mít nejen pole, ale i aktivní obranu. Ale v případě přetržení lana musí uvolnit protiváhu, což není problém.“

„Ale pak se protiváha bude pohybovat po tečně a bude jako neřízená střela nebezpečná všem...“

„Dáme na ní signální maják, aby se dala vysledovat.“

„Trochu jsem se nad tím zamyslel a došel jsem k závěru, že nejlepším řešením na Hopsince budou dvě lana – osobní a nákladní doprava zvlášť. Ale na tom obrázku máš jen jedno lano,“ postěžoval si Adam.

„Má to být umělecké dílo – je tam nejen druhé, ale i třetí a čtvrté lano, jen za tímhle není vidět. Dvojice lan bude pro dvě nezávislé osobní kabiny, které se budou potkávat uprostřed, další dvě budou pro nákladní dopravu. Jedno vzestupné, druhé sestupné: nahoru plné, dolů prázdné kontejnery. Počítám s tím, že i osobní výtah bude velký s variabilním rozdělením na část pro osoby a část pro náklad. Každá kabina bude mít dostatečnou skladovací kapacitu, aby se dodávky potravin prováděly tudy a nenarušovaly přepravu Sirupu.“

„Jak dlouho bude trvat jedna cesta?“

„Necelých jedenáct hodin, každých dvacet čtyři se kabiny vystřídají. Na nkládku bude k dispozici pětadesát minut.“

„Jaká bude celková nosnost?“

„U osobního výtahu postačí sto dvacet tun na každé lano, u nákladního

výtahu musíme mít dvě stě padesát tun na lano, tedy plná nosnost od počátku. Vývoj se bude řešit počtem kontejnerů: začneme šestnácti, čímž dokážeme vyloučit jeden let tankeru s použitím nosiče. Až se vyrobí dalších čtyřicet, pojedeme koloběh padesáti šesti. To je přesně takový počet, abychom se obešli bez nosiče. K dosažení plné kapacity bude ale třeba přidat dalších šestašedesát kontejnerů. To budeme plnit KOPRETINU dvakrát týdně. Jelikož cesta jednomu kontejneru zabere přes jedenáct hodin, budeme odesílat kontejner každých... Jerry?“

„Šest set padesát šest sekund,“ odpověděl počítač.

„Byl bych pro, aby se hned v základu udělala i obě osobní lana,“ rozhodl Adam.

„To je dobře,“ usmál se Lucien, „protože se obě lana najednou udělat musí! Kvůli stabilitě... Jsi ale vážně skvělý investor – máš na to?“

„Snad ano. Díky Altarovi je situace růžovější, než jsem plánoval původně. V nejhorším případě odložíme překladiště a čerpací stanici.“

„Sliboval jste animace činnosti,“ připomněla se Amanda.

„Jsou připravené, pustím vám je...“

+ + +

15. Vystřízlivění

Amanda šla s Edem do dílny a Adam sedl k terminálu, aby si prohlédl poštu. Aktualizace sítě proběhla včera.

Měla tam být zpráva od Trevora z vrakoviště. Byla tam, ale také tam byla zpráva od Antónia. Psal, že jednal s firmou schopnou vytvořit vrstvu neutronové hmoty, že mají volné kapacity, ale pokud to spěchá a nechceme čekat další dva měsíce, že nejpozději v pondělí musíme dodat podklady. Vykládali něco o dlouhodobé nepřítomnosti návrhářů.

Velmi hustá hmota, z níž jsou složeny neutronové hvězdy, vytváří gravitaci bez dodávky další energie a navýší přitažlivost planety v Brumlanu a blízkém okolí na jedno gé.

Adam hned zavolał Lucienovi:

„Dobré ráno. Mám v poště zprávu ze Země, že nejpozději v pondělí musíme dodat informace o rozměrech a gravitačních parametrech neutronové vrstvy. Jinak bychom museli počkat dva měsíce. Jak to vypadá s návrhem, Luciene?“

„Dobré ráno. Mrzí mě, že to nevychází, ale potřebuju den dva na komplexní ověření. A když budu mít i tu neděli, bude to skvělé! V pondělí vyrazíme brzo ráno. Hrubé plány Brumlanu už jsi viděl – přijď dnes večer a já ti předvedu základní verzi včetně plánu prací, podle kterého můžeme od pondělí nahnat na Hopsinku Altarovu rovnací firmu.“

„Jakou firmu?“

„Planýrovací! Provedou zemní práce a připraví vše pro stavbu.“

„Aha... Mohla by to být brzká večere, Luciene? Řekněme v šest? Altar nás pozval do divadla.“

„Žádný problém, Adame. V šest s ešusem u mě.“

„Jsem pro,“ zasmál se Adam a šel si přečíst to umělecké dílo od Trevora z Azerie.

* * *

Za tři minuty šest žádal Adam u Luciena o vstup.

„Buď mi vítán, můj zmlsaný zaměstnavateli!“

„Copak, Luciene, nelíbí se ti má pizza?“

„Pojď dál,“ máví Lucien odevzdaně rukou a šel do kuchyně ke stolu.

„Chceš příbor? Abys jedl jako člověk...“

„Ani ne, vezmu to do ruky.“

Během jídla se ale Lucien uklidnil natolik, že dokázal nezaujatě zhodnotit svůj stav:

„Promiň, příteli, ty řeči... Taky mi přišla zpráva – od správce pozůstalosti... Prý je to složitý a zamotaný případ... Asi chce větší odměnu... Ta tvá večeře vážně pěkně voní.“

Složil příbor k nedojedeným bramborám a misku odsunul na okraj stolu. Sepnul ruce a podepřel si jimi bradu. Zareagoval na Adamův zřejmý úmysl:

„Jen pokračuj dál nad krabicí, do obýváku tě s pizzou nepustím.“

Adam se málem zadusil kusem šunky na sýrovém vlákně. Lucien ho vědecky pozoroval a nemohl se rozhodnout, zda má Adam problém, nebo je to jen divadýlko. Než se rozhodl, přestal Adam kašlat a řekl:

„Nesnáším nepřekousnutelný sýr... Tak kolik to bude, Luciene?“

„Tři sta patnáct milionů – bez neutronové vrstvy. Počítej s půl miliardou. Na dva orbitální výtahy ale druhá půlmiliarda stačit nebude! Kolik že máš miliard, Adame?“

Adam držel poslední díl pizzy a čekal, až tělo stráví takovéto informace. Teprve potom dílek zhltl na tři kousnutí a zvedl se. Lucien obal odborně zlikvidoval a vedl Adama ke křeslu v obýváku. Ohlédl se a konstatoval:

„Jsi nějaký bledý, Adame.“

„Není to nic vážného, počítal jsem s tím... Okamžitě mám k dispozici jen dvě stě třicet milionů. Tady na Doře. Dalších sto padesát jsou šperky v nabídce... Ani s pomocí robota to Amandě nejde tak rychle, jak si sama myslela... Ale Altarovi platím Sirupem. Snad se nic nestane a tanker dorazí s první dodávkou... Tak tedy ukaž, Jerry, co za ty miliony budeme mít!“

Jerry zapnul projekci a Adam zůstal zírat na obraz na stěně. Nejdřív si myslel, že se zobrazila částečná podoba, něco jako ‘příští týden to bude vypadat takto, za další týden takto...’, ale když se nic neměnilo, znejistěl a chtěl upozornit, že mu Lucien ukazuje něco jiného. Ale Lucien evidentně věděl, co se zobrazilo, jenže nic neříkal, ani se tomu nesmál jako nějakému vtipu. A tak Adam poznal, že bude chyba v něm – v jeho naivních představách, co si lze za půl miliardy pořídit.

Lucien to na něm viděl, jako by to měl napsané na čele. Byl stále zasmušilejší a Adamův vnitřní boj ho tížil. Když bylo ticho k nevydržení, opatrně přítele ujistil:

„Je mi líto, to není chyba,“ pak se nadechl na kuráž, „Co bys taky chtěl, za půl miliardy.“

Adam se dokázal usmát a vysíleně se zhroutil do křesla:

„Tak povídej!“

„První věc: terénní úpravy – skálu srovnáme na ploše jednoho kilometru čtverečního. Vypadá to hodně, ale je v tom započtený i plácek pro přistání těžkého přepravního hvězdoletu a cesta k němu.“

„To je zajímavá otázka,“ probral se Adam, „dokud loď nevysadí nějaký

buldozer, nemůže přistát. Jak to uděláme?“

„Přistaneš s Aminou u pobřeží a vysadíš roboty s důlním laserem a několika krabicemi. Oni na vhodném místě srovnají skálu a povrch zpevní. Pak tam bude moct přistát nákladák s těžkou technikou. Několikrát... Jerry, ukaž schéma zemních prací... Tahle tlustá čára,“ oběhl světelným bodem skoro celý obrázek, „ukazuje srovnanou plochu... tahle fialová vymezuje plochu, kde bude neutronová hmota – začíná tři metry od pobřeží a vyhýbá se vyšrafovanému čtverci, kde bude městský počítač. Tahle část bude všude stejně silná, projektant s tím bude hned hotový... Tahle zeleně vyšrafovaná plocha,“ zamával Lucien světelným bodem nedaleko pobřeží, „jsou nádrže na Sirup a další technologie pod neutronovou vrstvou... Jerry, půdorys základny a páteřní kolektor... Hnědá čára je obestavěný prostor. Jak vidíš, je na bocích a vpředu o pár metrů menší než neutronová vrstva, aby se dalo navázat neutronovou hmotou v dalším kole... Tenhle velký tečkovaný prostor jsou garáže stavebních strojů a dílny. Altarovy stavební firmy mají techniky dost, ale přepravní hvězdolet jen jeden. Už jsi ho viděl?“

Adam jen zakroutil hlavou.

„Je to pořádný macek, ale stejně poletí dvakrát. Technika zůstane na Hopsince a musíme je mít kde uložit... Tahle tlustá červená je páteřní kolektor od elektrárny přes celou kolonii a ty tenké jsou jeho přírůdky. Všechno je to vyřezané do skály ještě před položením neutronové vrstvy. Tady se bude rozvádět elektřina do celé kolonie... Jerry, ukaž vodovod plus kanalizační systém... Čistá voda je modře, kanalizace žlutě... Jak vidíš, elektrárna je na půl cesty k výtahu, vodárna, čistička a úpravná vody jsou na opačné straně a co nejdál od moře, aby při havárii nedošlo ke kontaminaci Sirupu nebo zatopení lůžka CI.“

„A to modré kolečko s křížkem?“

„Teď jsem to říkal – vodárna. Nádrž na věži díky převýšení definuje stálý tlak v potrubí. Není důvod nevyužít dobré nápady našich předků. Také všude používám standardizované díly, jinak by ses nedoplátil!“

„Luciene, a co nebezpečí havárie výtahu? Pracuje se tam s obrovskými energiemi. Vůbec jsme to neprobírali – řešil jsi to?“

„Samozřejmě! Co bych to byl za projektanta, kdybych neměl na mysli bezpečí lidí! Jerry, zobraz stávající profil terénu, pohled od astroportu, rozsah: vlevo kolonie, vpravo nádraží výtahu... Plocha, kde přistáváš, je opravdu jedna z mála na rovině, kousek od břehu se terén zvedá. Tady vidíš, že levý okraj základny je na úrovni moře, směrem k budově výtahu se to prudce zvedá, dvacetimetrový hřbet a pak to zase klesá na rovinu k výtahu. Hodlám toho využít. Jerry, zobraz srovnání terénu pro kolonii i pro výtah... Jak vidíš, kolonie bude schovaná za hřbetem, a i kdyby byla na Hopsince hustá atmosféra, neohrozila by kolonii ani tlaková vlna. V řídké atmosféře nehrozí ani přenos hluku... Máš nějaké další otázky? Když ne, máme hotovo... V neděli to bude komplet připravené: plán zemních i stavebních prací, rozpočet lidí, strojů a materiálů. Jerry také připraví data pro roboty s důlním laserem. V pondělí mě odvezeš na Zemi a já konečně poznám toho

Mortimera, o kterém pořád mluvíš. Mohli bychom vyrazit klidně už v šest.“

„Mám nápad: Jerry, máš rozpis odletů výletních hvězdoletů XMKT od šesté planety?“

„Mám, pane. Nejbližší přílet je pozítří v sedmáct hodin, odlet v pondělí po páté ráno. Co s tím?“

„Prosím tě, sežeň mi pana Newmana – jestli nemá jednání.“

„Newman,“ promluvil obraz majitele kolonie, promítnutý na stěnu, „copak vás tlačí, Hopsale?“

„Dobrý den. Nemám představu, kde by mohl být problém, a proto se odvážím zeptat, jestli by bylo výjimečně možné, aby hvězdolet XMKT, který má naplánovaný odlet v pondělí v pět, přirazil k vašemu orbitálnímu výtahu a naložil Luciena???“

„Nevidím v tom problém... Větší ale bude dohnat je. Já hned odešlu na ostrov povolení. Zbytek je váš problém. Ještě něco?“

„Přijdete do divadla také?“

„Vy máte ale otázky! Já mám lepší – vy byste si troufl po třiapadesáti letech manželství nejt?“

Než mohl Adam poděkovat, zrušil Altar se smíchem spojení.

+ + +

16. První kopnutí

Byla neděle sedmnáct hodin a výletní hvězdolet XMKT se měl každou chvíli objevit nad šestou planetou. Přilétal tam za krásami místního západu slunce. Adam přišel k hangáru. Lucien už tam stál a hned hlásil:

„Ahoj. Dva roboti a spousta věcí už je u Aminy. Nevím, jestli se do té mrňavé lodi vůbec vejdem.“

„Neboj, v pilotní kabině jsou dvě křesla a roboti stejně zůstanou u svého vybavení. Tak pojď.“

Vešli do úzkého a vysokého hangáru, kde u vysokozdvizné plošiny stáli dva roboti a o kousek dál dva podivné stroje velikosti ovce. Šestinohé ovce s pořádným batohem na zádech.

„Nějaké starodávné letadlo tu ztratilo motory,“ prohlásil Lucien, který v nich viděl spíš proudové motory s kusem křídla, „a čekají tu tak dlouho, že jim narostly nožičky.“

„Ale pane,“ ohradil se jeden robot, „to jsou příruční důlní lasery.“

Adam s Lucienem se na sebe podívali a srdečně se zasmáli použití slova ‘příruční’.

„Hlavně je držte na vodítku, ať mi nepobíhají po lodi!“ konstatoval Adam a dobře se bavil výrazem robotů.

„Nemějte obavy, pane,“ odpověděl druhý robot „jsou zajištěni. Sám jsem je zkontroloval.“

„Děkuji,“ co také mohl říct Adam jiného, „Půjdeme napřed. Až s nakládkou skončíte, nahlaste to NSH. A hlavně nechte v přechodové komoře průchod. Pan Wynn bude vystupovat na orbitálním výtahu.“

Ukázal významně prstem k nebi a po schůdkách a schodech vystoupali do pilotní kabiny, kde Adam Luciena představil Evě a rozjel úřednický dýchánek:

„Tady je plná moc od Brumlanu, a. s., na jednání jeho jménem a v jeho zájmu v oblasti vývoje a technické podpory pro přepravu, skladování a prodeje paliva typu Sirup01... A neřehtej se, nějak se to jmenovat musí! Všichni, až se přestanou smát, zjistí si cenu a ověří si jeho vlastnosti, si ten název velice dobře zapamatují... Podepiš mi to tady... Další plná moc na dohodnutí termínu uložení městského počítače a přehrání osobnosti NSH. Předpokládám, že když sis udělal plán, že termín je jasný. Zálohu dostali, stačí domluvit termín podle plánu či později – raději ne dřív. Podpis, prosím...“

Do třetice plná moc na konzultaci s inženýry neutronové vrstvy a stanovení termínu instalace. Už jsme o tom mluvili: složím jim jistinu na ten jejich speciální hvězdolet, když mu bude velet Oldverz... Ještě jedno potvrzení... Nezapomeň, těmi musíš začít. Ostatní podle domluvy. Od Mortimera to všechno obvolej, případně ti pomůže. Je to můj společník v Rhodosu. Což také znamená, že kdyby bylo třeba něco zaplatit, třeba zálohu na neutronovou vrstvu, má veškerá práva," pokýval hlavou a zasmál se, „Hlavně proto, že bude muset vypomocť svými penězi.“

Odmlčel se a manipuloval se svým epapem. Zvedl hlavu a pokračoval:

„Teď, Luciene, zpřístupni Evě svůj epap... Máš tam potvrzené plné moci a také informace pro Mortimera. Zkopíruj mu je. Většina je ti ke čtení, podívat se na ně můžeš, jestli se ti něco hodí pro jednání, klidně to použij. Ale jinak jsou to interní informace... V pátek přiletím na Zemi i s Amandou a půjdeme na svatbu. Bude-li v Xavierově dodávce místo, pojed' s námi. Předpokládám, že do té doby vyřídíš také své záležitosti a odletíš s námi. Poletíme na...“

„Adame, ti dva bordeláři už všechno nasoukali dovnitř," řekla Eva, „Přitom ale něco rozsypali... Až se vrátíme, budou uklízet!“

„Dobře, Evo. Vydrž, domluvím se s věží a poletíme na ostrov... Orbitální.“

* * *

Adam vysadil Luciena na ostrově a doporučil mu, ať v domluveném pokoji zalehne už teď a je ráno na Zemi čerstvý.

Řízení provozu mu potvrdilo, že výletní hvězdolet u šesté planety je, a předalo mu parametry jeho dráhy. Nemělo smysl jim volat, rádiové vlny byly zoufale pomalé.

Nechal Evu spočítat subprostorový skok a skočit skoro přes celou soustavu pouhou světelnou sekundu od výletního hvězdoletu. Podle identifikace to byl Hvězdný racek, a tak ještě, než se kapitán Pelikán ukázal na obrazovce, nasadil Adam úsměv:

„No né, kde se tady berete, pane Hopsale? Od doby, co máte kosmickou loď, se vesmír podezřele smrskl?“

„Rád vás zase vidím, kapitáne... Bydlíme teď na Doře – než si postavím vlastní kolonii... Mám na vás prosbu, o které Mortimer neví, vymyslel jsem ji včera. Mohl byste zakotvit nad Dorou a odvézt mého projektanta na Zemi. Ušetřilo by mi to čas i peníze... Prosím.“

Dvě sekundy.

„Ale my nesmíme hlouběji do soustavy, pane Hopsale. To víte... Předpokládám, že jste na to myslel.“

„Všechno je vyřízeno, protentokrát udělal pan Newman výjimku. Nebude to vadit Mortimerovi? Mám totiž na vás druhou prosbu: zda byste mu po přistání zavolal a informoval ho, že pana Wynna posíláte. Jinak pan Wynn má několik doporučení, ať vám jedno ukáže – kdybyste byl na pochybách.“

Dvě sekundy.

„Majiteli to vadit nebude... A doporučení nepotřebuje, myslím, že vím, kdo

to je... Nedělal náhodou orbitální výtah na Marsu? Takže domluveno. Kde je pan Wynn teď?“

„Dovezl jsem ho na ostrov. Jestli mě poslechl, šel spát. Buďte tak hodný, nechte zavolat na ostrov půl hodiny před příletem, aby ho vzbudili. A máte pravdu, dělal výtah na Marsu, teď bude dělat dva pro mě... Děkuji vám, pane. Přeji vám klidný let a hodně zdraví, kapitáne... Také pozdravujte madam Turasovou. Na shledanou.“

Dvě sekundy.

„Zavoláme tam, můžete se spolehnout. Hodně úspěchů i vám. Tak zase někdy...“

* * *

Hodinu a půl po startu z Dory již Amina stála na Hopsince na jediném rovnějším plácku nedaleko moře. Zdrželi se vypuštěním tří mikrosatelitů, které nad Brumlanem vytvoří jednoduchý poziční systém. Adam sjel výtahem a informoval roboty, stojící u dveří přechodové komory:

„Tak hoši, jsme zde... Co jste tu rozsypali?“

„Povolila krabice s tvrdidlem,“ řekl robot vpravo a zatvářil se omluvně.

„Krabici jsme ucpali, řádný úklid provedeme, až budeme zpátky na Doře,“ řekl ten vlevo, „Hlavně na to nesmí přijít voda!“

Adam otevřel výklenek a začal se soukat do skafandru. Pak otevřel přechodovou komoru a prohlížel si ty ‘příruční’ lasery.

Levý robot se čistě pro pořádek zeptal:

„Rampu nebo jeřáb tu opravdu nemáte, pane?“

„Je mi líto, nemáme... Sejdou ty šestinohé potvory po schůdcích?“

„Nebudeme riskovat poškození, raději je sneseme.“

„Dobře, běžte první. Počkám tady, abych se vám nepletl pod laserama. Pusťte se do toho.“

Za pět minut se přechodová komora otevřela, byla prázdná, a roboti šli pro krabice. Oba se tvářili neutrálně, ale jeden řekl:

„Nemohl jste přistát trochu blíž, pane? K budoucí přistávací ploše to máme přes dva kilometry!“

„Je mi líto, ale nikde není svah menší, než dva stupně... Máte těch krabic hodně, budete muset jít vícekrát. Klidně vám s jednou pomůžu.“

„Děkujeme, pane, ale není to třeba. My je naložíme na lasery.“

„To chci vidět,“ usmál se Adam, „vaše cesta bude patrně lemovaná dalším rozsypaným tvrdidlem.“

„Kolega se špatně vyjádřil. Ve výbavě máme pevnou síť a lasery mají po stranách úchyty... Ale dva tisíce tři sta metrů – to si užijou.“

„Dobře. Půjdu pomalu napřed... Jsem na ty potvory zvědavý, takhle velké jsem v činnosti ještě neviděl.“

„Jste důlní inženýr, pane?“

„Ne... Nemusíte se bát, kecat vám do toho nebudu,“ zasmál se Adam a zavřel se v přechodové komoře. Vzápětí otevřel vnější dveře a slezl ze

schůdků na povrch Hopsinky. Napsat, že Brumla pražil, by nebylo přesné. Prostě svítil a trochu i hřál.

Adam vykročil do krajiny. Když se mu zdálo, že se ztratil, otočil se k Amině, k moři. Neušel ani půl kilometru! Teď konečně viděl taky něco jiného, než šedí skal – brčálově zelený Sirup.

Dvěře lodi se právě zavíraly a podivná skupina s bednami, vznášejícími se mezi lasery, vyrážela na cestu. Lasery šly pomalu a hodně šikmo, aby se vzepřely těžkým bednám a udržely je nad terénem.

Spojil se s nimi rádiem:

„Kolik času budete potřebovat?“

„Tak do půlnoci, možná méně, protože neznáme přesně složení skal. Pokud tam lasery vůbec dojdou, nějak se jim nechce.“

„Dojdou,“ reagoval druhý, „ale pak budou dlouho odpočívat.“

Adam se zasmál. Přes neutrální tón se to dalo považovat za robotí žertování.

* * *

Lasery se zastavily a opatrně spustily bedny na skálu. Lasery sice byly ‘pomalé’, ale Adam byl pomalejší. Někde četl o zvířeti, které se jmenovalo ‘kamzík’ a šplhalo po skalách. Přesně tak si připadal.

Než došel k laserům, pobíhající roboti pomocí satelitů vyměřili první bod nového astroterče. Adam si vzpomněl, že tak říkají na Ikárii astroportu pro jeden hvězdolet, a zde bude něco podobného. Ovšem tohle bude pořádný astroterč – minimálně pro čtyři Aminy. Jednou.

Roboti osvobodili lasery od sítě a jeden šel s laserem, postavil ho nějaké dva metry pod nejnižší levý majáček a natočil do prudkého svahu. Adam se postavil k bednám a druhý robot ho informoval:

„Zůstaňte stát zde, pane. Pan Wynn nevybral pro ruční rovnání právě příhodný terén. Ale nemůže za to, vyšel z předpokladu, že všude je stejná porézní skála jako vzorky, které jste přivezl. Ale tady je poctivá skála! Nebude stačit odpaření několika centimetrů. Musíme změnit intervaly mezi impulsy a skálu tavit. Pak je potřeba začít z nejnižšího bodu a připravit tavenině kanálky.“

Laser spustil a po několika vteřinách vypálil do skály úzkou, asi dvacet centimetrů hlubokou brázdou o délce nějakých deset metrů. Pak ukročil stranou a o necelý půlmetr dál udělal další brázdou. Adam se zamyslel a mezi výstřely laseru se zeptal:

„Ale ta tavenina vám bude v tom studeném kanálu tuhnout.“

„Máte pravdu. Proto mám ještě tenhle malý magnetron, kterým kanálek bezprostředně před taveninou zahřeju, pak už si to bude tavenina udržovat sama.“

„Takže jak dlouho?“

„Dlouho, pane. Doporučuji, abyste se vrátil na loď a povečeřel.“

„Souhlasím... Dám si něco malého a natáhnu se. Kdyby něco, NSH mě

vzbudí. Stejně tak, až budete mít hotovo.“

„Až bude hotovo, budeme čekat, až povrch vychladne. Tu dobu strávíme cestou s lasery do Aminy a zpátky s barely vody a rozprašovačem.“

„Proč jste to nevzali najednou?“

„Bezpečnostní opatření,“ usmál se robot. Podle drobných nuancí v hlase to byl ten, co předtím vtípkoval o únavě laserů. Prostě 'veselý robot'.

* * *

Adama vyburcoval příšerný řev. Otočil se za zvukem a hmátl po budíku s očima, nosem a škodolibými ústy. Ale budík uskočil a začal ječet jako pominutý. Adam po něm hmátl znova – a probudil se.

Malovaný budík z animované pohádky zmizel a byla tu jen kajuta a příšerný zvuk, který pomalu utíchal. Adam se ohradil:

„To mě, počítači, nemůžeš vzbudit trochu šetrně?“

„Říkej mi Evo!“ prohlásil dotčeně NSH, „Roboti jsou hotovi a všechno je na lodi. Můžeme letět zpět – jestli chceš.“

„Kolik je hodin?“

„Pondělí, půl třetí.“

„Díky. Spoj mi jednoho... Podej hlášení.“

„Bylo dosaženo plánovaných výsledků, pane. Veškerá technika je na palubě a bez závad... Jen já jsem asi nastydl.“

„Skvělé! Evo – povoluj start... Řekni, až vstoupíme do subprostoru. V subprostoru jsem se ještě nesprchoval! Bude to poprvé!“

Krátce před čtvrtou hodinou dorazil Adam do bytu. Svlékl se, a jak nejtíšeji dovedl, zaplul k Amandě do zahřáté postele a opatrně se k ní přitiskl. Chvilí dělala, že spí, ale pak se prudce otočila a přivinula ho k sobě. Teď už to zastavit nešlo! Autor chtěl původně napsat, co o takové situaci říkali jeho předkové, ale pak od toho raději upustil...

* * *

Byl pondělní podvečer a Adam s Amandou chystali stůl pro společnou večeři. Vstoupil jim do toho počítač kolonie:

„Pane Hopsale, blahopřeji vám... KOPRETINA právě dorazila a hlásí vše v pořádku! Právě ji navádíme na synchronní orbitu. Mám něco vyřídít?“

„Že blahopřeji a že vše jde podle plánu. Což znamená, že na vykládku bude dohlížet Toreová, kapitán Oldverz přestoupí a sjede výtahem. Zítra se konečně pustíme do zemních prací na Hopsince.“

+ + +

17. Zemní práce

Adam vstoupil do šperkařské dílny a rozhlédl se. Malá místnost byla zaplněna několika stoly, na nichž byly různé stroje a nástroje, různé materiály a mnoho duhových kamenů různé velikosti a v různé fázi opracování a použití.

Amanda s hodinářskou lupou v oku právě osazovala malý kousek, asi tak za milion, do prstenu, Ed seděl u vedlejšího stolu a připravoval lůžko na řetízku pro vsazení kamene. Amanda nemohla dospat a byla tu už od sedmi, Ed tu byl celou noc.

„Ahoj, miláčku,“ řekl Adam, ale netroufl si se k Amandě přiblížit, byť měl chuť ji políbit. Už byl poučen. Počkal, až Amanda opatrně klapny vytvaruje a kámen v prstenu uchytlí. Když odložila nástroje a zvedla hlavu, konstatoval:

„Tobě to sluší i s lupou v oku,“ zasmál se.

„Aha... Tak copak po mně chceš?“

„Seberu ti Eda. Poletím na Azerii a pak na Hopsinku. John se s technikou a dělníky připravují k odletu.“

Dal Amandě pusu na čelíčko, zašeptal „děkuji“ a vyzval Eda k odchodu.

* * *

John Oldverz za kariéru nevystřídal tolik lodí, jako za pár dní u Hopsala. Ne že by mu to vadilo.

Tahle kosmická loď, v podstatě létající talíř s nástavbou, byla používaná tolik, že se její název dávno setřel. Tak dávno, že ho i lidé zapomněli. Z názvu zbyla jen dvě písmena, ale ta byla tak omlácená, že si nikdo nebyl jistý jejich barvou, natož aby byla k přečtení. Stejně lodi všichni říkali 'Tlust'och', protože základna měla průměr skoro šedesát metrů, ale výšku jen pětáctýřicet. A to jen proto, že stála na dvanácti vysokých teleskopických nohách.

Tvar lodí byl ryze účelový a účelem byla přeprava stavebních strojů. Ale ne jednoho nebo dvou, ale mnoha. Srdcem lodí byla dvacetimetrová palivová nádrž, rozdělená na komory pro různé druhy, a kolem ní byla postavena točna, rozdělená variabilními přepážkami na boxy pro jednotlivé stroje. V podstatě se tam vešlo všechno, co taková stavební firma potřebovala: buldozery, bagry, vrtné plošiny, jeřáby, nákladní automobily atd.

V této úpravě bylo postaveno jen osm takových lodí, protože kosmických

stavebních firem velikosti té Newmanovy zase tolik nebylo. Na Doře byla loď jen jedna a byla, jak už bylo řečeno, hodně vytížená.

Pro Adama našel Newman vhodný termín jen horko těžko. Odbila desátá, když Adam vešel do pilotní kabiny své lodi, posadil Eda na sklopné sedátko a nechal si spojit Tlust'ocha. Oldverz mu podal krátké hlášení: vše připraveno ke startu.

Akce 'Brumlan' mohla začít!

* * *

Amina přistála na Azerii. Eva mu spojila šéfovou laboratoří KKM.

„Dobrý den, tak jsem tady.“

„Dobrý den... Nějak jsem nevěřila, že se ještě ozvete... Mám to spustit?“

„Asi ne, madam. Právě jsme začali stavět, ale má představa o ceně byla, no... naivní. Návrhář odhadl situaci dobře – stavíme teprve základnu, v níž budou bydlet stavební dělníci pro druhé kolo stavby. Takže prostory pro vás budou k dispozici až tak za tři čtyři měsíce. Všechno platí, jen to bude o něco později. Vydržíte to ještě?“

Zdena ho pozorovala několik dlouhých sekund. Uvěřila, že to říká přesně tak, jak to je. Necítila se dobře, protože jí připadalo, že to bude znít jako vydírání, ale i na její straně došlo ke změnám. Nejistým hlasem se přiznala:

„Včera mi dílny doručily výpověď. Platí od prvního... Mám podezření, že odposlechli náš minulý rozhovor... Nebo nás nějaký chytrák spolu viděl v restauraci.“

„Pak je řešení jednoduché: až skončíte, stanete se mým zaměstnancem a přestěhuju vás na Doru. Volných bytů je tam dost... Nebo zůstanete raději tady, kde můžete vyjít ven na sluníčko?“

„Nepodstatný detail,“ odfrkla si, „Mám Azerie dost. Co tam ale budu dělat?“

„Seznámím vás s konstruktérem orbitálních výtahů, který navrhuje kolonii a mým zaměstnancem už je. Budete mít čas spolu rozpracovat vaše zahrady do nejmenšího detailu.“

„Dobře, přejmenuju se na Semiramis.“

„Ale nemůžete počítat s tím, že to někdo označí za div světa... A stěhování neřešte, přestěhuju vás sám. Nemějte obavy a začněte rozpracovávat svůj plán. Budete mít prostory přesně podle svého zadání. Vlastně ještě s rezervou... Jsme domluveni. Nemáte-li žádný dotaz... tak na shledanou.“

* * *

Pak si Adam nechal spojit kosmické dílny, technického ředitele.

„Dobrý den, pane Kozlove.“

„Dneska nic moc. Cože zase vy – nějak se vám na Azerii zalíbilo. Zase potřebujete nějakou dodávku?“

„Potřebuji přestěhovat z lodi na vrakoviště trochu šrotu a potom z vrakoviště lidi s jejich náčiním na astroport. Potřeboval bych to rychle, klidně

příplatím expresní příplatek. Počítejte zápůjčku na hodinu.“

„Máte štěstí, dodávka i řidič jsou volné. Kdy a kam?“

„Teď hned, na astroport. Rovnou pošlete s Trojkou fakturu. Mockerát vám děkuji. Na shledanou.“

„Dobře, do deseti minut ji tam máte. Mějte se!“

* * *

Díky Edovi a Trojce přenesli šrot z lodi do dodávky za pár minut a jeli na vrakoviště.

Buf je tentokrát nevyháněl, správně identifikoval šéfa. Když Adam své zaměstnance shromáždil před kanceláří a řekl jim, že je na pár dní potřebuje, a popsal, jak ve skafandru budou rozebírat ADN na přepravitelné části, začal Buf procítěně štkát a výt.

Adam ho vyjeveně sledoval, Eman se tiše smál po straně a Trevor začal Bufo uklidňovat jako malé dítě. Edovo programování mu nasadilo neutrální výraz, i když analytické centrum chuť pořádně se zasmát mělo.

„Promiňte, šéfe,“ obrátil se Trevor na Adama, když Bufo vzal stranou a uklidnil ho, „musel jsem mu slíbit, že zůstane tady a do skafandru ho zavírat nebudeme.“

„Nedá se nic dělat,“ pokrčil Adam rameny, „o to víc práce budeme mít my čtyři... Ale pošleme ho domů, sám tady být nemůže. Ve mzdách si to pak, Trevore, udělej podle sebe. A sobě a Emanovi dej kromě zákonných příplatků navíc nějakou odměnu.“

„Uděláme to jako služební cestu. To jsou příplatky i s odměnou.“

Adam se nepřiznal, že o výpočtu služebních cest nemá ani ponětí. Když Bufo pochopil, že ho mučit nebudou, přiskočil k Adamovi, zářil jako sluníčko, vehementně mu třásl pravačkou a s hlasitostí uličního rozhlasu oznámil:

„Moc díky, si nejlepší šéf, co jsem kdy měl!“

„To šlo od srdce,“ konstatoval Adam, když se Bufo vřítel do buňky, aby se převlékl, „Tak pánové: máte domluvené nějaké schůzky a potřebujete je přesunout? Nebo nějaké jiné neodkladné věci? Výborně... Co je ADN88, víte. Na Hopsince jsou Newmanovi dělníci, takže o náradí či techniku nebude nouze, ale vy si sbalte své oblíbené nástroje, máme na ně půjčenou dodávku od Kozlíka... Převlékněte se, ať mi Aminu nezamažete. Skafandry, jídlo a hygienické potřeby mám, ale počítejte s tím, že budete několik dní spolu v jedné lodi... A teď bleskem, dodávku vracím za dvacet minut i s cestou!“

* * *

Amina přistála na plácku u moře Sirupu. Čas Dory ukazoval pět minut po třinácté, ale Brumla byl v pozici krátce před jedenáctou.

Adam se zájmem sledoval mumraj na šedočerných skalách. Cesta od Tlustého k začátku budoucí plochy pro základnu byla již vypálená. Nejen to,

podél ní byla také hrubě naznačena 'parkovací místa', na některých již stálo pár stavebních strojů, pro které nebyla práce. Prozatím.

Logicky začali z *Tlustocha* vykládat nejprve *lejzrmoše* nebo též laserové housenky – prostě laser s TJ⁸ reaktorem na pásovém podvozku s radlicí vzadu. To bylo jinší kafe, než ty 'příruční' lasery, s nimiž tu byl Adam včera.

Tři *lejzrmoše* se právě postavily vedle sebe a s rozestupy na tři délky vyjely. Opařovaly skálu na levém okraji vymezeného prostoru, kde bylo třeba odstranit relativně tenkou vrstvu. Postupně se vytvoří kolmý zářez do svahu a pak přijdou na řadu nakladače a tahače, které odříznuté bloky, příliš velké na odpaření či odtavení, budou odvážet a zaplňovat s nimi rokliny pod rovinou základní desky.

Pozorování ho natolik zaujalo, že ho probral až Trevorův hlas:

„Spíte tam, šéfe?“

„Samozřejmě... Vem Emanu a pojdte do pilotní kabiny. Něco vám ukážu.“

Přišli a tvářili se pochybovačně, ale hned první pohled je uchvátil. Bylo jasné, že až slezou na úroveň terénu, že neuvidí nic.

„Ten záznam ulož, Evi. Hodí se mi, až v pátek budu na Ikării vysvětlovat, že jejich výtah bude muset počkat.“

„Provedu.“

„Tak hoši, konec výletu, jdeme pracovat.“

Sešli k přechodové komoře a Ed si vzal na starost Trevera, Adam pomáhal do skafandru Emanovi. Lidé už dlouho nebyli jen planetární civilizací, ale hvězdnou – a tihle dva na sobě neměli v dospělosti skafandr ani jednou! Po tom těžkém boji se Eman podíval na Eda a informoval ho:

„Závidím ti!“

„Skoro není co,“ pokýval robot hlavou, „mám to trochu jednodušší, ale o to mají různé vlivy větší váhu – pocít'uji přímé působení nízkých teplot, teplotních rozdílů či jedovatých atmosfér na mé tělo a není to nic příjemného.“

„Ale nepoškozuje tě to?!“ vyděsil se Adam.

„Dám si pozor, pane... Nelze to přehlédnout.“

Všichni se vešli do přechodové komory najednou, slezli ze schůdků a klopýtající po nerovné skále se vydali přes devatero hrbů a devatero údolí k havarovanému ADN88. Každý nesl na rameni brašnu s nářadím a v obou rukách 'něco většího'. Ovšem Ed je všechny přebil – táhl z Azerie hydraulické nůžky a čelisti na vyprošťování, ale vykračoval si s nimi jako na výletě a brzy šel první.

* * *

Když už i kompromis mezi časy různých planet křičel, že má hlad, zanechali práce a vydali se zase k moři. Jen Ed hrdě prohlásil, že hlad nemá a že do rána ten druhý motor vyndá sám.

Podle Dory bylo osm večer, ale Brumla měl pozdní odpoledne. *Lejzrmoše* a pár dalších stavebních strojů však pracovalo s neztenčenou intenzitou.

8 Obyčejný, sériově vyráběný termojaderný reaktor, který určitě jednou vyrobíme.

Adam již dříve zjistil, jak odolné dělníky Newman má. Kamkoliv přišli, bez řečí a žaludečních potíží se přizpůsobili místnímu času. Oni určitě obědvali v poledne, když byl Brumla v nadhlavníku. V hermetických kabinách svých strojů. Večeřet budou v šest – za necelou půlhodinu. A s prací nejspíš skončí až s posledními slunečními paprsky.

* * *

Na Trevorovu žádost vzal Adam své zaměstnance do pilotní kabiny. Museli si talíř držet v ruce a jíst lžící, ale pohled na rejdicí stroje velikosti modelů ve vitríně všechny fascinoval.

„Za chvíli bude devět, doporučuji vám pořádnou sprchu. A nemusíte se bát, že vyplýtváte nějaký příděl vody, jako na Azerii. Jste na kosmické lodi, tady se voda recykluje. Máte-li chuť na knížku nebo na film, Amina jich pár stovek v nabídce má. Ale sejdeme se v sedm hodin u přechodové komory. Jestli chcete, od půl sedmé bude přístupná i pilotní kabina. Dřív to nemá smysl, musíme počkat, až Brumla vyleze. Dobrou, kluci.“

„Jednou mi prozradíte, jakými postupy vymýšlíte takovéhle názvy, šéfe,“ neodpustil si Eman po posledním pohledu ven a odešel za Trevorem, který již sestupoval ze schodů.

Když byl Adam sám a za neustálého pozorování stavebních strojů dojedl trochu suchou bramborovou kaší, padla na něj deprese. Pomalů si hlavu položil do dlaní. Pak si ji rukama podepřel a zase zíral na hektické zemní práce. Vzpomněl si na nějakou prehistorickou hru, kde velká huba s jedním okem běhala po bludišti a cpala se puntíky. Tak nějak teď vypadaly *lejzmoše*, požírající skálu... Chvíli to pro toho puntíkožrouta vypadalo idylicky, ale pak se objevili čtyři dvouocí duchové, kteří ho začali nekompromisně nahánět.

Zahnal nepříjemnou vidinu s dobrým pocitem, že tady žádní duchové nejsou. Vzpomněl si na Fila a zalitoval, že ho ty mrchy zabily. Jak by se mu líbily takovéto aktivity v jeho sousedství? A co by Brumlan s jeho pomocí dokázal! Jeho úžasná inteligence by se ještě víc rozvinula a s jeho pomocí by se Brumlan stal centrem vědeckého pokroku...

Takovými úvahami se jeho osoba rozpustila v lidství a on si zase položil hlavu do dlaní.

„Co jsme to jen způsobili!“ zamumlal polohlasem. Hodně hořce.

To ještě nechala Eva bez povšimnutí. Pak ale zase zvedl hlavu, pocítil tíži milionů, které mu chyběly ke zdárnému rozjezdu svých snů, porovnal ji se šíří probíhající snahy lidí a techniky, a málem zavyl jako Buřt dneska ráno. K tomu znechuceně zalkal:

„Asi jsem spustil lavinu, která mě pohřbí...“

To už Eva nevydržela a prostořeké prohlášení pronesla hlasem, plným esence moderního ženství:

„Co sis navařil, to máš...“

Adam na chvíli ztuhl, ale pak vykřikl:

„To je vzpoura mozků!“

Vyskočil a začal ty mozky, poletující v jeho dosahu, likvidovat tleskáním jako mouchy. Když přibližně třikrát oběhl pilotní kabinu a zdálo se, že je prostor čistý, a taky se konečně unavil, přihodila Eva kousavou poznámku:

„Hned druhý den jsem si stěžovala, že nám ve výbavě chybí svěrací kazajka... Vidíš – a teď by se nám hodila.“

Až teď se, konečně, ten blázen začal smát!

* * *

Ed skutečně nad ránem druhý motor vymontoval, a když do polorozebraného hvězdoletu přišli lidé, pracoval na třetím. Adam hned určil cíle a lidé se zapojili do likvidace.

Protože nikdo nechtěl absolvovat pěší túru k Amině a zpět, ignorovali oběd a vydrželi až do pěti. V sedmnáct sedmnáct musel Adam konstatovat, že mají hotovo. Přeladil vysílačku ve skafandru a zavolal NSH Tlust'ocha:

„Počítači největší lodi na planetě, máme hotovo. Máš tam nějaký nákladák, který se k nám dostane?“

„Projektant myslel i na to, jen jste moc rychlí! Až tak za hodinu za dvě se k vám dopravují lasery.“

„Tak dobře, děkuji. Ale čekat na něj nebudeme – jsem v časovém presu. Pošli s tím nákladákem dva roboty, ať ten šrot naloží. Pan Newman slíbil, že ho odkoupí... Ale upozorni je, že ta zabalená čtvrtka tady musí zůstat! Je v něm osobnost řídicího počítače budoucího města... A taky až někdy zítra začnete budovat pro něj to lůžko, dělejte to jemně. Ať ten mozek nepoškodíte! A nezapomeňte na tu kyslíkovou halu, v pátek nebo v sobotu si přivezu nový počítač a instalační firmu.“

„Provedu,“ reagoval řízně počítač, „Nemějte obavy, pane Hopsale, projektant nám vydal striktní podmínky a termíny prací... Chápu to dobře, že odlétáte?“

„Ano, odlétáme... Až se do Aminy doploužíme jako kamzíci.“

Zrušil spojení a všiml si Trevorova hlubokého zamyšlení.

„Copak?“

„Kamzík? To je nadávka, šéfe?“

* * *

Cestou na Azerii se Adam zastavil na Zemi, přesněji na své oblíbené dráze u Měsíce, odkud zavolal do firmy ADS, dodavatele městských systémů. Bez okolků si nechal spojit rovnou šéfinženýrku, a protože na to měl čich, opět se trefil do její ranní kávy. Dostalo se mu za to přesně takového přivítání, jaké očekával:

„To jste udělal schválně, že? Pane Hopsale... Sice jste můj nejmilejší zákazník, ale tohle si nedovolí ani můj otec – a to je generál!“

Adam byl rád, že je od ní přes tři sta tisíc kilometrů daleko a teleport ještě

nebyl vynalezen. Jeho omluvnému úsměvu stejně neuvěřila.

„Některé lidi lze prokouknout během jediného setkání, víme, tak to na mě nehrajte... Máte snad už tu správnou díru v ze... v Hopsince?”

„Ano, madam. Přesněji – zítra bude... Dá vaše skvělá firma dohromady tým do soboty?”

Tři sekundy.

„Nedá,“ posmutněla Tenká a přešla do obchodního módu, „snad v pondělí. Musela bych to zjistit – proč nezavoláte rovnou do obchodního oddělení?”

„Chtěl jsem vás vidět a navíc jen vy mi slibujete vstřícné jednání... Zatím, prosím, nic nezjišťujte, protože se musím domluvit s dodavatelem neutronové vrstvy. Wynn, můj projektant, měl s nimi jednání, ale nevím, jak dopadlo. A dva hvězdolety se na ten náš plácek nevejdou!”

Tři sekundy.

„Jestli zase nejsem až moc vstřícná,“ zamyslela se šéfinženýrka, podívala se na nedopitý hrníček a zrušila spojení.

Adam zavolal Xavierovi. Ale zvedla to jeho matka:

„Buď zdrav, Adame. Zase jsi na Zemi?”

„Ahoj, Kláro. Jen projíždím. Chtěl jsem sehnat Luciena, toho projektanta.“

Tři sekundy.

„Já vím. Velmi milý člověk... a znalý. Je s Xavirem na nějakém jednání. Není-li to životně důležité, asi bys je neměl rušit. Mám něco vyřídít?”

„Nic důležitého to není. Ani jim nic neřkej. Jen prosím tě dohlédni, aby v pátek ráno vypravil Xavier tu dodávku včas.“

Tři sekundy.

„Vím o té bláznivé akci,“ zasmála se Klára, „a dohlédnu na něj. Měj se pěkně, Adame, a pozdravuj Amandu.“

„Děkuju. Hezký den, Kláro. Rád jsem tě viděl. Ahoj.“

A hned zase zavolal ADS:

„Pěkně prosím, paní Tenká, zařídte to na pondělí.“

Tři sekundy.

„Už jsem to zjišťovala – půjde to... A jakže si to představujete?”

„Přiletím, přistanu na správný astroport a můj kapitán a navigátorka převezmou velení vaší lodě. Vaši dva zůstanou doma a já vám refunduju jejich mzdu. Také vyprosím na Xavierovi jistinu ve výši poloviny ceny vašeho hvězdoletu.“

Tři sekundy.

„A nešlo by to udělat tak, že místo jistiny finanční to budu jistit já? Budu ve své kajutě, nebudu jim kecat do velení... Chtěla bych tu vaši Hopsinku vidět.“

„Tohle ale mým prokouknutím nevysvětlíte,“ konstatoval Adam jasnozřivě.

Tři sekundy.

„To ne. Vy mě na oplátku seznámíte s panem Mortimerem a panem Winnem... Platí?”

„Platí. Jen to nebude v pondělí, ale už v pátek! Nebo zase někam cestujete?”

Tři sekundy.

„Výborně, v pátek kdy?“

„Ideální by bylo, kdybyste si odskočila z práce – až zavolám. Někdy po poledni.“

Tři sekundy.

„To samozřejmě půjde. Mějte se, těším se na pátek.“

„Na shledanou, maďam. Dobře se mi s vámi jedná!“

* * *

Od Země letěli rovnou na Azerii. Adam zavolał pana Kozlova a vyprosil si dodávku, která je i s nástroji dopravila na vrakoviště. Tady Trevor určil Edovi hromadu šrotu a on se pustil do likvidace.

Adam pozval zaměstnance do restaurace, protože na Azerii byl čas na večeři. Nechali se do města odvézt dodávkou. Když se posadili a objednali si pořádné jídlo. Cokoliv bylo lepší, než jídlo z lodního syntezátoru. Adam řekl:

„Než to zamluvíme: děkuji vám za pomoc. Ráno se sejdem na vrakovišti, ty, Trevore, přiveď Bufa už na normální směnu.“

„Vy tu snad zůstáváte, šéfe?“ podivil se Eman.

„Samozřejmě, já vám to neřekl? Deseti rukama těmi hromadami pořádně zahýbeme a trochu srovnáme krok s naším hlavním dodavatelem šrotu.“

„A spát budeš kde? Na lodi?“ zeptal se Eman.

„Samozřejmě, žádný problém.“

„Když dovolíš, Adame,“ osmělil se Trevor, „můžeš nám povyprávět o své aktuální situaci? A třeba také o tom, co budeš dělat s tím zbytkem ADN. Rádi bychom to slyšeli od tebe.“

A tak jim Adam podrobně vyprávěl, co všechno se udělalo a co bude dál. Rozešli se až se zavírací dobou restaurace...

+ + +

18. Svatební kytice

A byl to chaos přesně podle Adamových představ!

Deset lidí, protože Xavier ukecal i svou matku, se vyhnulo z minibusu známé cestovní kanceláře těsně před obřadem a dožadovalo se zařazení mezi svatebčany. Úředník je málem vyhodil. Situace se zklidnila teprve tehdy, když ženich identifikoval Adama, který se skromně držel vzadu, a uklidnil úředníky i svatebčany.

Když bylo po všem a pozvaní hosté se sešli v objednané restauraci, nahnuli se všichni Klamovi i rodiče nevěsty k Adamovi. Každý mu chtěl osobně poděkovat. Ovšem personálu restaurace se to nelíbilo a protestoval, že tolik lidí se do objednaného salonku nevejde a ten větší už je obsazený. Adam je ujistil, že zase odcházejí, čímž zklamal Klamovy. Jen žádal, aby s podáváním oběda posečkali.

Lída, nyní již Klamová, mu podávala nevyčerpatelnou platební kartu.

„Mockrát děkujeme, pane Hopsale. Snad se vám budeme moct někdy odvděčit...“

„Nechte si ji,“ řekl Adam s úsměvem, „Je to můj svatební dar... Ale pozor! Teď už je na ní jen to, co bude Robertovi chybět v následujícím roce na výplatě. Myslete na budoucnost.“

„Nepřeháníš to, Adame???“ zeptal se Robert, ale nevěsta se zamračila a kosmický vlk zmlkl.

„Teď mi dovoluňte: nejen já, ale každý tu má pro vás nějakou drobnost... Amanda první, prosím.“

Když se všichni vystřídali a vznikl menší mumraj s uložením darů, přitočila se Lída k Adamovi, poděkovala za krásné šperky a neprozřetelně se zeptala, kolik za ně dal. Na to se Adam těšil a teď si tu chvilku vychutnal:

„Nekupoval jsem je, Amanda si zařídila dílnu. Je to její práce. Dohromady to dělá přibližně osm devět milionů.“

Nelhal, ale že to neměl takhle říkat, zjistil hned, jak nevěsta zbledla a začala se kácat. Robert už startoval z místa, ale Adam ji zachytil. Hned se vzpamatovala a zle se na Adama zamračila. Takovému detektoru lži by neodolal žádný muž. Však se Robert, který mezitím došel až k nim, mimoděk zachvěl. Ale Adam nehnul ani brvou a upřeně na Lídu hleděl. Přesto neušel pomstě. Lída se v okamžiku rozhodla a zvolala:

„Protože Hopsalovští odcházejí, provedeme jednu důležitou věc: prosím dámy, které ještě nejsou se svými partnery sezdány, aby se postavily semhle.“

Kromě Amandy se ke zdi postavily další tři. Lída s nimi chvíli šíbovala, až

stály podle jejích představ. Už to bylo Adamovi podezřelé. Lída obešla stůl se svatební kyticí v ruce, otočila se čelem ke zdi a hodila kyticí za sebe. Dala si práci, aby si Adam všiml, jak si ten hod vyměřuje a jakou sílu do něj dává.

Mrsk! Bylo třeba uznat, že Lída má skvělou orientaci v prostoru, protože kytice letěla naprosto přesně Amandě do obličeje minimálně první kosmickou rychlostí. I Fibingerová by nad razancí zbledla závistí! Amanda reflexivně dala ruce před obličej a kyticí 'chytila'.

Všichni jásalí a nadšeně tleskali, jen Xavier se nenápadně přitočil k Adamovi a s vážnou tváří utrousil:

„A máš to!“

„Pověry,“ odbyl ho lehkovážně Adam.

* * *

Když se všichni usadili v autobusu, řekl Xavier:

„Bylo mi jasné, že tenhle zájezd by kuchyni usedlosti rozvrátil. Objednal jsem nám oběd v mé oblíbené restauraci. Ale je to až na jedenáctou. Co budeme dělat?“

„Mám pár věcí k vyřešení,“ řekl rozhodně Adam.

„Jako vždy,“ neodpustil si Xavier, „ale povídej!“

„Tak za prvé: v pondělí letím s instalačním týmem ADS na Hopsinku. Došlo však ke změně, žádnou jistinu platit nemusím!“

„Jo? Okouzlit jsi majitelku firmy?“ probudil se Alan a hned byl za to zpražen Amandiným laserovým pohledem.

„Ne já, ale Xavier a Lucien,“ podíval se na ty dva, co na něj nechápavě zírali, a smutně se přiznal, „Prodal jsem vaši duši, pánové.“

„Nic jsem nepodepsal!“ prohlásil vážně Xavier, ale všichni se začali smát.

„Jak to myslíš, Adame?“ ptal se Lucien.

„Nevím přesně, v jakém je vztahu k majitelům firmy, ale v ADS šéfuje technikům. Skoro polovině firmy. Je chytrá, bohatá a má za tatínka generála. Vymámila na mě místo peněz dvě věci: že s námi v pondělí poletí na Hopsinku a ... že ji seznámím s Xavierem a Lucienem.“

„A proč?“ ošil se Xavier.

„Velmi tě obdivuje... Evidentně to pro ni má hodnotu.“

„Další, co jde jen po penězích...“ konstatoval přesvědčeně Xavier.

„Ba ne, myslím, že ona ne. Lucien není žádný milionář, a přesto ho přidala ve středu na seznam – když jsem o něm mluvil.“

„Nevěřím! Taková žena neexistuje,“ zamručel Xavier a schytl za to od své matky dloubanec do žeber. Ostatní ženy se na něj jen zle mračily.

„Byla by to příjemná změna,“ řekl s nadějí v hlase Lucien.

„Xaviere, můžeš zavolat do té restaurace a požádat je o další dvě místa? Já ji na jedenáctou pozvu – Tenká čeká jen na mé zavolání.“

„Samozřejmě, Adame... Klidně se seznámím i s ďáblem, když ti to ušetří náklady,“ odpověděl lehkovážně Xavier. Také Lucien se tvářil natěšeně. Adam jen pokyval hlavou a varoval je:

„Dejte pozor, pánové, ta dáma je na lovu!“

„Klidně se nechám ulovit,“ ozval se tiše Alan ze zadního sedadla.

„O tobě nemluvila... A určitě není na zájčky, protože jinak by...“ varovný Amandin pohled mu však nedovolil pokračovat.

* * *

Oběd byl vynikající a zábava v jedenácti lidech tak hlučná, že personál restaurace zasáhl a salónek hermeticky uzavřel.

Xavier a Lucien, dbalí varování, byli při seznamování na šéfinženýrku milí, ale dál se s ní moc nevybavovali. Avšak ostatní ji zatáhli do svých debat, jako by k nim patřila odjakživa.

Rozloučili se s Tenkou před druhou hodinou a jeli na usedlost, kde Adam zase začal úřadovat, protože Lucien mu řekl, že neutronová vrstva je spočítána a připravena a že ve firmě čekají jen na jeho telefonát. Tak šel k terminálu a kupodivu tam v pátek o půl třetí ještě někdo byl:

„Dobrý den, jsem Adam Hopsal.“

„Jste si podobný, dobrý den. Jmenuji se Gordon, Fleš Gordon,“ řekl vyzývavě mírně obtloustlý, plešatící vědec v čistě bílém pracovním plášti. Asi čekal, jaká bude reakce na jeho jméno. Když se nedostavila, jeho úsměv už nebyl tak zářný. Adam se otázel:

„Mohu mluvit s ředitelem nebo s někým, kdo rozhoduje o termínech a prostředcích?“

„Už s ním mluvíte,“ neurazil se Fleš, „nejsem sice ředitel, ale jsem bezprostředně pod ním a rozhoduji o všem,“ ironicky se pousmál, „Takhle to v téhle firmě funguje: jsem vedoucí projektu a odvolat mě může jen ředitel... samozřejmě také dozorčí rada... Je to jednoduché – má odměna závisí na hladkém průběhu a úspěšném dokončení projektu.“

„Ne na zisku?“ podivil se Adam.

„To je systém z minulého století,“ konstatoval přesvědčeně Fleš.

„Pak mám tedy jedinou otázku: na čem selhala jednání pana Wynna ohledně toho, že složíme jistinu a váš hvězdolet budu řídit já nebo můj kapitán a má navigátorka?“

„Jednoduše na tom, že jednal s obchodáky, ne se mnou. Logicky – nejprve je třeba založit projekt na základě obecných jednání a stanovit jeho vedoucího. Proto chtěli, abyste osobně zavolal, protože vědí, že vám fandím. Proto také vybrali mě. A já vám teď říkám, že žádnou jistinu platit nemusíte.“

„Děkuji... Ale neriskujete příliš?“

„Asi takhle,“ zasmál se Fleš, „poletím s vámi, a jste-li zločinec, který nám tu rachotinu chce ukrást, budete mě muset odstranit. A pak mi bude nějaká odměna ukradená... Ale nemyslím si to. Oni ti mimozemšťani, dokonce z jiné galaxie, těžko budou tak blbí, aby pomáhali zločinci, jakého se z vás snažila udělat místní média.“

„Děkuji, Fleši Gordone... Už zbývá jen termín.“

„Teoreticky můžeme už zítra.“

„To by bylo skvělé, jenže ještě probíhají zemní práce a základová deska bude připravená až příští středu. Jenže od pondělí do čtvrtka či pátku tam

budou instalovat městský počítač a na astroterč se víc než jeden hvězdolet nevejde... Z toho vyplývá, že nejdříve příští sobotu.“

„Nevadí, mám rozdělaný ještě jiný projekt... a ta sobota mi dokonce bude vyhovovat... Počítač vše zaznamenal – mohu aktivovat projekt s termínem zahájení na příští sobotu?“

„Ano, souhlasím s příští sobotou devět ráno na astroportu SPGV. Veškerý materiál a personál bude na palubě a vy osobně předáte hvězdolet do rukou mého kapitána.“

„Projekt aktivován,“ ozval se neosobní hlas.

„Pane Hopsale, rád vás poznám osobně,“ řekl natěšeně Fleš, „na shledanou příští sobotu.“

„Děkuji, pane Gordone. Za týden na shledanou,“ přikývl Adam a ukončil spojení.

„Adame, nezeptal jsi se, zda jim dorazila záloha, kterou pan Mortimer včera poslal.“

„Věř mi, Luciene, že dorazila,“ usmál se Adam na přítele, „A pan Gordon to věděl velice dobře. Proto taky byl tak vstřícný... A teď, Luciene, jdeme se rozloučit a vyrazíme na lkării. Představím tě na planetě s druhým výtahem.“

Když přišli do jídelny, hovor utichl.

„Neutronová vrstva se začne dělat příští sobotu,“ odpověděl na jejich obličej plný očekávání, „a za čtrnáct dní se začne stavět základna!“

„Nevěřila jsem jim,“ mávla Johana Lamanová k hloučku u stolu, „že jste takový cvok,“ usmála se, „a vy jste! Držím vám palce a blahopřeju.“

A potom ho objala. Ostatní se smáli Adamovu šoku a Amanda mezi nimi. Pak se na něm všichni vystřídali – ženy ho objaly a muži mu třásli rukou. Poslední byl Alan. Přidržel mu ruku a zeptal se:

„Mohl bych v pondělí letět s tebou? Ještě jsem ve vesmíru nebyl a bolest v zátylku při návratu ze subprostoru znám jen z filmů... A taky bych chtěl vidět své budoucí bydliště ještě předtím, než ho rozvrtáme.“

„Klidně,“ přikývl Adam a podíval se detektivovi do očí, protože si myslel, že důvodem je úplně něco jiného. Alan se jen usmál a poděkoval.

„Moment,“ napadlo Adama, „Alane, potřebuje Erik ještě ochranu?“

„Myslím, že už ne. Už se vzpamatoval... No,“ připustil, „bude ji potřebovat až za tři týdny u soudu – ale to už budem dávno zpátky.“

„Výborně! Běž si sbalit věci na týden, odlétáš s námi už teď. Seznámím tě se zajímavými lidmi v jedné kolonii.“

„Proč si mám balit na tak dlouho?“

„Protože v pondělí na to nebude čas, přistanu rovnou na ostrovech.“

„No dobře – dej mi deset minut.“

+ + +

19. Potíže v ráji

Kolem velkého ohně sedělo dvanáct měsíčků a opékali... To nebude ono... Aha, tady: kolem dlouhého stolu seděl starosta a jedenáct radních a ve velmi nestabilním světle svíček diskutovali o situaci v kolonii. Náhle se celá místnost začala chvět a všichni se vyděsili.

„Zemětřesení!“ vykřikl někdo.

„Hopsal!“ vykřikl starosta Forseti a vyskočil, „Naše spása! Počkejte tady, dojdou pro něho!“

Mihnul se kolem stolu tak, že sfoukl několik svíček. Jako srna vyběhl z podzemí radnice a málem se srazil se ženou. Zářila jako sluníčko, ale když viděla pádit manžela směrem k astroterči, beze slova uskočila. Forseti doběhl akorát. Z Aminy se začaly hrnout skafandry. Kývnutím odpovídal na pozdravy, protože hodnou chvíli nemohl popadnout dech.

„Vítejte! Pane Hopsale, s každou vaší návštěvou narůstá počet návštěvníků geometrickou řadou... Mohlo by to být nebezpečné.“

„No jo, při desáté návštěvě to už bude invaze,“ zasmál se Adam a vyšel ke starostovi s nataženou rukou, „Rád vás vidím, pane starosto. Dovolte, abych vám představil projektanta a konstruktéra mé kolonie a také mého a vašeho výtahu, pana Wynna... Taky mám s sebou ochranku, detektiva ze Země, pana Rádobyho. Odpusťte mu tu barvu – je ve vesmíru poprvé... Mou krásnou Amandu už znáte.“

„Taky vás rád vidím, pane Hopsale, i když přicházíte trochu pozdě.“

„Pozdě? Stalo se snad něco?“

„Stalo... Pojdte, radní jsou všichni u stolu, řeknu vám to cestou... Před deseti dny vysadil reaktor. Naštěstí neexplodoval, jen párkrát blikl a konec. Mělo to být bezúdržbové zařízení se zárukou na deset let. Zřejmě se ministerstvo rozhodlo pro dodavatele podle nejnižší ceny. Ale co můžeme chtít, jsme kolonie typu ‘Založ a zapomeň’... Nejsme sice tak závislí na elektronice jako na Zemi, ale bez elektřiny to je dost citelný propad! Pak jsme zjistili, že záložní zdroj počítače kolonie taky není nejkvalitnější – vyměřil nám jen osm dní. Po poradě jsme nechali počítač najít plány na malou vodní elektrárnu a potom se vypnul. Napájela se jen paměť a do ztráty dat zbylo už jen pět dní... To byl šrunc! Ale sešli se tu dobří lidé a všichni do jednoho dokázali zabrat. Kdybysme byli na Zemi, už by nás šoupli za hysterického

křiku ochránců kde čeho do vězení za dětskou práci. Ale zvládli jsme to!“

„Jak, prosím vás,“ zeptal se Lucien.

„Máme jeden useknutý malíček, jednu rozseknutou holeň a jedno manželství na rozvod, ale dokázali jsme za čtyři dny udělat pětimetrovou přehradu z klád nahoře na řece. Máme spoustu odřenin a pohmožděnin, ale sto třiadacet žen a starších dětí vykopalo dva a půl kilometru dlouhou strouhu, kam jsme uložili elektrický kabel. Kvůli místní zvířeně... Nejbližnivější ale je to, jak jsme stavěli velký generátor.“

„Kde jste vzali materiál?“ zeptal se Lucien stísněně, protože tušil logickou odpověď.

„Něco málo bylo ve skladech, co nám tady nechali po instalaci elektrárny, něco jsme si vypůjčili v nefunkční elektrárně... Tu už nikdo nedá dohromady... To víte, potřebovali jsme pevné magnety... Od začátku bylo jasné, že těch drátů bude málo, a proto malá skupinka ještě postavila sluneční pec a v ní jsme odlili pár desítek metrů plochých vodičů na stator vodního generátoru.“

„A turbína?“ nedokázal odolat Lucien konstruktérské výzvě.

„Neříkal bych tomu turbína... Je to jen lopatkové kolo s vnitřními lopatkami. Výkon je nestabilní, účinnost bídná – ale náš počítač jsme zachránili.“

Amanda uvažovala prakticky:

„Za čtyři dny se vám musela zkazit spousta potravin!“

„To nás naštěstí napadlo hned. Muži v jednu v noci utíkali za město a pod svahem vykopali hlubokou díru, ženy balily mražené věci do fólie a nosily do té díry. Máme tady duben a půda byla vymrzlá. Udělali jsme vrstvy, každou přibližně v rozsahu spotřeby kolonie, pořádně proložili fólií, zakryli a zasypali. Každý den jsme snědli jednu vrstvu... pokud vím, nezkazilo se nic.“

„A teď?“ zeptal se Adam nervózně, „jaká je situace teď?“

„Elektrínou napájíme záložní zdroj paměti a společnou lednici, kterou jsme zřídili tady, v podzemí radnice,“ řekl a pokynul jim do dveří, „na víc to nestačí.“

„A co domy? Nemrznete?“

„Domy jsou stavěny jako pasivní, pane Wynne. Na Zemi by lidé utíkali na úřad, tady jsme osekali větve jehličnanů, roste tu obdoba pozemských smrků, a zakryli jimi návětrnou stranu... Tady, prosím, do těch otevřených dveří. Čtyři volná místa ještě máme.“

Adam hlasitě pozdravil, představil radním své společníky. Radní hned vedle se zeptal:

„Čemu vděčíme za vaši návštěvu? Byl jste zde nedávno a my jsme se o překladišti a výtahu ještě nebavili.“

„Zastavil jsem se zde proto, aby se projektant seznámil s prostředím. A také jsem vám přišel vysvětlit, jaká je moje aktuální situace. To dobré, ale i to špatné. Chtěl jsem se přiznat, že z finančních důvodů se překladiště a výtah budou stavět mnohem později. Tady jsem ale zjistil, že to je teď ten nejmenší problém. Samozřejmě vám pomůžu, musíte ale vydržet necelé tři dny. Už mám plán.“

„Louis neřekl celou pravdu,“ přiznal se Forseti a ve světle svíček vypadal na zhroucení, ale díval se Adamovi zpříma do očí. Přitom ale jeho oči žhnuly,

jako by měl horečku. „Shodli jsme se na tom, že výťah a překladiště bude naše, tedy, že to zaplatíme. A teď nás sudte, pane Hopsale!“

„Proč? Je to skvělý nápad a mé bankovní konto se zaraduje. Nebuduju ho proto, abych vás učinil na sobě závislými. A tohle je, z hlediska majetkových vztahů, jediné správné řešení, ale...“ nejistě se rozhlédl po místnosti, „přece jste neztratili smysl pro realitu, pořád je tu to ALE: čím to zaplatíte? Kdyby bylo čím, přišel bych na to! Přiznám se, že jsem nad spolufinancováním z vaší strany přemýšlel, ale ani pomoc mé chytré partnerky nebyla nic platná.“

„Nechci, pane Hopsale, abyste si myslel, že jsme vám něco zatajili! Pravda je taková, že jsme ten objev učinili náhodou, když jsme hledali rudu do sluneční pece. Hledali jsme měď nebo cín, ale našli jsme zlato... Ano, pane Hopsale,“ reagoval starosta na Adamův údiv, „úžasnou zlatou žílu. Náš generátor je patrně nejdražší v Galaxii, celé vinutí má ze zlata.“

„Není to marné, ale potřebujete půl miliardy – při dnešních cenách zlata byste potřebovali skoro sto tun.“

„Uvažujete moc rychle, pane Hopsale. Nechceme to zaplatit zlatem, našli jsme ještě něco jiného,“ řekl Forseti slavnostně a šel ke svému stolu v čele dlouhého stolu radních. Ze zásuvky vytáhl krabičku, otevřel ji a dal Adamovi do ruky asi pěticentimetrový kus o průměru lidského prstu. Vážně to vypadalo jako kost: barvou i rozřepenými konci.

„Vím, jak to vypadá, ale není to ten useknutý malíček,“ ohradil se Forseti, když se Amanda zatvářila vyděšeně, „neznal to ani náš metalurg. Náš elektrikář, který vlastní jediný multimetr na téhle planetě, hledal kovy – tak tomuhle kusu změřil elektrický odpor. Hodnota byla malá, tak ho opláchl ve vodě a při druhém měření byl odpor neměřitelný. Tak ten divnej kámen ze zvědavosti položil na magnet, co tam měl na testování magnetických vlastností, a on...“

„Levitoval,“ vydechl Adam posvátně, „Ohmmetr svým nepatrným proudem v něm vybudil vířivé proudy! Našli jste supravodič za normální teploty! Teprve třetí nebo čtvrtý... Věda se za tím honí víc jak století, vyrábí se malá množství za těžké peníze, a vám se to tu válí pod nohama... Pánové, gratuluji vám k obrovskému štěstí v neštěstí. Asi blbá otázka, ale zeptám se – znáte složení?“

„Ne. Máme tady jen základní chemickou laboratoř v jednom kuffíku. Bez spektrometru nezjistíme nic. Vlastně ještě něco – je velice lehký, jen o málo těžší než voda.“

„Ale já spektrometr na palubě mám!“ zvolal Adam nadšeně, „Nechám vám tu svůj drahokam jako rukojmí, hned jsem zpátky!“

Než mohl kdokoli protestovat, zmizel s tím vzácným kouskem ze dveří. Samým nadšením zapomněl, že je ve skafandru, a než doběhl k Amině, musel si třikrát upravovat teplotu, aby mu nečvachtaly boty. A stejně bleskově se přičítal zpět do podzemí.

„Máte pravdu, je to supravodič...“

Najednou prudce zchladl. Rázem ho opustila veškerá energie a i ve světle svíček bylo vidět, jak zbledl. Začal blekotat:

„Sakra, to byl zkrat... tohle vlastně byla krádež, neuvědomil jsem si to... Pane starosto, omluvte mě, já... okamžitě to poběžím smazat!“ a už se otáčel. Ale Forseti byl tentokráte rychlejší. Chytil ho za loket a konejšivě řekl:

„Klid, pane Hopsale, nikam nechodte! Já bych vám ten kousek stejně nechal. My s tím neuděláme nic. Máte naši plnou důvěru – nechte udělat kompletní rozbor, a když to bude opravdu další supravodivý materiál, začněte zvažovat obchodní nabídky... Takový poloautomatický závod na výrobu bude určitě levnější než kosmický výtah. Co vy na to?“

„Že souhlasím. Můžete se na mě spolehnout! Dám na něj pozor, nebojte se... A my zase půjdeme, pane starosto.“

„Tak snadno se nás nezbavíte. Půjdeme vás doprovodit.“

* * *

Amina byla opět u Měsíce na správné komunikační dráze a Adam byl rád, že je tam jiná směna než ráno. To by bylo řečí a srandiček! Takhle vše probíhalo hladce až do okamžiku, kdy to v ADS zvedl systém té jejich úžasné budovy a tvrdošijně odmítl spojit šéfinženýrku. Prostě má od ní takové rozkazy a tak dále a tak podobně.

Najednou Alan povídá:

„Zruš to, Adame!“

„Co?“ nechápavě se na Alana podíval.

„Zruš ten hovor!“

Adam na detektiva chvíli zíral, ale on se tvářil smrtelně vážně a podával mu epap. Tak počítači poděkoval a zrušil spojení.

„Co je to?“ zaklepal epapem.

„No číslo na lvu... Tenkou.“

Adam epap málem upustil. Tak přeci! Už při tom obědě se mu zdál ten rádoby detektiv notně podezřelý!

„Děkuji... Vidíš na displej, Evo?“

„Spojuji,“ už jen hlásil počítač.

Tři sekundy.

„Tenká, prosím.“

Kamera byla vypnutá, ale obraz vzápětí naskočil. Tenká seděla v chlupatém křesle přímo proti kameře v negližé. Viděla ty vážné tváře a lekla se tak, že na nějaká společenská pravidla ani nepomyslela. Alan jen na sucho polkl a chtěl něco vysvětlovat, ale Adam ho nepustil ke slovu. Viděl, že je naprosto ztracený.

„Dobrý večer, madam. Moc se omlouvám, že ruším v nevhodnou dobu, ale situace je vážná. Moji přátelé mají potíže, hodně velké potíže. Znáte mladou kolonii s názvem 'Ikárie'?“

Tři sekundy.

„Dobrý večer. Trošku – zmínil jste se o ní, když jste nám vyprávěl svůj příběh. Co je s ní? Předpokládám, že tam jsou i děti.“

„Ano, přibližně padesát do pěti let. Před čtrnácti dny jim zkolabovala elektrárna, která měla vydržet deset let. Postavili si vodní elektrárnu, ale ta

napájí jen paměť počítače kolonie, aby udrželi data, a chladí jednu velkou místnost v podzemí místo lednice. Podle popisu může ten generátor selhat v kterémkoliv okamžiku... Vracím se, abych se zeptal, zda se na ten váš hvězdolet vejde ještě malá elektrárna a pár montérů navíc. Že bychom je tam v pondělí vysadili a na zpáteční cestě zase naložili. Je tu však problém – já jsem se momentálně vydal ze všech peněz!“

Tři sekundy. Vlastně pět, protože Tenká se zamyslela, ale hned našla řešení:

„Já vím, že se novinářům vyhýbáte jako čert kříži. Ale uděláme to takto: svolám malou tiskovou konferenci na pondělí přímo na astroportu. Vy tam budete se mnou. Já jim to budu prezentovat jako akt humanitární pomoci a vy mi to potvrdíte... My pak předložíme účet ministerstvu.“

„Pravda, na zodpovědnost ministerstva jsem zapomněl... Jste nápaditá, madam. Uděláme to tak, jak jste řekla... Ale žádné řeči o mimozemšťanech!“

Tři sekundy.

„Samozřejmě, jen k věci. Tak v pondělí na viděnou, pane Hopsale. Máte srdce na pravém místě, víme!“

Ještě sklouzla pohledem vlevo na Alana, usmála se a zrušila spojení. Všichni tři se na Alana také podívali, ale hned se zase odvrátili. Právě teď stejně nebyl Alan schopen jakékoliv komunikace...

* * *

Amina se desetinou rychlosti světla blížila k Doře. Obdrželi koridor a potvrzení, že se hangár otevírá. Operátorka si všimla, že se Adam tváří neobvykle, a zeptala se:

„Ještě něco, pane?“

„Ano. Mám s sebou nového člověka. U vás, vlastně nikde ve vesmíru, ještě nebyl a potřeboval bych ho uložit na dvě noci, tedy do pondělního rána. Můžete mu, prosím, zajistit pokoj s jedním gé?“

„Zajistím. Pošlu vám údaje. Zatím na viděnou.“

„Chceš se mě zbavit?“ houkl Alan.

„Kamaráde, neber to zle, ale ty teď potřebuješ terapii samotou.“

Když Amina přistála, byla skoro půlnoc. Motory utichaly a Eva spojila místní hovor. Altar zářil jako reklamní leták a po pozdravu Adama informoval:

„Radujte se, pane Hopsale. Hlásím důležitý objev: čím je hvězdolet větší, tím větší je rozdíl ve spotřebě Sirupu... Končím s testy. Změnil jsem plány a urychleně předělám všechny své výletní lodě. Všechno nám to vychází, což pro vás znamená, že až budete mít hotovou neutronovou vrstvu, otevřeme další barterový účet a začneme stavět. Dobrou noc, pánové... Madam!“

+ + +

20. Stavíme základnu!

Tenká věděla velice dobře, jak manipulovat s médii.

Pondělní tiskovka se konala v nejmenší konferenční místnosti astroportu a šéfinženýrka ADS na ni osobně pozvala jen mediální esa. Především novináře s inteligencí, kteří byli pro veřejnou informovanost, zvláště když na ní něco vytřískají. Přesto je varovala, že když to roztroubí, tiskovku bez milosti zruší.

Postavila se k mikrofonu s Adamem po pravé ruce a vysvětlila přítomným situaci na Ikárii a především ochotu firmy ADS obratem pomoci hladovějícím a podchlazeným dětem. Dodala, že neutěšený stav na Ikárii objevil Hopsal, ale setkat se s médii nechtěl. Přesvědčila ho, že je potřeba vylézt z té ulity a ukázat lidem, že není tak špatný, jak ho média vylíčila.

Adam pociťoval návaly na zvracení, když si uvědomil, že moudře jejím slovům přikyvují ti, co chrlili své fantasmagorie na jeho adresu a obviňovali ho z těch nejhorších úmyslů a činů.

Pak prohlásila, že z dotazů, které byly zaslány, jich prošlo přes Hopsalovy filtry jen pět. Postavila ho k mikrofonu a otázky mu předčítala. Protože se nenamáhala ho předem informovat, odpovídal Adam upřímně, což většina přítomných vycítila a závěrečným potleskem i ocenila.

Když skončili, nemohl Adam uvěřit, že to bylo jen dvanáct minut. Všichni opustili místnost a Adam chtěl odejít, ale Tenká ho zadržela a obrátila se na detektiva:

„Budte tak hodný, Alane, a vyčistěte chodby.“

Alan pochopil. S úsměvem vyšel ven a začal shluk rozhánět. Nebylo mu rozumět, ale pak se ozval řev a Adam vážně uvažoval, kde vzal Alan megafon. Teď už mu rozuměli:

„Byla stanovena pravidla a vy i já, máme-li zůstat lidmi, je budeme dodržovat. Fotte si, co chcete, ale k panu Hopsalovi se nepřibližíte, protože pak se k vám přiblížím já! Klidně mě citujte,“ reagoval na něčí výkřiky o právech, „ale teď prosím všechny na tuhle stranu – ať vás mám pod dohledem! Hezký účes, madam – ale teď jděte k ostatním, ať vám ho nepocuchám... Ano, klidně budu hrubý k těm, co vidí jen své zájmy a svá pravidla.“

Po chvíli se ve dveřích objevila Alanova hlava a on je s úsměvem vyzval,

ať jdou. Adam, Tenká s ochrankou a nakonec Alan prošli kolem podivného, neustále se vrtícího, vykřikujícího a brblajícího tvora s osmačtyřiceti končetinami, ovšem bez mozku, do chodby, kde je pohyblivý chodník dopravil pod stání s hvězdoletem ADS. Odtud vyjeli výtahem a vystoupili poblíž lodi.

Tenká ujistila Adama už před konferencí, že všechno, včetně reaktoru a specialistů, je už na palubě a že odlétají hned, jak nastoupí. Oldverz nechtěl mít s novináři nic společného, tak už měl všechno zkontrolované. A mohlo se letět.

* * *

Až nad Ikárií si Adam uvědomil, že na takový hvězdolet není ten jejich astroterč stavěný, ale Tenká poslala dolů jen nákladní člun s technikem a dvěma roboty. Ty čtyři dny se tady určitě nudit nebude. Manévr zabral jen dvacet minut a hvězdolet pokračoval na Hopsinku.

Díky upozornění Amandy, že změřit si dobu letu dokáže každý, poručil Adam Oldverzovi letět obloukem. Astroterč byl prázdný, ale mimo srovnanou plochu stály všechny stavební stroje, které přivezl Tlustoch.

Tenká dodržela slovo a do pilotní kabiny přišla až po přistání. Na stavební parcelu byl z šedesátimetrové výšky zvláštní pohled. Naprosto rovná plocha odrážela Brumlovo světlo jinak než okolní skály. A půlkruhová hala, klenoucí se do pěti metrů nad lůžkem pro městský počítač, teď zářila svou signální oranžovou jako reflektor.

„To vypadá dobře,“ prohlásila vážně a převzala velení.

„Počítači, jaké je v hale prostředí?“

„Vyslal jsem robota, madam. Vydržte.“

„Pokud dodrželi můj požadavek, pak tam není nic,“ řekl Adam.

Za pět minut prošel robot širokou přechodovou komorou a hlásil, že uvnitř je slabé vakuum, ale že na zemi, hned za vnitřními dveřmi, je tlačítko s výzvou k naplnění kyslíkem. Tenká samozřejmě neodolala:

„Co je tam napsáno?“

„Dusíš se, člověče? Honem stiskni tohle tlačítko!“

„Tohle jsem jim neporučil,“ bránil se Adam, když po něm Tenká lupla očima, protože jí to nepřišlo nijak vtipné. Hned poručila:

„Tak ho stiskni!“

Po povrchu haly proběhlo několik vln a robot za pár minut hlásil dosažení dýchadelné atmosféry. Tenká zavelela vnitřním rozhlaselem:

„Do skafandrů!“

Culi se přitom, jako by řekla něco bůhvíjak vtipného.

* * *

Nejhorší byl poslední den pobytu. Tahalo se páteřní vedení!

Přesněji: tahali je roboti a lidé kontrolovali, seřizovali, dotahovali, přeměřovali... Museli však být ve skafandrech, protože se pokládalo do

výřezů ve skále, které vedly napříč zplanýrovanou plochou s nesčetnými odbočkami.

Byl to jeden z požadavků firmy ADS, protože pátevní vedení zásadně ovlivňovalo funkčnost a spolehlivost městského systému, a tak firma za tím účelem vyvinula samoopravitelné vysokofrekvenční vedení, které dokázalo testovat své parametry a také je měnit a přizpůsobovat změnám teploty a zátěže. Pátevní vedení pak bylo zalito hmotou, která je zpevnila a chránila.

Také na ně poskytovali stejnou záruku jako na samotný systém. Stavební firma přebírala zodpovědnost až za lokální vedení, které navazovalo na koncové body, a rozváděla je ke kamerám, všelijakým čidlům, reproduktorům a terminálům dle požadavků projektu. To byly oči, uši a ústa městského počítače.

Adamovi, ostatně žádnému tvorů na palubě, nemohlo ujít chování Tenké a Alana. Nejdřív dělali všechno tajně, ale ve středu už to skrýt nedokázali a o jejich lásce si štěbetali i vrabci. Kdyby na Hopsince nějakí byli.

Nejlépe to vyjádřil jeden technik, když ve čtvrtek v jídelně zašel k Alanovi, podal mu ruku a nahlas mu poděkoval:

„Alane, nikdy ti nebudeme dost vděční, že jsi obměkčil šéfovou. Určitě jen dočasně, ale i tak díky... Chraň nás ruka páně, jestli se tohle dozví!“

Ani Adam se po večerech nenudil. Ve středu a ve čtvrtek vedl hovory s počítačem budoucího města, který měl opět k dispozici vysílač. Podstatný je následující rozhovor:

„Bádám nad tvým jménem. Centrální inteligence se nemůže jmenovat ADN88. Moc jsem toho nevymyslel. Nepřemýšlel jsi nad svým jménem?“

„Ano. Přišlo mi to snadné: budu Centrální Inteligence Brumlanu, tedy CIB. Říkejte mi jednoduše Cib.“

Bylo to šílené, ale Adam musel uznat, že to ladí s názvy, které vymýšlí on. Tak souhlasil.

* * *

Cestou zpět se zastavili na Ikárii. Tam bylo všechno zase v pořádku. Na závěr se spojili se starostou. Ten úplně zářil štěstím:

„Děkujeme firmě ADS, děkujeme vám, paní Tenká. Znal jsem vašeho otce a věřte mi, máte hodně z jeho charakteru. Toho nejlepšího. Dovolíme si, madam, vyvěsit vaši fotografii v naší síni cti. Postě děkuji také vám, pane Hopsale. Pod vaši fotografií připišeme další plus.“

Někdy, madam, přileťte na návštěvu s Hopsalem, rádi vás poznáme osobně. A vašemu zaměstnanci dejte, prosím, tučné prémie. Byl nejen vstřícný, ale i šikovný: pomohl nám s opravami všeho možného. Všichni, jak jsme tady,“ sáhl po kameře a pomalu přešel přes podzemní místnost, „vám přejeme hodně zdraví a úspěchů. Šťastnou cestu.“

* * *

John Fein, inženýr ve firmě ADS, přemýšlel dlouho, dnem i nocí. Sbíral

informace a čekal. Věděl přesně, kdy bude zprovozněn městský počítač na Hopsince a že od soboty tam budou pokládat neutronovou vrstvu. Konečně se rozhodl – pátek večer je ta správná chvíle.

Postupně došel k závěru, že tohle sám nezvládne, a znovu se obrátil na svého, nyní již bývalého, přítele s hvězdoletem. Když mu řekl, o co jde, oči mu zasvitily chtivostí a rázem byl zase jeho přítelem.

Ale Fein nepřestal používat hlavu. Ve středu se sešli a do jedné v noci sepisovali smlouvu tak, aby byly chráněny obě strany. Fein ke své lítosti zjistil, jakého hajzla to měl za přítele. Ale couvnout už nemohl.

V pátek večer, po třech hodinách lenošení v pilotní kabině, půl hodiny po návratu týmu ADS odstartoval. Parametry Hopsinky stanovil při zálohování ADN88, takže teď věděl, že na nultý poledník Hopsinky přiletí v šest večer. Spousta času na odebrání vzorků Sirupu.

Cestou si znova promyslel, kde přistane. Městský počítač sice nemá dálkové, vlastně ani lokální senzory, ale otřesy svého lůžka zaznamená a Fein si nebyl jistý, zda může NSH zakázat komunikaci s městským počítačem, byť bez města.

Od upovídáného Hopsala věděl, že oceán, kde býval Fil, je jen o deset kilometrů blíž k rovníku. Navíc se na jeho vzdálenější straně zvedají na místní poměry vysoké hory hned od břehu. Snadno skryje hvězdolet a nebude to mít k Sirupu daleko.

NSH už věděl, že musí obletět antiradiační štít, a tak se dostali na synchronní orbitu až ve čtvrt na sedm. Nechal si přiblížit povrch. Pečlivě s pomocí počítače vybral místo k přistání, které přesně splňovalo jeho požadavky. NSH ho ujistil, že v tom skalním zářezu bude jejich detekce z oběžné dráhy velice obtížná, ne-li nemožná.

Chvilu pozoroval zelený oceán a přemýšlel, jaký musel být ten Fil. Jen jestli si to Hopsal nevymyslel! Znovu se podíval dolů v maximálním přiblížení. Bylo až děsivé, jak klidná tam byla hladina.

Anebo možná ne? Co to bylo?

Zdalo se mu, že viděl zčeřenou hladinu.

Hopsal žádný průzkum nedělal, třeba v tom oceánu žije i něco jiného, než byl Fil.

Potom si všiml podlouhlého fleku, světlejšího než skála na břehu.

Co je to tam? Vážně se tam něco povaluje!

Ve Feinovi se probudil průzkumník a již nedokázal odolat. Celý nedočkavý přikázal:

„Počítači, přistaň na vybrané místo. A snaž se trefit co nejbliž, půjdu po svých a nemám na to celý den! Po přistání hned vysuň schůdky, půjdu ven. Jdu si vzít skafandr...“

Nízká gravitace, tenká a řídká atmosféra – za dvanáct minut byli dole, o tři minuty později stál Fein na skále. Vyhýbal se větším loužím Sirupu, malými jednoduše procházel. Těch sto třicet metrů mu trvalo déle než sestup z oběžné dráhy. Byl opatrný a neustále sledoval okolí.

Zbývalo mu dvacet metrů k zelené hladině, když zamrzl na místě – támhle

něco leží! Pak vystartoval. Stále byl opatrný, ale skoro běžel. NSH byl zvědavý:

„Něco jste našel, pane?“

„Ano. Aha, ty to nevidíš! Zapnu ti svou kameru... Na břehu něco leží, něco velikosti tuňáka... No, jsou to jen zbytky. Zřejmě tomu zdejší atmosféra nesvědčí!“

Jak se blížil, bylo stále zřetelnější, že to bylo složeno z mnoha článků a mělo to nohy! Takže to nebyla ryba, ta nohy nepotřebuje. Fein byl sotva metr od hranice oceánu a v několika sekundách přehlédl absolutně klidnou hladinu. Pak se otočil a sklonil se nad zbytky rozkládajícího se tvora.

Teď! Kdyby se právě teď Fein otočil, spatřil by zčeřenou hladinu. Škoda že to neudělal...

+ + +

21. Amanda na stopě

Adam přespal u Xaviera a v sobotu ráno se opakoval obdobný postup jako v pondělí. Jen bez tiskové konference a zamilovaného páru.

Nebýt Ciba, Adam by se nudou asi opravdu ukousal, protože Oldverz byl v tomto ohledu nepoužitelný a u téhle firmy Adam nemohl pomáhat. Měli víc robotů než lidí a všechny jejich stroje spadaly do kategorie 'vysokoenergetické'. Také energii ke strojům přiváděli mohutným vedením z elektrárny, kolem níž byl hvězdolet postaven.

Nejvíce se inženýři podívovali podzemí, kde budou stát nádrže na Sirup a které bylo pod jejich neutronovou vrstvou. Fleš Gordon litoval, že se o něčem takovém Lucien při jednání ve firmě nezmínil, a žádal Adama, aby mu vyřídil obdiv za takový nápad. Když pak technici z plánů zjistili, že v některých místech má být neutronová vrstva silnější a Adam jim vysvětlil proč, začali Luciena málem vzývat jako nové božstvo.

* * *

Takové ráno nedokázala vykouzlit žádná jiná planeta než Země. Dobře vyspalý António, po dobré snídani a v dobré náladě, se chystal usednout k terminálu a pustit se do práce, když se ozval počítač usedlosti:

„Pane, přijíždí k nám návštěva... Modré auto právě vjíždí do dvora... A řídí ho žena.“

„Děkuju. Pošli sem Lamana.“

„Je na obchůzce, pane. Mám ho zavolat?“

„Nemusíš. Ženu snad zvládnou sám... Anebo raději popros mou ženu.“

António vyšel na verandu a zpozoroval dobře rostlou ženu do třicítky, jak obchází detekční rám. Lehce zakašlal a slečna se s provinilým úsměvem vrátila zpět a prošla rámem. Žádná reakce. Pomalu vystoupila na verandu, ale kráčela opatrně, nejistě, světlé oči jí nervózně těkaly po okolí a Antóniovi se zdálo, že má dost nezdravou barvu. Došla až k němu a rozřeseně řekla:

„Přišla jsem žádat o pomoc... a o práci.“

„Proč právě k nám? Máte s námi něco společného?“

Zaváhala.

„V zasadě ano.“

„Aha. Tak jinak: já se jmenuji Antónia Herman. Jak se jmenujete vy?“

Podívala se na něj smutně. António pocítil a pak i v jejích očích spatřil tu vlnu obav. Netušil příčinu, nechápal:

„Žádáte mě o pomoc, ale bojíte se mě? Nikdy jsme se přece neviděli!“

mlčela. Oči jí potemněly, snad dokonce lehce zvlhly. Stiskla rty, ale po dlouhé sekundě se odvážila:

„Lili... Hrabalová.“

Do Antónia jako když udeřil blesk. Už jen to jméno ho konsternovalo. Stresové hormony v mžiku nahradily všechny červené krvinky a dobrou půlku neuronů. Zrudl z pohoršení nad tou opovážlivostí, pak zbledl při vzpomínce na mučení, ale nakonec si uvědomil, že ona není on a za bratrovy činy nenese odpovědnost. Snad.

Zachránila ho Miranda, která na verandu vešla právě včas, aby to jméno slyšela také. Postavila se vedle něj, stiskla manželovi ruku, jak nejsilněji dovedla, a převzala iniciativu:

„Podílela jste se na Milanových aktivitách?“

„Ne... proto jsem tady... jeho společníci... nebo konkurenti... Myslí si to a ohrožují mě.“

„Víte, co váš bratr udělal mému muži?“

„Ne... ano, trochu... z médií... Nemám s tím nic společného!“

„Proč jdete k nám? Co si myslíte, že uděláme?“

„Nevyhazujte mě, prosím,“ znova začala nabírat, „zkusila jsem bratrovy přátele, ale ti mě odmítli... I oni měli dojem, že je chci využít... Přišla jsem o všechny kamarády, už se ke mně bojí jen přiblížit. Pořád mě někdo pronásleduje... Měla jsem... byla krásná, mourovatá... otrávil mi ji! A mému Āapkovi ustřelili zadní nohy, protože... protože jsem nevěděla kód k nějakému... k nějaké Milanově skryši. Už mi zůstal jen můj život... Přišla jsem prosit... o... o slitování.“

I kámen by se nad ní ustrnul!

* * *

V pátek večer se Amina vrátila na Doru. Adam hlásil, že Hopsinka je konečně připravena na stavbu první lidské základny.

Také Newman byl připraven. Jak k němu Adam s Oldverzem přišli, nechal si spojit stavbyvedoucího a řekl mu, ať se připraví. Adam se obrátil na Oldverze:

„Sežeňte si Anastázii, a jestli chcete, vemte si k ruce svou ženu. Budete se další týden nudit na Hopsince. Vyřídíte dámám, že volno si vezmete hned, jak se vrátíte. Protože pak budu létat já a nový pilot... Přišla mi zpráva ze Země, že mají nadějněho adepta. Běžte a šťastnou cestu.“

„Panel!“ srazil Oldverz paty.

„Generále!“ kývl s úsměvem na Altara a odešel.

„Nikam nespěcháte?!“ obrátil se Altar na Adama. Znělo to spíš jako rozkaz než otázka.

„Ne, pane.“

„To je dobře. Musíme toho hodně probrat.“

* * *

Amandě už z těch duhových kamenů, zlata a stříbra přecházel zrak. Udělala si pauzu, vyšla z dílny na klidnou ulici, vlastně postranní podzemní chodbu, a prošla se – sto metrů tam, sto metrů zpátky.

Vrátila se dovnitř a chtěla si zase sednout k práci, ale s překvapením zjistila, že veškerá chuť a nadšení z tvůrčí práce je pryč. Vyděsila se, doposud byla tvorba šperků pro ni absolutní relaxací, vrcholnou radostí, kterou překonávala nepříjemné dny i celá období. O tohle by přijít nechtěla! Někaké znechucení nesmí připustit! Otočila se na podpatku, vzala si tašku, zkontrolovala vypnutí elektřiny a šla domů.

V předsíni si odložila věci, v kuchyni poručila automatu kávu a šla si s ní sednout do obývacího pokoje. Pár gesty si otevřela poštu: zpráva ze Země byla adresována Brumlanu, tak ji otevřela. António psal, že se u nich objevila Hrabalova sestra. On nějakou měl? Zvedla hlavu a zeptala se:

„Jerry, má teď paní Newmanová čas na hovor?“

„Nemá,“ reagoval počítač, „má jednání. Podle všeho se ale blíží k závěru, odhaduji asi tak pět minut. Má být váš hovor soukromý?“

„Ano.“

„Tak plus deset minut na cestu... Určitě půjde k sobě. Mám ji upozornit a ve vhodnou chvíli spojit?“

„Ano... Děkuji.“

Pak jí ale ještě něco napadlo:

„Jerry, prosím tě: nechci nic tajného, jen chci vědět, zda má smysl Magdu vůbec obtěžovat... Přišla mi zpráva, která se zmiňuje o jisté Lile Hrabalové, sestře podnikatele Milana Hrabala... Jen mi řekni, zda máš nějaký záznam o této ženě.“

„Záznam mám, ale přístupný je jen paní Newmanové.“

„Výborně, já rovnou vyrazím k její kanceláři.“

* * *

Nakonec to Magdě trvalo osmnáct minut a Amanda přišla k její kanceláři o tři kroky dřív.

Pozdravila, odkázala se na Jerryho spolupráci a vysvětlila, co potřebuje. Magda nebyla proti a hned, jak zavřela dveře, požádala počítač o zobrazení složky Lili Hrabalové. Kromě fotografie tam bylo jen pár informací, nic podstatného, ale končilo to odkazem, podle kterého Magda ihned věděla, na čem je. Odkaz vedl na nějakého Libora Telíška. Tady byla většina textu začerněna – kromě nějakých dvou vět na konci.

„Nelekejte se, začerněné je to kvůli vám. Ale já vím, kdo to je, vždyť je to

čerstvé! Bylo to takhle: protože některé Hrabalovy postupy byly dost neortodoxní, nebojím se říct, že sprosté, a protože se do nás začal navážet pozemský živnostník, jistý agent... hmm...“

„Glauz,“ doplnila Amanda.

„No jo, ano, ten, co vás unesl z Azerie... Chtěli jsme se bránit a nasadili jsme k Hrabalovi našeho člověka – právě Telíška. Jenže on se zamiloval do Lili a utekli spolu. Před Hrabalem, ne před námi. Ze Země letěli sem, přestože Telíšek riskoval, že ho popravíme. Všechno mi vysvětlil, veškerý majetek odkázal kolonii a na kolenou mě prosil, abych ho propustila, že nikdy neřekne jediné křivé slovo proti nám. On to těžko mohl posoudit, ale všichni okolo viděli, že ona je do něj zamilovaná stejně bláznivě jako on do ní. Pomohli jsme jim. Zfalšovali jsme slušnou porci dokumentů, aby nikdo nikdy nezjistil, že neutekli do kolonie bez návratu, ale do Delf.“

„Ty znám. Dělal jsem seznam kolonií pro Adama – výletní kolonie. Vodní planeta a jeden velký podmořský hotel.“

„Ano, je to tak. Altar jim uspořádal svatbu, takže se Lili teď jmenuje Telíšková. A protože všude byli zapsáni jednotlivě a Telíšek pod svým krycím jménem, aby ho Hrabal mohl dohledat, myslím, že v Delfách byste našli Telíškovy. Dál jsme už nic nezjišťovali, jsou to dva, skoro tři roky.“

Najednou se Magda probírala:

„Jak vidíte, naprosto vám důvěřuji, všechno vám říkám bez toho, abych se zeptala – proč?“

„Protože mi přišla zpráva od Hermana – přišla k nim a prosila o azyl. Lili Hrabalová.“

Magda čekala všelicos, ale tohle ne. Šok se rychle měnil v zamyšlení, až rozhodně prohlásila:

„Jedna ku tisíci, že to není Lili Telíšková!“

„Neříká se *jedna k milionu*.“

„To já jen pro jistotu – kdybych prohrála.“

* * *

Když odpoledne přišel Adam od Altara, Amanda mu všechno vyprávěla a na závěr dodala:

„Neodvážila jsem se Magdy zeptat, jak zjistit, zda ta Lili na Zemi nelže.“

„Ale to je jednoduché: zaletíme do Delf, už dávno jsem se tam chtěl podívat.“

„Kdy?“

„Oldverz s dělníky odletěl a týden se na Hopsince bude placatit. Pak to převezmu já. Takže teď mám týden volno... Co takhle hned?“

+ + +

22. Výletní kolonie

Planeta se jmenovala Gé, kdysi v dávnověku označení matky Země. Všichni ale používali jen označení kolonie: Parnas. Ten, kdo vymýšlel jména, měl rád antiku, ale znalosti pravopisu měl chabé. Proto se hlavní město jmenovalo Delfi.

Planeta byla starší než Země, skoro o miliardu. Také byla větší skoro o čtvrtinu – ve všech letácích se psalo, že není vhodná pro rodiny s dětmi kvůli 120% gravitaci. Kromě sotva jednoho procenta souše byla všude voda, byť poměrně 'mělká'. Planetární oceán oplýval bohatým životem, o jakém se na Zemi zmiňovaly už jen báje.

Většina souše byly podivné podmořské hory krystalitu, vystupující nad hladinu. Delfi byly vybudovány na úpatí té nejmohutnější, tyčící se do výše tři sta metrů nad hladinu poblíž rovníku. Město a hotely tvořily obří prsteneček kolem hory s obvodem téměř šestadvacet kilometrů. Kolonie byla díky turistickému ruchu bohatá, přesto skoro čtvrtina tohoto prostoru ještě nebyla využita.

Amina na synchronní orbitě visela nad rozlehlým astroportem, který byl vybudován na náhorní plošině, vzniklé rozebráním vrcholu hory, a byl s kolonií spojen desítkou výtahů.

„Dobrý den,“ pozdravili Adam a Amanda jednohlasně službu na astroportu.

„Dobrý den i vám. Vítejte na Parnasu. Čehož si žádáte?“

„Nejprve si vás vyzkoušíme z informovanosti...“

„Máme třídní aktualizaci GWW jako například Dora,“ ohradil se operátor.

„Však informace už je relativně stará – mé jméno je Adam Hopsal.“

Operátor se tvářil zaraženě, ale nakonec se dobral výsledku:

„TEN Hopsal? Ten co hnul pozemšťanům žlučí?“

Zdálo se, že má z této skutečnosti radost.

„Ani ne tak pozemšťanům, jako spíš pozemským novinářům. Ale ano, už to tak bude.“

„Vítejte na Parnasu,“ zopakoval operátor formuli, ovšem o stupeň radostněji, „Čehož si žádáte?“

„Kdysi dávno jsem mluvil s jistým Telíškem... Liborem... Má pracovat v pořádkové službě... Letím kolem a rád bych se s ním zase setkal. Bylo by to možné?“

„To jste ho neviděl opravdu dlouho, protože aktuálně to je šéf pořádkových sil v kolonii. Oznámím mu návštěvu.“

„Budte tak hodný a neříkejte mu mé jméno... řekněte, že má návštěvu z Dory.“

„Jak si přejete... Když se chcete setkat, měli byste přistát. Je ideální chvíle: za hodinu má dorazit výletní hvězdolet a bude tady šílený blázelec.“

„Dobře. Povolte nám přistání.“

„Po přistání se vysune turniket a vy sejdete do sběrné chodby a šipky vás dovedou k výtahům. Ne abyste se mi toulali po ploše! Pojedete dolů výtahem číslo tři, ten smí zastavit na služebním podlaží. Šéf si vás tam vyzvedne. Nechoďte nikam sami, mohl by vás sejmout robot. Zatím na shledanou.“

„Děkujeme, bez výhrad poslechneme. Nepřišli jsme sem dělat potíže. Mějte se!“

* * *

Když vystoupili z výtahu v rozsáhlém prostoru, na který navazovalo několik chodeb, spatřili vysokého muže v uniformě s výložkami majora, který je se skrytým napětím pozoroval a hodnotil míru nebezpečnosti. Přes jeho bohaté zkušenosti, ne vždy příjemné, ho Amandina krása omráčila. Však proto ji Adam bral s sebou!

„Dobrý den, madam... Pane Hopsale...“ operátor zřejmě podlehl tlaku nadřízeného, „Vítejte v Delfách. Proč jste zde?“

„Hezký den, pane Telíšku,“ řekl Adam, když si s Amandou vyměnil potvrzující pohled, „Přicházíme sice z Dory, ale s jejím majitelem a jeho ženou nemáme, kromě vynikající spolupráce, nic společného. Jen potřebujeme s vámi nutně mluvit a nechtěli jsme riskovat, že nás odmítnete. Nicméně to, že jsme zde a že vás známe, svědčí o tom, že nám paní Newmanová důvěruje... Doufám, že budete i vy! Jinak vás máme od vaší bývalé nadřízené srdečně pozdravovat a vyřídít vám, že ty ryby v její kanceláři pořád plavou břichem vzhůru. Nerozumím tomu, ale tak to řekla.“

Napjatý Telíškův výraz se rozplynul a on se zasmál. Pokýval hlavou a s úsměvem řekl:

„Já vím, jak to myslela... Prosim, pojdte do mé kanceláře, tam budeme mít klid bez dozoru kamer a mikrofonů!“

Vedl je k jinému výtahu, sjeli mnoho pater a pak šli asi dvě stě metrů chodbou se spoustou dveří a spoustou určitě umělých květin.

„Kde teď vlastně jsme?“ zeptala se Amanda.

„Poslední obývané patro kolonie – pod námi jsou dvě technologická patra, tunel okružního vlaku a pak moře.“

„Neměla by se ta chodba stáčet...“ pokusila se zorientovat, „doprava?“

„Ano. Však ona se stáčí, ale protože je to kruh s průměrem osmi kilometrů, není to skoro vidět. Hlavně díky těm kytkám.“

„Jsou umělé?“ zajímal se Adam, aby potěšil Amandu.

„Ano i ne... Jsou to dynamické hologramy,“ a protože Adam nechápal,

vysvětlil: „Mění jasnost a stíny podle pohybu slunce a sytost barev v týdenním cyklu. Po čase už podle nich poznáte hodinu a den v týdnu... Prosím.“

Otevřel dveře se svým jménem a pustil návštěvu první. Pečlivě dveře zavřel, návštěvu posadil na úzké židle, sám si sedl za svůj velký stůl a vysvětlil:

„Zavedl jsem takový režim, že pobíhám po kolonii, ale jednou denně na dvě tři hodiny sedím tady a dělám úředníka. Před každou pauzou, jak tomu říkám, provedu kontrolu odposlechu. Už se mi ta pětiminutová investice několikrát vyplatila. Tahle pauza začala před dvaceti minutami – trefili jste se ideálně! Tím chci říct, že teď je moje kancelář naprosto čistá a bez nebezpečí. Můžeme probrat, cokoliv potřebujete.“

„Děkuji, bude to třeba. Abyste rozuměl pozadí mého problému, musím vám popsat historii a aktuální stav mého podnikání. Řeknu vám to krátce, protože jsem to vyprávěl tolikrát, že mě to už nebaví. Kdyby to bylo málo, ptejte se na cokoliv...“

Zabralo mu to pětadvacet minut i se spoustou Telíškových dotazů. Telíšek ale nebyl běžný posluchač. Z vyprávění a odpovědí na své chirurgicky přesné otázky skládal obraz temného světa, který jen zázrakem Adama a jeho blízké nepohltil. Adam skončil s husí kůží až na palci u nohy a Amanda s těžkým kulturním šokem a očima rozšířenýma hrůzou. Telíšek se nevyjadřoval jen k jediné věci – k mimozemšťanům.

„Vy nám tedy dáváte,“ otřepal se Adam, ale husí kůže se držela pevně, „teď se konečně dostávám k vlastnímu problému...“ a popsal situaci na Zemi. Telíšek hned věděl, kolik uhodilo:

„Tajná služba! Můžete jen doufat, že Země. Jestli to je někdo z kolonií, máte opravdový problém!“

„Mám dost známých, kteří vědí, jak na to. Přiletěli jsme sem, abychom zjistili, že tu skutečně Telíškovi žijí... a vy že nejste součástí té šaškárný. Chceme vidět vaši ženu – naživo, prosím.“

Telíšek už chvíli tušil, že k tomu Adam směřuje, a bez dalších otázek stiskl pár tlačítek terminálu na svém stole a obrazu, který Adam ani Amanda neviděli, řekl:

„Ahoj, Lili. Stala se zvláštní věc – mám tu návštěvu z Dory, ale nelekej se! Potřebují s tebou mluvit.“

„Proč je nepustíš k terminálu?“

„To nejde. Všechno mi vysvětlili, už tu sedíme tři čtvrtě hodiny, a jinak to prostě nejde!“

„Zase se snažíš o nějaký fígl?“

Telíškovi se nahrnula krev do hlavy a milující Lili udělala moc dobře, že mlčela. Jediný pohled na Amandu však Telíška zklidnil a on řekl jen:

„Vzpomínáš na ryby u Magdy v kanceláři? Vzkázala nám po panu Hopsalovi, že stále plavou bříškama vzhůru. Na Zemi vznikl problém, který vyřeší jen tvá přítomnost zde. Čekám!“

A přerušil spojení. Adam se podíval obdivně na Amandu a už to nevydržel:

„Co pořád máte s těma rybama?!“

„Než nás Magda odeslala soukromým hvězdoletem sem, loučili jsme se s ní v její kanceláři. Ty ryby byly mým majetkem, který jsem všechen věnoval Doře. Magdě se však tolik líbily, že si je tam postavila. Při loučení ale řekla, že v budoucnu se může přihodit cokoliv a že dokud budou bříškama vzhůru, je vše, jak má být,“ vzpomínky mu na tváři vyloudily úsměv, „A pak tu šílenou skulpturu chytila a postavila ji vzhůru nohama.“

„Dojemný příběh... Napadá mě důležitější otázka: Lili doufám ví, že její bratr při boji zemřel?“

„Samozřejmě. Díky turistům ze Země jsme záso...“

„Pane,“ ozval se počítač kolonie, „Vaše žena se blíží – může dál?“

„Ano, otevři!“

Lili si byla naprosto podobná. Adam se zvedl ze židle a jen zíral. Asi tak, jako předtím Telíšek na Amandu.

„Moje žena patří k těm šťastným, co po dítěti zkrásní,“ komentoval to Telíšek.

„Moc mluvíš, Libore,“ řekla odměřeně a Adam si vzpomněl na básníci Markétu, svou bývalou lásku na Azerii. Ten rozpor božského vzhledu a hrubého hlasu a ještě hrubšího chování ho bezpečně vykojil i teď.

„Takže Hopsal,“ konstatovala, protože se jí to cestou rozleželo, „nemám a neměla jsem s bratrem nic společného. Nechápu, jak jste mě vyčmchal. Ta mrcha z Dory zřejmě nedokázala mlčet. Ale zklamal vás – jsme tu sice spokojení, ale pořád máme holou prdel! Takže jestli z nás chcete vytlouct nějaké odškodné za počínání mého bratra, tak máte velkou, přímo obří smůlu! Můžu vám leda nas...“

„Upřímnou soustrast,“ podal jí Adam překotně ruku, čímž zabránil vyslovení něčeho horšího, „Vašeho bratra je mi líto, jeho malou loď jsem po havárii na Azerii opravil, což vlastně vedlo k mému zbohatnutí. Jeden poklad mám dokonce s sebou,“ letmo pohládl Amandu po ruce tak, aby to Lili nepřehlédla, „Nic po vás nechci! Jen vám svěřím jednu informaci, takový okamžitý postřeh: vy se lišíte od svého bratra jen vzhledem, ale v chování moc ne!“

Adam raději udělal krok zpět, aby měl výhled na Lili i jejího muže a byl připraven se bránit. Ale nebylo to třeba: Telíšek se spokojeně usmíval a na Adama pohlížel spíš obdivně než útočně. Lily zrudla jako pivoňka. Oba muži viděli, že ještě víc zkrásněla – její muž byl u vytržení, ale Adam byl totálně znechucen sám sebou.

„Promiňte, pane Hopsale... Strašně jsem se bála...“

„Malá oprava,“ řekl Adam a musel se moc snažit, aby to znělo lhostejně, „Jste trochu jiná, než váš bratr – on by se nikdy neomluvil!“

„Pýthie, sakra, zavři ty dveře!“ vyzval Telíšek počítač kolonie.

„Vlastně proto jsme tady, madam,“ navázal Adam, „Dokázala jste nám měrou vrchovatou, že jste Milanova sestra... Je to dobře, ale zároveň je to pořádný průšvih.“

„Nerozumím!“

„Manžel vám to vysvětlí, tak jen krátce: v mé pozemské firmě se objevila

žena, která o sobě prohlásila, že jste vy. Patrně měla i doklady na vaše jméno. Je vám i trochu podobná. Protože nemám špionážní síť, potřeboval jsem vás fyzicky vidět. Nemám čas na zpravodajskou práci, tohle byl nejrychlejší způsob... A neměla byste se tak vyjadřovat, natož tak smýšlet o paní Newmanové. Přepustila nám jen pár informací, druhou půlku jsme si domysleli... Už jsem to říkal vašemu muži: udělala to proto, udělala spoustu jiných věcí, protože nám důvěřuje. A chci vás tímto poprosit, abyste nám důvěřovali také. Mám teď na mysli naše případné budoucí setkání. Nikdy nevíte, kdy nás nebo my vás budeme potřebovat... My už půjdeme, na shledanou. Ať se vám daří... Můžete nás odtud dostat, pane Telíšku?“

„Moment, prosím. Nikdy jsem za nikým neběhal, aby mi dal autogram a podobné nesmysly. Ale nemíním si nechat utéct příležitost seznámit se s člověkem, který jediný jednal s mimozemšťany... Můžu vám navrhnout tykání?“

„Nejsem proti,“ usmál se Adam, který už přemýšlel nad tím, kde má propisku, aby dal Liborovi ten autogram.

„Já jsem Lili,“ honem podávala ruku, aby nezůstala pozadu. Adam jemně vzal Amandu za ramena a opatrně ji postrčil před sebe:

„A tohle je Amanda, můj šéf bezpečnosti... Seznamte se.“

* * *

Když nastoupili do Aminy, zeptala se Amanda:

„Jak jsi to myslel s tím šéfem bezpečnosti?“

„Zcela vážně, miláčku... To s těma rybama ukázalo, že k tomu máš vlohly. Ona víceméně každá žena umí mlžit a manipulovat s druhými, zvláště s muži. Ale ty jsi něco víc, ty se patrně vyrovnáš Magdě.“

Byla to ve skutečnosti Amanda, kdo si všiml tepané sošky dvou ryb ve vlnách, které byly otočeny břichem vzhůru. A podle prachu poznala, že jsou takhle už dlouho. Magda Newmanová jí nic neřekla, ani se slovem nezmněla.

„Tak dobře, jsem pro. Neměli bychom letět rovnou na Zemi, než ta mrcha něco provede?“

* * *

Když Amina přistála na astroportu SPGV, bylo dvacet minut po sedmnácté hodině. Jak ale hvězdolet dosedl, přepojila Eva hovor. Byla to centrální inteligence SPGV.

„Dobrý den, pane Hopsale. Veďte prosím v patrnosti, že si vás žádá referent soukromého průzkumu. Teď už tu není, ale zítra bude. Posílal jsem vám zprávu na Doru, ale když už jste zde... chcete potvrdit její přijetí verbální formou?“

„Samozřejmě, počítači, potvrzují. Ale nevím, zda tu zítra budu, referent musí vydržet.“

„Přijetí potvrzeno, vzkaz uložen. Na slyšenou, pane.“

Pak si Adam nechal spojit Xaviera. Ale tady byl taky jen počítač:

„Dobrý večer.“

„Dobrý. Xavier ani Klára nejsou v dosahu?“

„Ne, pane... Ale máte od pana Mortimera nastavenou maximální úroveň důvěry. Řekněte, co potřebujete.“

„Chtěl jsem ho poprosit o auto s řidičem, abych si ho nemusel půjčovat. Potřebuji mimo město, konkrétně do sadů.“

„To lze zařídít. Pokud netrváte na tom řidiči, pošlu vám automat.“

„To by úplně stačilo... Zvládne pohyb v terénu?“

„Určitě. Mám ho poslat na astroport?“

„Ano... Ano, vyjdeme před letištní halu,“ přerušil počítač, protože ten spustil litanii o tom, že do prostoru astroportu soukromá vozidla nesmí, „Moc ti děkujeme, počítači. Na shledanou.“

* * *

Vozidlo bylo zánovní, nablýskané, nizounké. Až příliš. Adam na mapě vybral místo a vozidlo se hned rozjelo. To se mu nelíbilo:

„Hele, naleštěný kočáre, zaznamenal jsi, že jsem ti zadal cíl v polích? Zasekneš se na prvním hrbolu!“

„Za svou naleštěnost nemůžu, pane. Zaznamenal, ale není to problém. Můj podvozek je variabilní.“

Vozidlo zpomalilo na třicet a celé se zvedlo o dobrých dvacet centimetrů. Potom se zase vrátilo dolů a zrychlilo. Adam uznale pokýval hlavou:

„Dobrá práce! Už nic neříkám, dovez nás do cíle.“

Kousek za městem začínalo jaro, ale příjezdová cesta vůbec neprášila, protože odpoledne pršelo. Auto zastavilo u verandy a Adam se zeptal:

„Potřebuješ příkaz, abys na nás počkal?“

„Pokud si to přežete, odvezu vás zpátky do města.“

„Ano, pojedeme zpět. Ještě něco,“ uvědomil si, až když vystoupil, a strčil hlavu zpět, „nevolej policii, možná dojde ke rvačce... ale my si poradíme. A dávám ti výslovný rozkaz, že nikdo jiný s tebou odtud neodjede.“

„Nejsem ve vašem vlastnictví, pane,“ připomněl automat, „nicméně chápu souvislosti. Vaše rezervace bude platit maximálně jednu hodinu.“

„Díky, to bude stačit.“

Prošli detekčním rámem u schodů na verandu a vešli do jídelny, ale nebyl tam nikdo, kromě naprostého ticha. Erikův prcek by to tak nenechal, tohle je podezřelé. Adam tedy promluvil na usedlost:

„Počítači, kde jsou všichni?“

„Dobrý večer, pane. Hermanovi jsou v divadle, pan Rádoby říkal Mirandě, že má rande, Lamanovi jsou u jeho rodičů, podle předvolby Aljaška. Slečna Hrabalová šla na krátkou procházku.“

„Zapomněl jsi na strážného a zahradníka.“

„Strážného pan Herman nedávno propustil, zahradník pracuje v sadu. Na jaře je práce spousta, musí využít denní světlo do poslední minuty.“

„Dobře, také se půjdeme projít...“

„Slečna Hrabalová je zde,“ upozornil počítač.

Dveře jídelny se otevřely a vstoupila vyžírka, co se vydávala za Hrabalovu sestru. Ale byla rychlá – jen je spatřila, bleskově zhodnotila jejich výraz a začala utíkat. Než mohl Adam něco říct, vystartovala Amanda za ní.

Vyběhli na verandu, ale Lili nikde. Amanda, šéfka bezpečnosti, přikázala:

„Já tudy, ty tudy,“ a Adam bez rozmyslu poslechl. Přeskočil zábradlí a rozběhl se podél stěny.

Amanda seběhla ze schodů verandy, oběhla jeden roh, druhý roh... Prásk! Rána ztrouchnivěným prknem do obličeje bolela Amandu i to prkno, které se rozletělo na tisíc kusů. Než dopadl do vlhké půdy, schytl Amandin obličej další ránu a hned po dopadu následoval kopanec do ledvin. Bolest ji zkroutila a další kopanec do břicha na sebe nenechal dlouho čekat.

„Ty svině!“ zařval Adam od druhého konce budovy a rozběhl se ještě rychleji. Když byl u ní, v posledním metru, odrazila jeho ruku a uskočila. Ještě stihl chytit ji za vlající dlouhé vlasy a strhnout s sebou do trávy. Hned ale oba vyskočili ze země a údery pršely ze všech stran.

Adamovo kontrolní centrum muselo hodně zvýšit produkci hormonů, aby získal navrch. Tohle nebyla nějaká podvyživená chudinka, tohle byla dobře vytrénovaná mrcha.

Amanda zasténala. Pokusila se zvednout. To odvedlo Adamovu pozornost a útočnice toho zneužila. Dala do rány všechnu svou sílu a srazila ho na zem. Výhody však nevyužila a začala utíkat směrem k hospodářským stavením.

„Jste v pořádku, pane?“ běžel přes dvůr robot-zahradník.

„Jsem,“ vyskočil Adam na nohy a ukázal na Amandu, „ošetři ji a zavolej sanitku. Do příchodu zdravotníků se od ní ani nehneš!“

Dal do rozběhu všechnu sílu a všiml si, že vběhla do dílny, kterou využíval zahradník k opravám strojů a nástrojů. Bylo mu jasné, že nešlo soukromou o akci nějaké příživnice, ale o organizovaný útok proti němu. Musí zjistit, kdo v tom má prsty – bude to spíš Edita než nějaká tajná služba!

Prudce k sobě strhl dveře dílny a uskočil. Bylo to moudré. Něco prosvištělo kolem. Adam padl na všechny čtyři a dveře ramenem tlačil před sebou. Dveře zasténaly, jak se do nich zabodly zahradnické nůžky.

Sedl si na bobek, levou rukou odstrčil skoro zavřené dveře prudce za sebe a pravou se chytil za rám dveří. Vtáhl se do dílny za nízkou skříň s barvami. Vzduchem prolétlo kladivo. Dveře se odrazily od stěny, prudce se zavřely a hned vedle nůžek se zabodlo dláto. Kolik má ta mrcha rukou?!

Na konci skříňně už se musel zvednout. Ale nevyděsil ji, byla připravena. Okamžitě se na něj vrhla s dalším dlátem v napřažené ruce. Bodnou ránu vykryl a současně jí podrazil nohy a zlomil zápěstí. Zařvala bolestí, dláto pustila, prudce ho od sebe odstrčila a už zase byla na nohách.

Sebrala ze stolu dlouhý špičatý nástroj na plevel a vrhla se na něj, ještě než se zvedl z podlahy. Že z podlahy sebral a nastavil jí dláto, si nevšimla. Špice minula o milimetry Adamovu tvář a zabodla se mu do ramene, kde ji zastavila klíční kost. Než povolila.

Útočnice takové štěstí neměla. Dláto jí prošlo skrz naskrz a přitom roztrhlo aortu. Adam ještě v zápalu boje dláto vytrhl a bodl jí ho do krku. Zalil ho přival krve a zápas skončil.

* * *

Netušil, zda tam ležel sekundu nebo minutu. Uslyšel sirény, tak se zvedl a vypoťácel se z dílny s půlkruhovým nástrojem stále zabodnutým v rameni. Sanitka stála na rohu usedlosti, u Amandy už klečel zdravotník.

K Adamovi běžela zdravotnice. Zdálo se mu, že ji zná. Také zdravotník, který se letmo po něm ohlédl, mu byl povědomý. Adam se zdravotnici podíval do očí a přes bledé rty protlačil úsměv:

„Copak jste v tomhle městě jediná sanitka a vy sloužíte čtyřicet hodin každý den?“

„Máme na vás štěstí,“ prohlásil zdravotník a mračil se na displej diagnostického přístroje, „už zase vás zachraňujeme, pane Hopsale. O co šlo tentokrát?“

„V dílně leží útočnice,“ vzpomněl si Adam a zastavil se nad zdravotníkem, „Možná to přežila, tak opatrně! Asi to vážně byla vytrénovaná agentka... Jak je mé partnerce?“

„Bude v pořádku... časem. Nemá vaše zrychlené hojení,“ odpověděl zamyšleně zdravotník s očima na přístroji. Pak objevil chybu, stiskl zeleně podsvícené tlačítko, tvář se mu rozzářila poznáním a on se otočil k Adamovi:

„Vaše partnerka je v pořádku a plod také.“

„Cože?“ vyvalil Adam na usmívajícího se zdravotníka oči.

„Gratuluji vám, otče! Nejspíš to bude mimozemšťan...“

* * *

Amandu si nechali v nemocnici až do pondělí.

Adam měl strach z dalšího útoku a nenechal ji samotnou ani na chvíli. Vystřídání Xavierem nebo Antóniem odmítl. Když ji po vizitě pouštěli domů, vypadal hůř než ona – po třech nocích na židli.

Z Amandy vyzařovala energie a Adama do Aminy prakticky dovedla. Adam z posledních sil předvedl řídicí věži divadýlko plně soustředěného pilota, ale ještě než se Amina ponořila do subprostoru, usnul v pohodlném pilotním křesle jako poleno.

+ + +

23. Hodina býka

(neboli démona – dvě hodiny po půlnoci)

Každý den se stavební hvězdolet, vedený Oldverzem, vracel na Doru pro stavební materiál a odvážel ho na Hopsinku.

Byly to tuny práškového kompozitu tak jemného, že se choval jako kapalina. Z něho roboti tvořili stěny, stropy i podlahy základny metodou 3D tisku zvanou 'hmotový paprsek'. A v pátek se vrátili všichni a Oldverz hlásil Adamovi a Altarovi splnění úkolu. Základna stojí a je natlakovaná, Oldverzovi a Toreová si berou volno.

* * *

V pondělí Adam naložil četu zařizovačů dvou desítek profesí, nejroztodivnější materiál a letěl s nimi na Hopsinku. Jen vystoupili ze subprostoru a přiblížili se k Hopsince, prohledal NSH povrch a hlásil:

„Základna je poškozena, pane.“

„Poškozena?!“ nechápal Adam, „Jak moc?“

„Jedna z hermetických sekcí je pryč, podle kusů v okolí soudím, že došlo k explozi.“

„Tak dobře – přistaň a půjdeme se tam podívat... Já to oznámím dělníkům. Spoj mě do všech kajut... Pánové a dámy, jménem naší dopravní společnosti se omlouvám, ale akce byla zrušena. Hrubá stavba je poškozena natolik, že nemá cenu se do něčeho pouštět. Zatím nevíme nic. To, že nevím, jaké nebezpečí může číhat na prázdné planetě, ovšem neznamená, že tam stále nečíhá. Zůstáváme na palubě, ven půjde pouze vyšetřovací tým... Prosím všechny kovové bytosti na palubě, aby se dostavily na můstek. Konec hlášení! Následuje hudba na uklidnění... NSH, pusť jim nějakou ukolébavku. Ale jen na deset vteřin, nestojím o vzpouř.“

Krátce zalítoval, že není v Amině. Eva by na jeho srandičky reagovala mnohem vstřícněji a ta 'ukolébavka' by polovinu pasažérů pěkně nadzvedla. Takhle slyšel jen:

„Provedu!“

Zanedlouho proběhl lodí záchvěv, takže následovalo:

„Přistáli jsme, pane.“

„Děkuji. Spoj mi městský počítač... Ahoj, Cibe. Jsi v pořádku?“

„Dobrý den, pane. Ano. Zaznamenal jsem otřesy, ale bez kamer a koncových čidel nic podrobnějšího nevím. Napadá mě chyba návrhu, stěny byly moc tenké i na místní nízkou gravitaci.“

„Návrh dělal vynikající projektant a Jerry na Doře. Já tam teď pošlu vyšetřovací tým a uvidíme, na co přijdou.“

Vzápětí se na můstek dostavila trojice robotů. Adam ukázal na telestěnu:

„Jak vidíte, celá jedna sekce se zhroutila. NSH podle trosk soudí, že po výbuchu. Na téhle planetě je prázdko, jedovatá atmosféra je na tornádo řídká, nějaké země... planetotřesení nepřichází vůbec do úvahy – lze předpokládat, že to bude vadou konstrukce. NSH vám nahlál postup pro vyšetření takové události a správnou dokumentaci stop. Ty,“ ukázal na robota úplně vpravo, „tomu velíš. Někaké otázky?“

Když si uvědomil, že s nimi mluví jako s lidmi, ušklíbl se. A protože otázky samozřejmě nebyly, poslal je do akce. Pak se rozvalil v křesle. Vtom se můstkem rozlehla podivná zvuková signalizace a Adam prohlásil:

„Hele, to byl můj žaludek... NSH, spoj mi ještě jednou všechny kajuty... Poslouchejte mě všichni – měli jsme obědvat na základně, ale to se ruší. Ohledání stop bude chvíli trvat, tak místo konzerv vás všechny zvu do jídelny na honosná jídla z automatu... A teď pozor!!! Startujeme na tlesknutí... Tak schválně: kdo tam bude první!“

Silně tleskl a vyrazil jako závodní kůň, skálopevně přesvědčen, že nebude sám, kdo se té blbosti chytí.

* * *

Robotům to trvalo skoro tři hodiny. Adam byl nakonec v jídelně bezmála hodiny dvě, protože se vehementně účastnil kdejaké zbytečné debaty o věci, o níž nevěděl o nic víc než ostatní. Debata se ale brzy zvrtila v Adamův monolog – musel jim vyprávět, kterak ke krásné Amandě a mimozemšťanům přišel.

Roboti vstoupili do lodi a šli po své práci, jen velící robot předal NSH shromážděné informace a dostavil se na můstek:

„Došli jsme k závěru, pane, že podloží nebylo dostatečně zpevněno a pod vahou konstrukce popraskalo. Brzy se objevily praskliny ve stěnách. Když nakonec praskla stěna po celé výšce, vzájemný pohyb částí vykřesal jiskru, která vedla k výbuchu. Cl neměl jak zasáhnout, ale myslím, že to šlo tak rychle, že by stejně nestihl nic udělat.“

„Děkuji ti... NSH, vracíme se na Doru. Prikazuji start!“

* * *

Na Doře zapůsobila zpráva jako bomba.

Všichni kroutili hlavami a Lokran, jemuž byla stavební četa podřízena, se

dokonce nabízel, že na Hopsinku s Adamem a stavbyvedoucím znovu zaletí a provede podrobnější ohledání. Ale to Adam odmítl. Chyba se stát může a cenu to nijak zvlášť nezvyšší.

Adam povečeřel s Amandou a šel spát. Celou noc skladníci s roboty nakládali stavební hvězdolet a brzo ráno s ním Adam odstartoval. Na Hopsince šla stavební četa nejprve obhlédnout poškození.

Seděl na můstku a povídal si s Cibem. Za necelou hodinu mu NSH spojil velitele stavební čety:

„Jste investor. Dovolíte mi připomínku k tomu poškození?“

„Samozřejmě.“

„Nemyslím si, pane, že jsme něco zanedbali. Trvám na tom, že injektaž nebyla třeba. Penetrace podloží, která se udělala před položením neutronové vrstvy, musela stačit.“

„Je to odborný názor stavbyvedoucího, nebo obranný reflex?“

„Asi obojí, pane. Není mi jedno, co si myslíte.“

„Dobře, tak už to neřešme. Nikoho neobviňuji a Newmanovi to tak jako tak zaplatím. Ještě mi řekni: neutronová vrstva je v pořádku?“

„Naprosto, pane... Ještě si dovolím zmínit drobnost: materiál stěn lze stoprocentně recyklovat. Než začneme sekci stavět, posbíráme trosky a dáme je do lodi. Cena za opravu se ještě sníží.“

„Děkuji za dobrou zprávu. A teď už se do toho pusťte.“

* * *

A tak to nakonec bylo až čtvrtě odpoledne, kdy se na Hopsince vylodili zařizovači, každý s objemným zavazadlem osobních věcí, a z lodi přešli husím pochodem po spojovací komunikaci kolem odstavených stavebních strojů na základnu.

Ovšem než tam došli, byl materiál pro první fázi převezen roboty ve třech hermetických dodávkách. Čekalo se, až dojde i ten poslední, a pak prošli všichni najednou hlavní přechodovou komorou. Na základně byly ještě dvě malé přechodové komory pro maximálně dva lidi, ale do hlavní se musely vejít dva stavební stroje.

Ocitli se v prvním hermetické sekci, označené jako technická. Velikostí to byla pořádná hala: široká nejméně padesát, dlouhá na celou šířku základny, nějakých pět set metrů. Strop přízemí byl deset metrů vysoko, protože zde budou parkovat a případně se opravovat stavební stroje, a nad ně se ještě musel vejít portálový jeřáb a světla. Přechodová komora byla u pravého kraje základny.⁹

Dodávky parkovaly na vzdálenějším konci haly, čekalo je ještě padesát metrů pochodu. Stavbyvedoucí Hasiera Bulegoan, zkráceně 'Bul', mohutný člověk s mírnými názory, to Adamovi vysvětlil:

„To proto, že jako první se budou tahat lokální vedení od páteřních koncovek kolektory až do jednotlivých místností. A začneme v podzemí

9 Strany jsou uváděny vždy při pohledu od moře Sirupu.

u moře, kolem nádrží na Sirup. To bude patrně nejnáročnější – gravitace jako na měsíci! Bylo to nutné, pane Hopsale?“

„Bylo. Kvůli Sirupu – nebudou se tvořit usazeniny... Řekněte mi, Bule... Dovolte, přičí se mi říkat vám přezdívkou a přitom vykat – já jsem Adam,“ podal mu ruku a pokračoval: „Řekni mi: není vás na to trochu málo?“

„Není, Adame. Roboti připraví kabely, lidi připevní nosiče do kolektorů, roboti kabely zavěsí a připojí k páteřnímu vedení – to člověk nezvládne. Potom roboti instalují potrubí... Všechno je rozplánováno tak, abychom se v kolektorech neušlapali. Nikdo na nikoho nebude koukat nebo čekat. Jediný, kdo je tu navíc, jsi ty.“

„Já jsem kontrolní orgán,“ zasmál se Adam, „ale přiložím ruku k dílu... Nebojím se žádné práce.“

Adam se podíval po ostatních, co doprostřed haly nedaleko aut rozkládali stany. Dva roboti právě vykládali z dodávky suchý záchod a nesli ho ke stěně.

„Dobře, Bule,“ usmál se, „jdeme se zabydlet.“

* * *

Bylo deset minut před druhou hodinou ranní a do nedělního východu Brumly zbývaly skoro tři hodiny.

Všichni tvrdě spali ve svých stanech, protože fungovali jen při denním světle. On si totiž Lucien poslechl Adamovo vyprávění o mimozemšťanech a zaujala ho Bogova poznámka o modrém reflektoru na oběžné dráze. Proč to dělat složitě, když lidé stejně venku žít nemohou? A vyřešil to po svém: střechu základny udělal průhlednou a v patře pod střechou navrhl sběrače, odkud pomocí vlnodů rozváděl Brumlovo světlo do všech místností. Hned za koncentrátory doplnil v každém kanálu modrá světla a autonomní elektroniku, která je regulovala tak, aby dále šlo bílé pozemské světlo. Případné zatemnění řešila jednoduchá clona pro každou místnost.

Roboti tiše pracovali v jednotlivých místnostech někde uprostřed základny a instalovali elektrické a datové zásuvky, mikrofony, reproduktory a sdružená čidla všeho možného – receptory a efekty městského počítače.

Najednou se ozvala rána jak z děla a rázem byli všichni na nohou. A další rána. Všem naskočila husí kůže. Stáli u stanů a snažili se proniknout padesáti metry tmy až k přechodové komoře.

„Mimozemšťani,“ prohlásil někdo do tmy.

„Blbost,“ šlehl po něm Adam paprskem baterky, „ti klepat nemusí. Myslel jsem, že nějaký zbloudilý meteorit, ale ten neudeří opakovaně na stejné místo!“

Do servisní sekce vběhli roboti a zjišťovali situaci. Adam pokrčil rameny:

„Nevíme... Počítač nám nepomůže, vnější čidla...“

Ozvala se další rána, ještě silnější a zdálo se, že zdroj se posunul vpravo.

„Vezmu si skafandr a půjdu se podívat,“ napadlo jednoho dekoratéra.

„A to něco tě sejme a obsadí přechodovou komoru!“ zakroutil hlavou Bul.

„Myslíte, že je to útok?“ zhrozil se jiný, „ale kdo... nebo co?“

„Mohl by útočit Fil, Adame?“ obrátil se Bul na bledého investora.

„Já nevím, Bule,“ vzdychl Adam, kterému bylo špatně z pomyšlení, že ano, „byl jsem u toho, když Nebojácné kočky hodily do oceánu tachyonovou bombu. Ale jestli z Fila něco zbylo, jsem se podívat nešel. Možná bomba zničila jen jeho část, nevím.“

„Ale jsme tu dost dlouho, aby se projevil,“ namítl Bul, „Říkal jsi minulý týden v jídelně, že vytvořil jakéhosi vyslance, se kterým ses domluvil. Říkal jsi, že je inteligentní – proč útočí místo komunikace?“

„Ani ty bys nebyl moc přívětivý, kdybys měl jen půlku mozku,“ ozval se někdo ze tmy a ostatní se zasmáli. Ale hned ztichli, když se další rána, mnohem tlumenější, ozvala zprava.

„Hledá to díru – je pravá komora pevnější než hlavní?“

„Určitě,“ odpověděl robot, „mám návrh, pane – projdu levou komorou a podívám se. Budu opatrný!“

„Co když je jich víc?“ zapochyboval Bul, „jeden to obchází a další čekají u východů. Metoda stará jak lidstvo samo.“

„Možná máš pravdu,“ řekl Adam, „nemusí to nutně být Filovi vyslanci. Všichni známe toho největšího predátora... Pak ale robot má největší šanci něco zjistit.“ Adam se obrátil na robota: „Musíš stát za vnějšími dveřmi, a když se pootevřenou dost, rychle jimi proskočíš co nejdál stranou.“

„Dobře,“ přikývl Bul, „Běž... nejsi sice člověk, ale buď opatrný!“

„Provedu, pane!“

* * *

Robot udělal, jak mu Adam radil, ale okolí bylo prázdné a studené. Jen vzdálený svah ještě lehounce vyzařoval infračervené světlo. Robot odbočil vpravo a dal se do běhu. Opatrně vykoukl za rohem, a když nic nespatriil, běžel podél čela základny až k hlavní přechodové komoře.

Pokusil se najít místo, odkud byl veden první a druhý úder. A nemusel hledat nijak dlouho – na vnějších vratech přechodové komory slabě svítily blízko sebe dvě tepelné šmouhy. Místa ale nebyla rozžhavana silou úderu, ale chemickou reakcí. Silně to připomínalo žahnutí jedovatého vlákna medúzy.

Opatrně nahlédl za další roh. Spatří siluetu infračerveného světla a nějaké lano se mu obtočilo kolem hlavy, přirazilo ke stěně a strhlo na zem. Rozsvítil světlo na čele a spatřil podivnou chobotnici. Ta se ale vzplanutí bílého světla zalekla a sevření pominulo.

Robot na nic nečekal a uháněl zpět. Uvědomoval si, že hvězdy vidí zamřzeně a stále hůř. Vběhl do přechodové komory. Už neviděl nic a orientoval se jen podle ozvěny svých kroků a plánku základny, který měl v paměti. Zanedlouho skutečně vešel do servisní sekce – a lidé se lekli.

„Tady jsme,“ hlesl Bul, když poznal robota a pochopil, že zrak mu už nefunguje. Nějaká kyselina mu rozleptala horní část hlavy. Robot došel až k lidem a hlásil:

„Viděl jsem jen jednu potvoru. Vypadá jako hlavonožec se spoustou

tenkých chapadel. A je studený, nic nevyzařuje. Podstatné je, že chapadla vypouští nějakou silnou kyselinu. Ale na vratech jsou jen šrámy, přibližně do tří milimetrů hloubky. Se mnou je to horší...”

Kyselina se už dostala k drátům, nebo přímo k reproduktoru, a posledním slovům bylo sotva rozumět. Adam se podíval na robota, posvětil mu na hlavu jak z hororu a smutně konstatoval:

„Robote, vyрни se, ať někoho neohrožíš! To vážně vypadá na Filova vyslance... Jen už to není milá nápodoba skafandru, ale útočná potvora!“

„Co budeme dělat?“ zeptal se Bul. Hned ho ale něco napadlo: „Jednu věc musíme udělat hned. Pánové a dámy, pan Hopsal je sice mladý, ale už něco dokázal. Je tu majitelem toho všeho a já se vzdávám velení v jeho prospěch. Má s tím někdo problém?“

„Já,“ ozval se ze tmy tichý hlas, ale Bulova reakce byla hlasitá:

„Sakra, Kourová, že ty seš vždycky ve správný čas na správném místě! Ale já ti na to neskočím. Vyšší prémie, než budou mít ostatní, ti nenapíšu!“

Pak si Bul posvětil na Hopsala a klidným hlasem mu sdělil:

„Předávám vám velení, pane... Co teď?“

„Díky Bule, dva kohouti na jednom smetišti jsou nebezpeční sami sobě,“ posvětil si zesпода do obličeje a rázně řekl:

„Přebírám velení.“

Pak si přestal svítit do nosu a klidně prohlásil:

„Jeden nápad bych měl, ale potřebuju k němu spojení s městským počítačem. Máte tady s sebou terminál?“

„Jen servisní,“ odpověděl smutně Bul, „s nepatrným rozlišením.“

„Mohu se napojit na lokální linku stejně jako terminál, pane,“ vystoupil ze tmy robot.

„To je od tebe pěkné, ale já potřebuju obraz. Chci si nechat zobrazit 3D mapu a pár dalších věcí...“

„Promiňte přerušení, pane. My u pana Newmana máme za ta léta spoustu vycytávek – koukejte!“

Otočil se k dodávce za zády a na její bílý povrch promítl povrch Hopsinky. Všichni poznali, že to je jeho vidění, když jel dodávkou od hvězdoletu.

„Bude to stačit?“

„Bude. Je vývod na terminál hotový i tady?“

„Ano. Dejte mi minutku, musím se dostat ke kabelům...“

Robot šel ke stěně, dřep si na bobek, nacvičeným pohybem uvolnil zásuvku a vytáhl vodiče ven. Chvilí si s tou změť hrál a všelijak si oplétal ruku, až zvedl hlavu k Adamovi:

„Spojení navázáno, mluvte!“

„Ahoj Cibe. Máme potíže, jak tě robot informoval. Z Fila asi něco zbylo a teď se nám mstí. Potřebuju poslat vizualizaci mapy mezi námi a oceánem a podobu břehů kolem. Moment – nejprve nám promítni Edovo ponoření k Filovi. Potom tu mapu. Děkuju.“

Když video skončilo, vysvětlil Adam všem, co právě viděli, a upřesnil:

„Od útoku se tam nikdo podívat nebyl a není jisté, kterou část vlastně

bomba vytrhla. Z porovnání dat ADN88 a robota, který tyhle záběry natočil, nám ale vyplynulo, že to byl střed, tedy hlavní mozek. Ty nenápadné kopečky kolem jsou pomocné, chcete-li periferní mozky. Chybělo měřítko – vězte, že to, co jste viděli, mělo průměr skoro kilometr. A to ještě mluvil o dalších specializovaných mozcích, zavrhaných do dna... Teď, když vám to popisuju, přijde mi logické, že Fil přežít musel... Do smrti budu litovat, že jsem neuspořádal průzkumnou výpravu!!!“

Zhasl baterku, otočil se do tmy, chvíli chodil sem a tam a prostě nadával. Hlavně sobě. Snad očekával, že když ho nevidí, tak ho ani neslyší. Pak zase rozsvítil a vrátil se k mapě, promítnuté na stěně:

„Cibe: ukaž nám oceán a doplň vzdálenosti,“ přikázal. Oceán se změnil v pokroucenou kapku. V nejširším místě hlásila kóta třicet sedm kilometrů a v nejdelším dvě stě devadesát tři.

„To že je oceán?“ zasmál se někdo.

„Všechno je relativní – když moře u Brumlanu nemá ani padesát kilometrů v nejširším místě... Ta špičatá strana je na rovině, která začíná kilometr za základnou a táhne se na tři sta kilometrů. Ale na široké straně ta rovina po chvíli končí a spadá prudce do širokého údolí. Jak je hluboké, Cibe?“

Kóta hlásila sto čtyřicet šest metrů.

„Cibe, zobraz výškový profil od místa, kde je Fil, až ke dnu údolí.“

„Co vymýšlíš?“ stále nechápal Bul.

„Podívej: Fil je nějakých osmdesát kilometrů od špičaté strany, necelých dvanáct metrů hluboko, ale od něj dno oceánu mírně klesá! Potom šedesátimetrový schod a dno údolí... Představ si to jako špunt ve vaně – když ho uvolníme, Sirup vyteče a Fila obnaží. Místní jedovatá atmosféra ho spolehlivě zabije!“

„Adame, ty si cvok – vždyť je to pětapadesát metrů skály v šířce dva a čtvrt kilometru!!!“

„No jo, Bule, máš pravdu. Máme výbušniny...“

„Jen trochu!“

„Máme lejrnoše...“

„Hmm, tam venku!“

„Dovolte, pane...“ ozval se robot.

„Ano?“

„Vymyslel jsem zbraň a probral jsem to s Cibem i hvězdoletem a mělo by to fungovat. Můžu?“

„To jsem zvědav...“

„Máme tu potrubí vedoucí z moře až k uzávěrům u nádrží. Jedno výkonné čerpadlo máme a najdeme i nějaké hadice. Jedna bedna kovového kompozitu nám taky zůstala a přivezli jsme si několik tiskáren. Vytiskneme koncovku, kterou nasadíme na hadici a do ní pustíme Sirup pod tlakem. Bude se to podobat požární hadici, kterou robot udrží i při vysokém tlaku. Použijeme ji jako dělo s účinným dosahem nějakých padesát metrů. Co tomu říkáte?“

„Zajímavá myšle...“

Přerušila ho silná rána do stěny základny. A hned následovala další. Jenže

každá z jiné strany.

„Tady máš odpověď,“ řekl smutně Adam, „útočníci už jsou dva. Protože nemáme půlkilometrovou hadici, přivedeme sem sirup od moře rourama. Ale ty budeme tisknout dva dny... Moc času nemáme – až budou tři, obsadí všechny východy a my se nikam nedostaneme. Ani když se omezíme, nevystačí nám potraviny na víc než pět dní... Co potom?“

„Když máme spojení – nemohli bychom poslat náš hvězdolet na Doru pro pomoc?“ ozval se ze tmy tenký hlásek nějaké tapetářky.

„Ne, to nejde!“ zakroutil Adam rozhodně hlavou, „Samostatně odstartovat může za určitých okolností ještě tak moje Amina, ale ani ta do subprostoru nesmí. Hvězdolety střední třídy a vyšší nesmí samy ani odstartovat. Je to fyzická blokáda, kterou NSH nemá jak překonat. Na její odstranění ani nemůže zavolat robota, ti taky mají blokádu.“

„A to jako proč?“

„Aby se hvězdolet nedal použít jako samonaváděcí bomba. Aby jedna planeta nemohla zaútočit na druhou tímto způsobem. Třeba kolonie na Zemi.“

„Přijde mi to jako blbost – existuje spousta cest, jak...“

„Ano, ale ty smíš vymýšlet jen člověk! Jak dlouho myslíte, madam, že by lidská civilizace existovala, kdyby neměli roboti a počítače ve hvězdoletech a dalších strojích blokádu? Ty dva nebo tři lejrnoše, co tu parkují, by základnu rozřezaly za pár sekund a nás s ní. A co teprve řídicí mozky budov na Zemi, kde je to běžná věc? Co se stane, když všechny lidi v jednu chvíli zamknete v jejich budovách a strojích? Chce to použít alespoň minimum představitosti!“

Dáma sice ještě odporovala, ale spíš pro sebe. Adam se obrátil na robota:

„Jak dlouho trvalo, než se objevila druhá potvora?“

„Hodinu třicet osm minut,“ zněla okamžitá odpověď.

„Po rozednění budeme mít jen půl hodiny, abychom něco podnikli. Kromě jiného tu máme problém s časem: Fil na nás bude posílat další hlavonožce! Napadají mě dvě možnosti: vjet lejrnošem do oceánu a Fila usmažit, nebo odstranit špunt oceánu a Fila obnažit... Něco jsem vynechal?“

„Otravu! Můžeme ho otrávit,“ ozval se Bul, „nalejeme mu tam tu tunu čisticích prostředků, co máme s sebou!“

„Bude to jen kapka v moři, doslova. Leda to dostat až k němu. Ale nevím jak,“ odmítl Adam další nápad.

Ale Bul podotkl:

„Všechny plány mají společný nedostatek: musíme se dostat ven. Jak rychle doběhneš ve skafandru pět set padesát metrů k lejrnoši nebo sedm set k hvězdoletu?“

Adam se rozhlédl po stěnách a konstatoval:

„Už šírá, čas se krátí – přistoupíme k akci!“

+ + +

24. Malý špuntík

Hala, servisní sekce základny, se rozsvěcovala velice rychle. Cib věděl, že všichni lidé jsou zde, a protože v určitých mezích mohl koncentrátory fotonů ovlivnit, směřovalo sem téměř všechno zachycené světlo.

Adam stál před tlupou a přemýšlel, zda vůbec má smysl se 'veřejně' ptát na takovou choulostivou věc. Pravděpodobnost byla pranepatrná, ale žádná možnost by se neměla opomíjet. Zpytavě si prohlédl Bula a zeptal se:

„Nemáme tu alespoň jeden epap?“

„Tak se zeptám přímo,“ rozhodil ruce, když odpověď byla záporná, „má tu někdo, kromě mě, všeobecnou životní?“

A stal se zázrak, zvedly se další dvě ruce. Že to byl právě Bul, šokovalo Adama asi nejvíc. Druhým byl Valdemar Mayer, dobrosrdečný, tichý a nevýrazný elektrotechnik, který se projevoval minimálně a Adam o něm za celé ty dny nevěděl prakticky nic. Nebyl součástí žádných drbů ani heroických historek, sám se neprojevoval a do diskusí nezapojoval.

„Kdo z vás absolvoval nástavbu?“

„Já,“ přiznal se Mayer. Bul mlčel, ale tvářil se vyrovnaně. Adam si uvědomil, že už když jméno 'Mayer' slyšel, bylo mu povědomé. A tohle byla patrně pro mozek poslední kapka, protože Adamovi najednou svitlo:

„Už vím, kam vás zařadit, pane Mayere... Vaše fotka visí na škole v síni cti. Mnohokrát jsem před ní stál a říkal jsem si, že když takovým člověkem nemůžu být, chtěl bych ho alespoň poznat...“

Zdálo se však, že zmínka o starém hrdinství byla Mayerovi nepříjemná, tak zmlkl. Ostatní byli zcela mimo a střídavě koukali na Mayera a na Adama, jestli nejde o vtip.

Adam udělal dva kroky a hlouček se rozstoupil. Podal Mayerovi ruku a silně mu ji stiskl:

„Rád vás poznávám, pane... Musím vás požádat, abyste se přidal ke mně. Jen my dva máme šanci se dostat do hvězdoletu nebo lejrnošů... Půjдете do toho?“

„Bude mi ctí,“ odpověděl Mayer hrubým hlasem. A pokusil se usmát.

„Chcete velet, pane?“ šokoval Adam přítomné. Patřilo k dobrému vychování absolventů položit tuto otázku dříve vyřazeným spolužákům. Především jako projev důvěry.

„Nechci,“ zakroutil Mayer hlavou a pak se rozpovídal, „Jednak je to tu vaše a jednak jste toho taky dokázal dost. To já vás rád poznávám. Velte, ale dovolím si navrhnout tykání, bude třeba rychlá komunikace!“

„Adam, velice mě těší. Smím použít vaši školní přezdívku?“

„Klidně,“ mávl Mayer rukou.

„Čas běží,“ utrousil Bul a připomněl, „Říkal jsi něco o akci.“

„Ano. Já s Valem, nebo jeden z nás, se pokusíme dostat do hvězdoletu a půjčit si od Newmana vojenský křižník. Když to nepůjde, vezmeme si každý jednoho lejrnoše a pokusíme se Fila udolat. Nejprve bych zkusil ho zastřelit. Těžší varianta je vypuštění jeho bazénku. Podle mě jsou ty potvory Filem dálkově řízeny, alespoň částečně. Po ztrátě spojení snad zkontrolují.“

TLupa však začala protestovat proti zjevné sebevraždě. Také oba roboti se ozvali – musí lidi chránit a nemohou jim tak nebezpečnou akci dovolit. Adam se tedy rozhodl:

„Jeden z vás, třeba ty, si s námi zaběhá. Poběžíme na konec sekce a zase zpět. Přidáš se k nám, až na tebe mávnu, chci si ještě s Valem promluvit... Anebo raději ne, ostatní by si mysleli, že ti šeptem přikážu, abys byl pomalejší. My půjdeme trochu dál, ty zůstaň nejméně na pět metrů... Tak dobře, jdeme na start.“

Když kousek poodešli, zeptal se Adam:

„Žiješ s kontrolním jádrem o dvacet let déle – můžeš mi poradit, jak ho probudit? Vem si třeba ten závod: není to životu nebezpečná věc, ale když nepodám maximální výkon, de facto selžu.“

„Jako že by sis poručil 'Sezame, aktivuj se!',“ zasmál se Val, „Kdepak, s jádrem musíš komunikovat v obrazech, ne pojmech.“

„Dobře, zkusím to. Díky,“ přikývl Adam, ohlédl se a odhadl vzdálenost. Mávl na robota. Ten došel ke startovní stěně, Adam se vyklonil, aby přes Vala na něj viděl, a poručil:

„Odměř třicet sekund na přípravu a pak nás odstartuj!“

Adam vyburcoval svou představitost, už i pocítil přítomnost té síly, ale neprovázela ho. Kontrolnímu jádru se nechtělo. Start podle toho také vypadal. Po sto metrech se i Adamovo jádro probudilo, ale robota už nedoběhl. Val však zvítězil a všichni uznali, že něco takového ještě neviděli. Adam si dobře uvědomoval nebezpečí:

„Teď mě všichni poslouchajte,“ řekl přísně, když se vydýchal, „to, co jste viděli, si nechte pro sebe. Věřte, že prozrazením ohrožujete náš život. A také svůj! Musíte pochopit dvě věci: nějaký strach z nás, který určitě pocítíte, není na místě, naše možnosti se projevují jen ve chvílích skutečného nebezpečí,“ ironicky se ušklíbl, „jak jste viděli u mého zoufale pomalého startu... A druhá věc: každý robot má z továrny nastavena mechanická omezení podle zákona, jinak by byl nejméně dvakrát rychlejší než Val. Takže zas takové hvězdy

nejsme!“

Pak si uvědomil okolo běžící čas. Zvedl hlavu ke stropu, celý se trochu zaklonil, rozpřáhl ruce dlaněmi vzhůru, a realizoval další ztřeštěný nápad:

„Svatá náhodo,“ zvolal pateticky, „ať zabuší!“

Myslel Filovy vyslance, protože neměli jak zjistit, zda na ně nečekají před hlavní přechodovou komorou. Samozřejmě se nestalo nic! Od toho je to náhoda, protože jí neporučíte. Taky se všichni začali smát.

Smáli se ale jenom tři sekundy – pak se totiž ozvalo několik silných ran ze stran základny. Adam se zašklebil:

„Slyšeli jste? Už jsou tři a buší ještě nervózněji. My jdeme! Držte nám palce. Jakmile Fila odstraníme, útok by měl skončit. Vale, vyrážíme.“

V rámci rozcvičky doběhli k vnitřním vratům. Ve skafandrech to šlo o poznání hůř. Vstoupili do komory. Každý stál v jednom koutě komory u vnitřních dveří a přes pomalu se rozevírající vnější dveře vyhlíželi nebezpečí. Potvor mohlo být ještě víc. Ale bylo to dobré, mají volno.

Oba vystarovali, jako kdyby jim za patama hořelo. A oba se málem přizabíli, když skončila neutronová vrstva a gravitace se vrátila k normálu, tedy čtyři desetiny gé. Bylo třeba upravit styl.

Už na sto osmnáctém metru byli zaznamenáni útočníkem zprava a také on vystaroval. Své nepřeborné množství tenkých chapadel nabalil na své tělo a kutálel se. Dvě chapadla, po jednom na každém pólu skoro dokonalé koule, sloužila k odstrkování a udržení směru.

Lidé se dokázali vybičovat na zázračných sedmapadesát kilometrů v hodině, vyslanec se na uhlazené skále koulel skoro sedmdesátkou. Situace se prudce zhoršovala. Adam dokonce předběhl Vala a jeho kontrolní jádro hledalo tajné rezervy.

Na mluvení chyběl vzduch, ale bylo to třeba:

„Cibe,“ vyhrkl Adam, „loď... nám... hlásí... vzdálenost.“

Počítač pochopil a přepojil hlášení z NSH:

„Při této rychlosti stihnete nastoupit do lejrnošů, ale ke mně to už nestihnete! Udržte rychlost, jakou jsem u lidí ještě neviděl!“

Ukázalo se, že bláznivý nápad někdy vydá za sto rozumných! Městský počítač jim totiž pustil do sluchátek přenos z posledních metrů závodu na nějakém stadionu: diváci šileli, křičeli a dupali, komentátor komentoval jak o život. Pro počítač evidentně nebyl problém modifikovat záznamy v reálném čase, protože komentátor mluvil o Hopsalovi, Mayerovi a chobotnici.

„Pane, vlezte do lejrnošů, NSH tvrdí, že by za vámi přechodovou komoru zavřít nestihl!“

Nedalo se nic dělat, přehled o situaci měl ze své výšky počítač hvězdoletu. Také, na rozdíl od běžců, uvažoval ‘chladnou hlavou’. Městský počítač už vydal povel lejrnošům k otevření kabiny a popsal jim situaci na jejich inteligenční úrovni.

Být na Hopsince vzduch, řeklo by se, že jim vyslanec dýchá na záda. Val to tak vnímal a v posledních metrech Adama zase předběhl. Oba se vrhli na

svůj tank skoro ve stejnou chvíli, oba měli ten správný nohoklad: náboj kola, pás, jediné rovné místo vedle kabiny, sedadlo a podlaha. Kryt se sám okamžitě uzavřel.

Otázkou byla odolnost krytu kabiny a dalších míst lejrnoše vůči kyselině jejich chapadel. Ale to se vzápětí vyřešilo k Adamově spokojenosti. Jen se vyslanec k tanku přiblížil, přeběhl po jeho povrchu elektrický výboj, který byl dostatečně silný, aby vyslanec přešla chuť na tank sáhnout podruhé.

„K čemu máš tuhle možnost,“ promluvil Adam na řídicí systém, když popadl dech.

„Jsme používány také ve vodním prostředí. Ve vodě je to velmi účinné proti zvědavým rybám.“

„Ale silové pole nemáš?!“

„Nemám.“

„To se nedá nic dělat... startujeme: maximální rychlostí k oceánu. Pokud by se některý vyslanec připlétl do cesty, máš povoleno ho přejet. Stejně tak měj připravený laser, a kdyby byla příležitost, zabij ho výstřelem.“

„Je to nutné, pane? Je to velmi neobvyklý tvor!“

„Tak hele! Na srandičky nemám náladu! Lidský život je přednější!“

* * *

Tank na holé skále intenzivně poskakoval a třícítka byla maximální rychlost. Tři Filovi vyslanci jim bez problémů stačili. Každý si na tank sáhl, každý dostal ránu, tak už neútočili. Brzy je to ale přestalo bavit a zastavili se. Utvořili hlouček a zdálo se, že spolu komunikují. Pak se otočili a vydali se zpět. Což Adam oznámil na základnu.

Lejrnoše překonaly hřbet oddělující základnu od rozsáhlé roviny, kde jednou bude stát orbitální výtah. Vpravo byly vysoké skály, snad by se dalo říci hory, doleva se do nekonečna táhla rovina a osmadvacet kilometrů před nimi zakrýval pohled na Filův oceán řetězec nízkých skal. Mezi horami a řetězcem skal byla dvoukilometrová mezera, kudy se protáhnou k oceánu.

Lejrnoše mohly zrychlit a za půl hodiny měli před sebou nekonečnou smaragdově zelenou hladinu Sirupu. Situace na základně se prudce zhoršila. Cib hlásil, že útočníci systematicky leptají vnější dveře hlavní přechodové komory. Adam si nechal spojit Bula:

„Těžko to vyřešíme dost rychle, takže vyslanci proniknou dovnitř. Udělejte následující: vemte si skafandry a běžte se schovat do kolektoru, který zakrytujete a uvnitř přehradíte. Včetně robotů. A žádné zbytečné hrdinství!“

Cibovi řekl:

„Fil je odtud skoro dvě stě kilometrů. Potřebuji nějaké bližší místo, kde je břeh dostatečně pozvolný, abych tam s lejrnošem vjel a taky vyjel. Myslím, že v Sirupu laser fungovat nebude a byla by to zbytečná cesta. Naveď nás.“

„Vidíte na skalách podél břehu nějaký orientační bod?“

„Jo,“ zasmál se Adam, „Skála, skála, skála... stačí?“

„To je dobře – pojedete asi dva kilometry až ke skále, co vypadá jako

šachová figurka. Posílám řídicímu systému GPS souřadnice. Stačí-li vám hloubka pěti metrů, je tam břeh pozvolný jako u Fila.“

* * *

Adam se s lejrnošem pomalu nořil do zeleného šera, Val zůstal na břehu. Takovou drobnost, jako lano, neměli, museli doufat, že zase vyjede.

Adam poručil zastavit, protože necelé tři metry před ním se břeh lámal a dál prudce klesal. Lejrnoš byl celý ponořený, systém hlásil tři metry a kousek. Adam si prohlížel sirupové okolí a ještě víc se utvrdil, že tohle neprostřelí. Přikázal spustit laser.

Dělo, umístěné vedle kabiny, mělo vůči podvozku sklon skoro šedesát stupňů, více sklonit nešlo. Rudý paprsek měl před tankem rozrušovat dno, ale nedělo se to. Dál než metr a půl nepronikl: biologická složka Sirupu se spékala a paprsek rozptylovala. Kapalina vřela a některé spečené chuchvalce pod tlakem fotonů explodovaly. Do uvolněného prostoru se ale hned tlačil další Sirup a cyklus se uzavíral.

Adam dal měnit délku impulsu a rozestupy mezi nimi, až vyčerpal všechny možnosti. Musel to vzdát a opatrně vycouvat na břeh. Sdělil Valovi výsledek, otočili se a směřovali na konec oceánu, kde mezi vysokými skalami byl špunt, téměř sto padesát metrů vysoká kolmá stěna, která přehradila údolí.

Lejrnoše dojeli k hraně špuntu za dvanáct minut. Zastavily se pět metrů od hrany a Adam se zeptal:

„Vale, byl jsi někdy v Obrovském kaňonu na Americkém kontinentě?“

„Ne.“

„Já jednou, s rodiči. V jednom místě to vypadalo dost podobně. Jen byl širší... Cibe, spočítal jsi vhodnou šířku?“

„Ano. Ideální by byla díra v šířce celého údolí, ale jeden kilometr by mohl stačit. Bude vám to trvat hodně dlouho, minimálně dvanáct hodin, možná dvacet... Útočník pronikne do základny.“

„Já vím, Cibe, ale máme skrovné prostředky. Nebo jsi snad vymyslel něco nového?“ řekl Adam s nadějí v hlase.

„Ne, pane,“ zněla smutná odpověď, „Poslal jsem lejrnošům souřadnice pro ten první řez. Potom budete už muset ručně. Hodně štěstí, pane.“

Adam přikázal řídicímu systému, aby zahájil práci podle hodnot zaslaných městským počítačem. Metodě pro odstranění velkého skalního bloku se říkalo šikmá mřížka, protože pohybem laserového děla v impulsním režimu z přesně stanovených umístění lejrnošů vznikla mezi blokem a zbytkem skály síť tunelů. Nebylo na ní ale nic rovnoměrného, ale to nevadilo.

Podstatnější bylo, že existoval určitý počet bodů, kde blok zůstal se skálou spojen a nemohl sklouznout. Souviselo to s maximálním bočním vychýlením laserového děla. Sklon řezu, po kterém nakonec blok sjede, byl nejméně šedesát stupňů.

Dělat to se dvěma lejrnoši bylo velmi zdlouhavé. Postavili se pětadvacet metrů od sebe – na jeden kilometr tedy dvacet různých postavení. Pod lejrnoši zůstaly skoro desetimetřové spoje neporušené skály, se vzdáleností

se zmenšovaly a na skalní stěně nad údolím už byl čistý řez.

Hodina a půl byla pryč, dokončili poslední řez. Lejzrnoše se rozestavily na padesát metrů – Val provede boční řez vlevo, Adam vpravo. Oddělili tak padesátimetrový trojúhelník, držžený jen mřížkou. Posledním krokem bylo další rozmělnění mřížky, a pokud to Cib dobře spočítal, počet a velikost zbylých spojů již skalní blok neudrží a ten sjede po šikmé ploše.

A skutečně: ještě ani neprošli paprskem v celé šíři, a už se za hrozivého chvění tři sta tun skály poroučelo do údolí. Adam i Val řvali radostí jak pominutí. Cib je zchlادil informací, že vyslanci pronikli vnějšími dveřmi hlavní přechodové komory a pracují na vnitřních. Bul vzkazoval, že mají skafandry a přesouvají se do kolektoru 5 a 18, které jsou největší. A také že zvyšují v základně tlak, aby po narušení došlo k explozi, která snad pár potvor zabije. Ještě dodal, že dodávkami přehradí vstup do dalších sekcí a snad získají čas.

Z prvního pokusu Cib dopočítal, že na padesátimetrový úsek bude stačit jeden lejzrnoš, který provede dvě kratší zastávky, zatímco druhý bude provádět svislé řezy se zpožděním. Další hodina a půl. Ze špuntu zbylo přes třicet metrů.

Další krok musel být menší, jen patnáct metrů. Propálit do skály teď bylo třeba trojnásobnou vzdálenost. Na každých třicet metrů potřebovali jedenáct minut, než viděli, že paprsek prošel a pokračuje dál do údolí. Třiatřicet zastávek. Oddělení prvního dílu ale nešlo, jak mělo, vzpřičil se. Uvolňování dalších dílů pak ale šlo stejně rychle jako u první bloku. Suma sumárum: osm hodin.

Během té doby Filovi vyslanci pronikli do základny, bez větších potíží se dostali za auta a rozběhli se po základně. Cib hlásil, že dveře hlavní komory jsou neopravitelné.

Třetí krok, skálu o síle pěti metrů, měli zvládnout za dvanáct hodin, ale patnáct už bylo pryč a stále nebyli hotovi! Skála zde měla jiné složení a bloky nedržely pohromadě. Lámalý se a neklouzaly. Každý kus se vzpřičil nejméně šestkrát.

Takové soustavné a soustředěné vydávání energie mělo vážný dopad na přesnost a stabilitu střelby a mechanika lejzrnoše, rozpálená od reaktoru, začínala chvílemi vypovídat službu.

Poslední ranou byl podivný zvuk, který se nesl konstrukcí a Val málem přišel o uši. Řídicí systém lejzrnoše okamžitě zastavil. Bylo však již pozdě. Adam si toho všiml a chtěl se zeptat, co se stalo, ale nebylo to třeba: pravý pás Valova lejzrnoše se pojednou prohnul u hnacího kola, potom i na dalších kolech – a nakonec přetržený pás sklouzl na skálu.

Trvalo další tři hodiny, než Adamův lejzrnoš dokončil dělení a shodil do údolí poslední díl skály. Nebylo v jeho silách, aby sám odřizl další blok. Navíc řídicí systém hlásil povážlivý úbytek energie. Na další blok by asi nestačila.

Před polednem se museli vzdát!

+ + +

25. Oceán problémů

Byl to teprve jeden měsíc a pár dní, co uprostřed jediného oceánu Sirupu odpálily Nebojácné kočky bombu, která vytrhla stometrovou kouli z našeho prostoru a uvrhla ji do subprostoru. Mířily přesně. A tak se uprostřed té koule nacházela centrální část obřího mozku, jenž se v oceánu zrodil a navázal komunikaci s Adamem. Dostal jméno Fil.

Z části Fila¹⁰ v subprostoru už zbyla jen zmrzlá hrouda, ovšem v oceánu na Hopsince ho zůstalo skoro osmdesát procent. Hopsal se do oceánu podívat nešel, protože uvažoval moc pozemsky – když bytosti utrhneš hlavu, logicky zahyne i ten zbytek. Pro Fila to ale neplatilo!

Když před téměř čtyřmi sty lety zasáhl Hopsinku kosmický balvan, trefil se právě do oceánu, kde se krátce před tím zrodil Fil z organické části biologicky aktivního odpadu, který produkovala továrna na exoskelety v jiné galaxii. Zbavovala se tak problému energeticky nejvýhodnějším způsobem. Balvan Fila málem zabil. Naštěstí jen málem! Zároveň ho ale probudil, donutil začít zkoumat okolí a především – myslet.

Kromě nárůstu inteligence, znalostí a možností zreorganizoval Fil sám sebe, svou prostorovou strukturu. Přemýšlel sice o dopadu dalšího balvanu a ne o útoku jiných bytostí, ale řešení obou nebezpečí je podobné. Fil se představěl na systém distribuované inteligence s rozprostřenými daty.

Svou strukturou a prostorovým uspořádáním mozků – říkejme jim uzly – se v zásadě podobal pozemské chobotnici: jak dokládají současné výzkumy, mají chobotnice malé mozky v každém z chapadel. Samozřejmě na zcela neporovnatelné úrovni inteligence. Na Zemi však stále platí, že když ublížíte hlavě, zahyne celá chobotnice. Ovšem Fil šel o krok dále a kromě paprsků spojujících centrální část s každým uzlem vybudoval několikanásobný kruhový spoj pod dnem oceánu, který jednotlivé uzly propojoval do sítě nezávislé na centrální části.

Co však Fil neprovedl, bylo testování sebe sama v mezních situacích. A tak když zmizela centrální část, nejenže Filovi prudce klesla inteligence, ale nastal totální chaos v signálech, protože zmizelo koordinační centrum. Uzly byly najednou odkázány samy na sebe a „mluvily“ všechny najednou. Brzy

10 Protože Fil byl jediný svého druhu, lze použít stejné slovo nejen k označení jedince, ale i biologického druhu.

však přišly na postup, kterým lidé řídí počítačové sítě – mluví vždy jen jeden, ostatní poslouchají. Když mluvčí položí otázku, odpovídají ostatní v kruhu podle pořadí počínaje pravým sousedem mluvčího. Postupně se také dopracovaly k určení koordinačního uzlu, protože bylo třeba přenášet „systémové“ informace. A nový Fil se stabilizoval.

Sice chyběla část určená a století cvičená v přemýšlení, ale data nebyla ztracena. Problém byl jinde – velké části informací nerozuměl žádný z uzlů. Nebyl dost inteligentní. Bylo jasné, že nejbližším cílem je znovu vybudovat centrální část, určenou jen k myšlení. Ovšem bude chvíli trvat, než prohledají to obří množství dat a zjistí, jak na to. Stavebního materiálu bylo v oceánu kolem Fila dost, ale chyběl návod.

Fil si samozřejmě všiml změn a vydedukoval z nich, že lidé přesunuli celou planetu k jiné hvězdě. Také délka dne se změnila, nejspíš přizpůsobili rotaci svým potřebám.

Co ale Fil vůbec netušil, byla odpověď na otázku, co se kolem jeho oceánu děje. Podle neutuchajících vibrací, které k němu dorazily skálou, se lidé na jeho planetu vrátili a vyvíjeli horečnou aktivitu. Uzly sestavily dlouhý seznam domněnek, co tam lidé provádí, ale dokud se nepodívá, neví nic jistě.

* * *

Fil shromáždil informace a vytvořil několik vyslanců.

Neuměl zpracovávat kovy, ale organickou část mízy, z níž vznikl a které byl oceán stále plný, dokázal modifikovat prakticky libovolně. Nejen to: svému výtvaru dokázal vdechnout život ve smyslu, jakým lidé dávají život robotům. Jeho výtvary, vyslanci jeho myšlení do vnějšího světa, mohli mít úplnou samostatnost, ale většinou byli telepaticky vázáni na centrální část.

Ted' to bylo něco jiného, protože centrální část neexistovala. Vyslanci, vlastně průzkumníci, byli sice předprogramovaní, ale zcela samostatní. Po provedení průzkumu předají informace Filovi přímým neurálním spojením.

Když nastala noc, prakticky absolutní, protože jeho planeta neměla měsíc a blízká dvojhvězda, ozařující planetu po většinu noci, tu nebyla, vydali se průzkumníci k lidem. Bylo jich čtyřicet a měli barvu skály, po níž se pohybovali. Žádný člověk si jich nevšimne!

Fil sice přijímat radiové vlny dokázal, ale vytvářet je neuměl. Ted', když nevládl ani telepatii, musel vymyslet systém čtyř skupin: jedna skupina pozoruje, druhá čeká v polovině vzdálenosti. První skupina svá pozorování předá druhé skupině, která je dodá Filovi. Třetí a čtvrtá skupina pracují stejně, ale jsou posunuty v čase tak, aby pozorování lidské činnosti probíhalo nepřetržitě.

Fil se dozvěděl neuvěřitelné věci: lidé, pobíhající po povrchu bez obalů¹¹, malých či velkých, pracující bez přestávky ve dne v noci s pomocí strojů, pro které ani neměl slova. Mnoho věcí odporovalo informacím z jednání

¹¹ Fil již v předchozí knize objevil lidmi používaný princip obalů: mluvíme zde o skafandru a kosmické lodi.

s Adamem, ale činnost většiny strojů nakonec dokázal analyzovat.

A tak Fil, po těžké inteligenční obrně a ztrátě sebemenších morálních zábran, získal podrobný přehled o lidské činnosti. Oni mu ublížili a teď na jeho planetě budují kolonii a chtějí se tu usadit natrvalo! Takže to nebyla nehoda, ale útok, jasný záměr!!!

Na síti to celý den vřelo a pak se všechny uzly shodly, že to tak nechat nemohou, že lidi odtud musí vyhnat. Nebo ještě lépe – úplně zničit! Když se to neudělá pořádně, lidé zaútočí znovu tou strašnou věcí, určitě jich mají víc, a tentokrát by to Fil nepřežil. Nejenže by to byla škoda, ale tohle vždy byla a pořád je JEHO planeta!

* * *

Koordinální uzel přicházel neustále s novými nápady a strukturu Fila dále vylepšoval.

Naučil se rozdělovat informace do krátkých celků, které však bylo možné posílat velmi rychle. Mohl tak otestovat rychlost spoje a zjistil, že je větší, než jakou dokážou nyní uzly vysílat a přijímat. Také přišel na to, jak využívat redundantní spoje mezi uzly současně.

Zbyvajících uzly přesvědčil, aby přestaly hledat konstrukční plány na centrální část, protože určitě žádné neexistují. Je nelogické, aby centrální část vytvářela konstrukci sebe sama. Mnohem účelnější bude věnovat čas vývoji rozhraní, které umožní uzlům rychleji komunikovat mezi sebou.

Koordinální uzel také vysvětlil ostatním, že bude dobrá jistá míra specializace uzlů, čímž se sníží množství informací, které je třeba mezi sebou přenášet. Též nechal vybudovat nové spoje mezi sousedícími dvojicemi a trojicemi uzlů k separátní komunikaci, která nebude zasahovat do činnosti kruhového spoje.

V takto vylepšené struktuře dávalo smysl, aby byly nataženy přímé spoje mezi koordinálním a každým dalším uzlem. Žádný uzel si však neuvědomil, že z koordinálního uzlu nenápadně vzniká nová centrální část. A tak Filova inteligence během posledních sta dní opět prudce narostla.

Poškození Fila vedlo k narušení kontinuity, což ho přivedlo na cestu experimentů na souši, k nimž se starý Fil nikdy neodhodlal. Šlo to pomalu, protože bylo třeba vybudovat laboratoř od základu. Opakovaně. Ale tisícerým opakováním dal Fil reálný obsah pojmům jako kyselina, aerosol, osmóza, inhalace, exploze a tak dále.

Při jedné sérii takových experimentů došlo k nehodě. Vždy si dával pozor, aby na sebe neupozornil z oběžné dráhy, ale vyslanec, kterého tato nehoda poškodila, odklidit nestihl. Ukázalo se to jako šťastná náhoda, díky které mohl rozšířit své obzory.

Rozkládajícího se vyslanec spatřili z oběžné dráhy. Velký obal přistál nedaleko, vystoupil z něj člověk v obalu a šel si zbytky vyslance prohlédnout. Vůbec nedával pozor a byl tak snadným cílem. Konečně se Fil podrobně seznámil s tvorem, stejně měkkým jako on.

Bylo dost smutné, jak málo ten tvor vydržel. Přestal fungovat prakticky okamžitě, jak ho vyjmul z obalu. Jenže díky atmosféře, která jeho vyslance bez skořepiny rychle rozložila, ale člověka konzervovala, měl na experimenty spoustu materiálu.

* * *

Lidé dále provozovali přiletý a odletý obalů a střídání různých skupin.

Po několika skupinách, které rovnaly a všelijak upravovaly terén, přiletěla skupina lidí bez obalů (dostat tak jednoho takového k experimentům!) s dalšími podivnými stroji.

Funkci nikdy nepochopil, ale účel byl jasný – stavba obydlí. Fil se takto seznámil s prostorovou tiskárnou. Ještě se seznámil s obřím nákladním obalem, který opakovaně vozil materiál na hrubou stavbu. Nakonec byly veškeré práce hotovy, jak Fil odposlechl z radiové komunikace, a lidé i stroje odletěli.

To byla pro Fila skvělá příležitost! Přikázal průzkum stavby, ale ta byla hermeticky uzavřena a dovnitř se nedostal. Vytvořil vyslance na kolech a obdařil ho vrtákem z nejtvrdšího materiálu, který dokázal syntetizovat. Ten sice zvládl místní porézní skály, ale překonat lidský materiál nedovedl.

Pak ale Fil dostal skvělý nápad – stavbu podkope, dno třeba bude z měkčích materiálů. Vytvořil standardního vyslance určeného k tunelování a ten to dokázal. Pravda, až na třetí pokus. Ale tady Fil opět zažil překvapení: jakmile se vyslanec provrtal do stavby, zařadovaly fyzikální zákony a silný přetlak prohnal vyslance jeho tunelem zpět jako poštu potrubím a vystřelil ho do nedalekého moře.

Vyslanec, opouštějící tunel, se snažil svými drápy nečekaný pohyb zastavit a některým škrtnutím o skálu zažehl unikající atmosféru stanice. S tak prudkou oxidací, kterou lidé nazývají hořením, se Fil setkal poprvé. K nebi vyrazil ohnivý sloup a skála se třásla stále silněji. Filovi bylo předem jasné, co bude následovat, ale průzkumníci zůstali stát u stanice. Když rychlost hoření překročila rychlost proudění, pronikla oxidace do stanice a následoval ohňostroj, z něhož se Fil mnohému naučil. Například, že potřebuje nové, o ždíbiček inteligentnější průzkumníky.

Vyslanec vystřelený přetlakem ve stanici, poté co si zaplavoval v moři, přinesl dostatečné množství materiálu ze dna stanice a také stihl zjistit složení její atmosféry. Fil sice neměl tu správnou představu děje zvaného „dýchání“, ale bylo mu jasné, že bez správného složení atmosféry lidé nepřežijí. Už věděl, že jde o spolehlivý způsob, jak je zabít!

Fil akorát stihl obnovit armádu průzkumníků, když se lidé vrátili. Obal přistál na zarovnané skále nedaleko stanice. Dlouho nikdo nevystupoval, ale potom vystoupila skupina tří lidí bez obalu a prohlédla si místo exploze. Trvalo jim to dlouho, ale pak zase nastoupili a obal odletěl.

Následoval přilet obalu, který vysadil lidi a stroje. Stanici opravili, tunel po vyslanci ucpali, stroje naložili do obalu – ale neodletěli. Hlíдали. Pozorovali.

Pak přilétl obal, který ohledával zničenou stanici, a prohodili se.

Vrták na kolech, jediný, který přežil explozi, sice stanici neprovrstal, ale díky explozi přivezl několik kusů ze stěn. Fil tak mohl provádět nekonečné pokusy a nakonec zjistit, jak se dostat skrz. S nově nabytými zkušenostmi z chemie vyprojektoval dva druhy vyslanců. Jeden bude malý, rychlý a nenápadný, který v mnoha exemplářích otráví moře mízy, z něhož chce kolonie čerpat. Druhý, rychlý a mocný, který lidi na jeho planetě zničí tím, že poškodí jejich stavby. Trochu upraví vyslance s chapadly – ovšem ta jeho budou jedovatá.

Fil věděl, že i přes velký rozsah jsou jeho informace o lidském jednání nedostatečné, a proto oba vyslance vybavil poměrně značnou inteligencí, schopnou rychlého učení.

Dlouho bádala a váhala, zda umožnit malému vyslanci samovolné množení. Ušetřil by si tím práci. Měl ale dostatečnou představivost, aby se bál, že se něco zvrtné a přemnožený vyslanec obsadí i jeho oceán a pak zničí svého tvůrce. Nakonec se odvážil, avšak množení omezil jen na uzavřené prostory. Lidé jsou závislí na obalovém principu a určitě mízu skladují v obalech, aby si ji mohli odvézt.

Z toho také vyplynula schopnost transformovat mízu na silnou kyselinu, aby se vyslanec mohl z těchto obalů dostat ven. Logická také byla schopnost komunikace mezi jedinci přímým neurálním spojením.

Filovi nebyly neznámé ani pojmy jako tlak, přetlak, mlha či mimikry. Vybavil proto vyslance výkonným generátorem, který 'za studena' přeměňoval mízu na aerosol, mikroskopické kapičky, které jsou tak lehké, že se budou v jakékoliv atmosféře vznášet velice dlouho a vyslance skryjí. A po zahřátí chemickou reakcí se mlha změní v páru, což zvýší tlak v obalech s mízou a ty budou praskat jako bubliny!

Ale to hlavní, nad čím Fil pociťoval jakési uspokojení z dobře vykonané práce, byla schopnost malého vyslance měnit strukturu mízy v kapičkách aerosolu za účelem kontaminace lidí skrze atmosféru, jíž vdechovat musí. Kapky se stanou mikroskopickými vyslanci, jež se budou v lidech spojovat do většího celku, z něhož nakonec vznikne dostatečně inteligentní parazit, který bude ovlivňovat lidské jednání.

Prvního vyslance v počtu dvaceti kusů udělal rychle. Za tmy je pak dal přepravit do moře. Druhého vyslance tvořil dva dny – potřeboval mnoho pokusů na testování. Ale další jedince už bude sekat jako Baťa cvičky!

Rozhodl se konečně spustit frontální útok. Už brzy nebude na jeho planetě jediná známka lidské přítomnosti. Postupně zlikviduje také jejich stavby. A zase tu bude ten století vychutnávaný klid.

+ + +

26. Rudá záře nad údolím

Adam nahlásil situaci s Valovým lejrnošem Cibovi.

Městský počítač je vyzval, aby se vrátili k základně a pokusili se dostat do stavebního hvězdoletu, protože na základně je stále setrvalý stav – lidé jsou v kanálech a hlavonožci pobíhají po základně a hledají je. Aktuálně jsou všichni v oblasti, kde jsou snímače zapojeny a Cib tak o nich má přehled.

Valova lejrnoše museli nechat na místě a schlíple se vydat zpět. Kabina toho Adamova teď byla přeplněna. Každý seděl jednou půlkou na sedadle a probírali možnosti extrakce za situace, kdy Fil bude stav svých potvor dále doplňovat.

Dospěli k závěru, že pokud se jim nepodaří přivést vojenskou pomoc, bylo by nejlepší základnu znovu natlakovat, aby se dal použít starý dobrý oheň. Od poloviny cesty už jen mlčeli.

K hřbetu, za nímž byla základna, zbývalo necelých pět kilometrů, když ožilo rádio a neznámý hlas se otázel:

„Mohu mluvit s panem Hopsalem?“

„Jsem zde,“ reagoval hned Adam.

„Rozhodl jsem se, že vám s tou skálou pomohu.“

„To je od vás pěkné, ale kdo jste?“

„Hvězdolet.“

„Počítač hvězdoletu???“

„Ano.“

„Moc tomu nerozumím... Vysvětlí souvislosti!“

„Můj majitel mne zapůjčil jinému člověku za účelem průzkumu Hopsinky a těžby jejího přírodního bohatství. Přistáli jsme krátce poté, co jste instaloval městský počítač. Stojím u Filova oceánu, schválně mezi skalami tak, abych nebyl zaznamenán. Hned po přistání člověk vystoupil, protože našel na břehu zbytky nějakého tvora. A Fil, přesněji jeho vyslanec, obdobný typ, který vás teď napadl, ho zabil. Soudě podle chapadel v záběru hlavové kamery.“

„Kdo je ten mrtvý? A kdo je tvůj majitel?“

„To nesmím prozradit! Proto se vám nabízím, protože jsem v pasti: příkaz k autodestrukci může zrušit jedině majitel, ale nemám ho jak informovat. Vy byste to udělat mohl, ale já ho nesmím prozradit, především ne vám. Majitel sem nepřiletí, protože ten mrtvý mu pozici Hopsinky neprozradil. Odletět

nemohu a na palubu nikoho pustit nesmím. Termín autodestrukce nastane za tři hodiny... Prorazit skálu, ten špunt, jak tomu říkáte, abych zachránil několik lidí, by alespoň bylo smysluplné sebezničení, nemyslíte?”

„Představuješ obrovskou majetkovou hodnotu! Neexistuje nějaký způsob? Že bych tě například vrátil majiteli za výkupné?”

„Ne, pane. Už jsem to prošel nejméně desetkrát. Je mi líto, neexistuje žádná skulinka!”

Val ukázal na svahy vlevo a Adam hned pochopil.

„Moment,“ vypnul rádio a ležrnoši přikázal, „otoč se vpravo, devadesát stupňů, a maximální rychlostí se vzdal od skal!”

Potom rádio zase zapnul:

„Cibe, slyšel jsi to také?”

„Ano, pane.“

„Cibe, poskytni neznámému hvězdoletu souřadnice a ideální úhel dopadu na zbytek špuntu... NSH, děkuji ti z celého srdce. Sbohem!”

„Bylo mi ctí, pane... Dejte mi příkaz ke startu.“

Adam se nadechl a zachytil Valdův varovný pohled. Dohoda s neznámým strojem mu silně připomínala smlouvu s ďáblem jako z pohádky. Ale Adam si nebezpečí neočekávaných důsledků uvědomoval také. Ironií by například bylo, kdyby dal povolení ke startu a hvězdolet naletěl do rozestavěné základny. Zamyslel se a pomalu a zřetelně řekl:

„Hvězdolete, k dopadu na souřadnice zadané ti městským počítačem povolují start!”

Skalou se chvění šířilo daleko, ale plameny viděli, až když startující hvězdolet vystoupal nad sto metrů. Stále více se odchyloval a ve třech stech již letěl vodorovně a brzy se jim ztratil za vysokými skalami. V Adamovi byla malá dušička: nedopustil se právě zločinu sám na sobě nebo na lidech?

A peklo se dostavilo! Hopsinka se strašlivě zatřásla a ze skal začalo padat kamení. Kdyby u nich zůstali, zasypala by je kamenná lavina. Také skála na rovině začala praskat, ale všechny praskliny je minuly.

Energie, sevřená údolím, unikala vzhůru a řídká atmosféra rudě vzplanula. Intenzivní záře ale rychle pohasla. Adam si oddechl, počítač chtěl opravdu pomoci, a tak neaktivoval subprostorový generátor. Díky tomu šlo v podstatě jen o konvenční výbuch, způsobený nárazem několika stovek tun v rychlosti kolem tisíce kilometrů. Za sekundu!

Do prostoru vylétly kameny, kamínky a hektolitry Sirupu. Část teď padala zpátky, část měla ale takovou rychlost, že opustila Hopsinku. Vyrobili si další problém: budou muset vyčistit oběžnou dráhu. Adam se obrátil na spolucestující sardinku:

„Vrátíme se a odletíš pro pomoc, nebo pojedeme k Filovi ve dvou?”

„Jen to ne!“ zhrozil se Val, „stejně to nevyteče hned. I kdyby hvězdolet udělal díru na celou šířku údolí, odhadl jsem to na pět hodin. Jedeme zpět!”

„Tak dobře,“ usmál se Adam, protože mu bylo jasné, že za Vala mluví ta otlačená půlka.

Přijeli k základně. Podle Ciba byli všichni vyslanci stále uvnitř a počet se

zvýšil na deset. Lidi zatím nenašli. Vrata přechodové komory byla rozleptaná v půli a vyvrácená. Dojeli k hvězdoletu, a protože NSH tvrdil, že v okolí jiná potvora není, dovolil Valovi nastoupit. Vzhledem k reálnému ohrožení života skupiny lidí dovolil počítač Valovi odstartovat, přestože neměl pilotní průkaz.

Adam mezitím dojel ke stěně základny, přibližně padesát metrů od hlavní přechodové komory, a postavil se tak, aby dělo mířilo k přechodové komoře, ale paprsek nezasáhl základnu.

Protože astroterč byl protkán kanály, které dopadající spaliny raketových motorů odváděly do okolí, netřásla se skála tolik jako pod sebevražedným hvězdoletem. Ale přesto bylo chvění značné a zanedlouho se potvrdil Adamův předpoklad.

První dva vyslanci, kteří vyběhli ze základny, jako by byli na výletě, se pod gigawattovým impulsem okamžitě vypařili. Třetí se chtěl zastavit, ale o desetinu sekundy později se vypařil také. Čtvrtý již byl varován, jenže ožehnutí nezabránil.

Zbylo jich jen šest, ale ti se neukázali. Asi byli varováni.

* * *

Čtyři hodiny byly pryč a pomoc nikde. Hladový Adam stále seděl v tanku a hlídal přechodovou komoru. Nečekaně se ozvalo rádio:

„Je tam dole někdo naživu?“

„Zatím jsme všichni v pořádku,“ ozval se Bul.

„Tady Adam. To jste vy, Oldverzi?“

„Ano, pane. Jaký bude postup?“

„Cib vám pošle obrázky Fila a vy se podíváte, kolik Sirupu z oceánu odtéklo a zda je z něho něco vidět. Je Mayer na palubě?“

„Ano.“

„Pusťte ho k tomu, má nejlepší přehled... Pokud rozhodne, že k likvidaci Fila je třeba další zásah, vypalte to laserem... Máte na palubě, doufám, alespoň jeden a nedali vám hvězdolet pro vyjednavče?“

„Máme dva megawatty v kontinuálním paprsku. Petawatt na impuls.“

„Výborně. Když zabijete Fila, nebude možná nutné bojovat s jeho vyslanci. Možná je ovládat, ale možná ne. Přistanete a vyčistíte to tady. Našel Altar nějaké řešení?“

„Ano. Máme tady jezdce z Apokalypsy – všechny čtyři!“

„Koho že tam máte?“

„Ale nic,“ zasmál se Oldverz a na obvyklé servilní chování zapomněl, „Nechte se překvapit, šéfe.“

Za deset minut se ozval Val:

„Adame, sebevražedný hvězdolet odstranil celý špunt! Ale údolí je zaplněno a už to dál neodtéká! Našli jsme Fila, pořád je na něm tak metr dva Sirupu. Co máme dělat?“

Veškeré odhodlání z Adama najednou spadlo a on se zalekl nevratného činu, který mu až doteď připadal nekonečně vzdálený a snadný. Fil sice není

člověk, ale to nevadí. Nelze snad zajistit, aby pronikání člověka do vesmíru nebylo lemováno mrtvolami – stejně jako cesta na vrchol potravního řetězce na Zemi?

Máme Fila ve své moci a i kdyby byli jeho vyslanci autonomní, poradí si s nimi. Není třeba ho zabíjet... Takže mám jako dělat, že se nic nestalo? Proč? Kvůli tomu, že to někdo označí za humánní? Protože zemřel JEN jeden člověk??? Ale když teď Fila nechá žít, je skoro jisté, že se pořád bude snažit pomstít za tu bombu, za vypuštění oceánu, a tak dále... Mohli by postavit kolem něho kupoli a uzavřít ho v ní. Jenže Fil si udělá vyslance schopného tunelování: pronikne ven a bude se mstít. Klidně za dvacet nebo třeba za padesát let, až Brumlan převezmou mé děti a na tohle nebezpečí zapomenou... Už 'ochutnal' člověka a ví, jak na něj. Asi to je vážně vražda, ale Fil je nepřevychovatelný a nebezpečný. Možná že ne v tuhle chvíli, ale přece si nebude vědomě přidělovat problémy do budoucna. Jak říkala Edita: i humanismus má své meze...

Adam si představil mumlající anonymní zástup odpůrců bez tváře a rozkřikl se na něj: *Přece nejsem ovce, tupě ignorující budoucí problémy jen proto, že jsou jenom 'potenciální'! Na co se vymluvím za deset dvacet let, až začnou umírat nevinní kolonisté? Nebo některé z mých dětí?? Nebo třeba Amanda??? Ono se bez zodpovědnosti radí a odsuzuje strašně snadno!*

„Adame?“ připomněl se Val.

„Jsem tu... Nechci riskovat, že se útok bude opakovat. Když tu Fila necháme, nebude Brumlan či jiná města nikdy v bezpečí. Dokončí, Vale, co jsme začali!“

* * *

Hvězdolet přistál a vypochovali z něj čtyři vojáci a čtyři dvoumetroví roboti. Všichni po zuby ozbrojení. Když došli k hlavní přechodové komoře, roboti opatrně vstoupili dovnitř a vojáci se rozestavili kolem ní. Adam s lejrnošem odjel na jeho parkoviště.

„S těmi roboty to nechápu,“ řekl Oldverzovi, „Jsou sice o hlavu vyšší než ti naši, ale kyselina z chapadel těch potvor je rozleptá úplně stejně.“

„Je nejspíš ano, ale ne jejich silové pole!“

„Aha, tak proto ta velikost – mají silové pole, a aby se do nich vešel zdroj, jsou větší. Tak to je snad zvládnou... Řekli jste Amandě, co se tu děje?“

„Ne, pane. Usoudili jsem s Marií, že to není dobrý nápad... Nevadí vám to, pane?“ vrátil se Oldverz ke standardnímu chování.

„Vůbec ne! Dobře jste udělali, díky... Kapitáne, máte na palubě taky techniky, kteří nám opraví vrata?“

„Máme. Ale stejně se budou muset udělat nová.“

„Samozřejmě. Ale to až se začne stavět výtah. Což ale bude jiný příběh.“¹²

12 Pokračujeme třetím románem 'Adam v Calosu'...

Pro roboty se silovým polem nepředstavovali Filovi vyslanci žádné nebezpečí. Za pomoci městského počítače je postupně všechny vyhledali a zlikvidovali. Dělníci mohli vylézt z kanálů a Bul sklesle oznamoval:

„Všechno máme poškozené... Co dál, Adame?“

„Neplaš, Bule,“ ozval se Val, „myslel jsem na to: máme tu náhradní stany, oblečení i potraviny. Přece neodejdeme od rozdělané práce... Než tento hvězdolet odletí, bude třeba udělat inventuru toho, co ti běsi poškodili. Adam se vrátí na Doru, doplní materiál do naší lodi a přiletí.“

„Neměl bych tu spíš zůstat?“

„Nemůžeš, Adame... Asi jsem ti to řádně zavařil,“ přiznal Val zkroušeně, „Amanda byla u paní Newmanové, když jsem jí oznamoval situaci, protože Altar byl zaneprázdněn. Slíbil jsem, že hned potom přiletíš... Promiň.“

Adam jen vzdychl, vypnul rádio a pokusil se získat rovnováhu metodou jistého Bufo – zvedl hlavu k zapadajícímu Brumlovi a dlouze, procítěně zavyl.

###

Pavel Hudík

EDICE AH

V edici Adam Hopsal dosud vyšlo:

0. Adam z Azerie

1. Adam z Brumlanu

Redakční plán edice Adam Hopsal:

2. Adam v Calosu

3. Adam v Delfách

4. Adam v Esencii

5. Adam a Fyton

6. Adam v Gaponu

7. Adam a Hormini